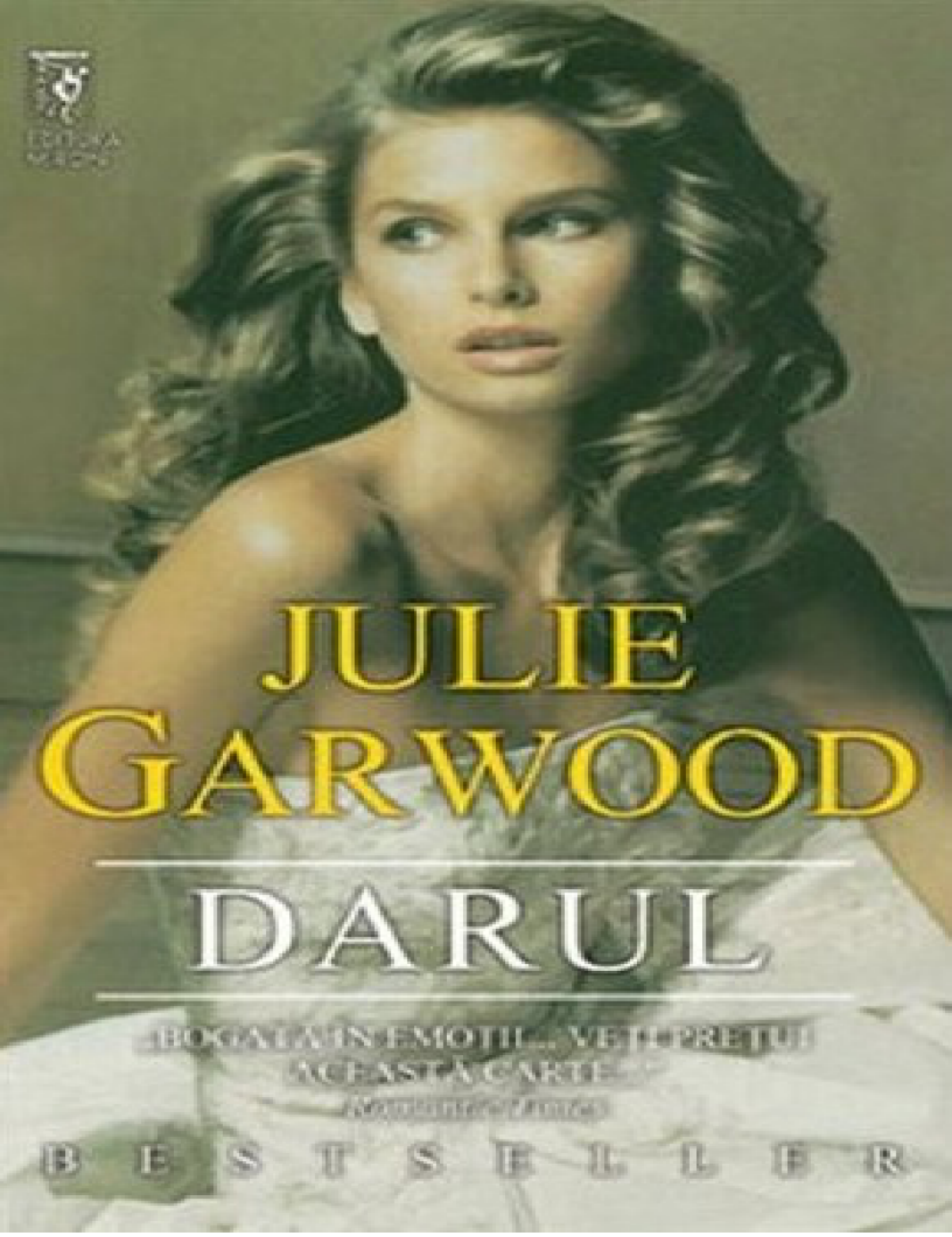
JULIE
GARWOOD
DARUL
BESTSELLER

Darul

Spionii Coroanei [3]

Julie Garwood

Al treilea volum din seria Spionii Coroanei. Sara Winchester este căsătorită cu forţa la vârsta de 4 ani cu Nathan St. James care avea 14 ani, pentru a încheia conflictul dintre cele 2 familii. După 14 ani, Sara îşi salvează mătuşa din mâinile rudelor sale, după care Nathan le ia pe amândouă pe corabia lor şi pleacă pentru 3 luni. Pe corabia lui Nathan, Sara îmbolnăveşte oamenii cu o supă făcută din carne stricată, avariază nava şi chiar ii dă foc, însă de fiecare dată Nathan reuşeşte să-şi salveze corabia şi oamenii. Când îi atacă piraţii, Sara îşi ajută soţul pentru a-i înfrânge, însă nu îi permite să-i omoare, ci îl roagă să-i arunce în apă dându-le posibilitatea să înoate până la nava lor avariată. După încă vreo câteva peripeţii, Nathan îşi roagă cumnatul să-i scrie vorbe drăguţe pe hârtie, ca să le înveţe şi să i le spună şi el soţiei sale, iar Sara află că este căsătorită cu legendarul pirat Pagan.

Prolog

Anglia, 1802

Mai era doar o problemă de timp înainte ca nuntaşii să se omoare între ei.

Baronul Oliver Lawrence luase toate măsurile de prevedere, desigur, căci Regele George alesese castelul lui pentru ceremonie. S-a purtat ca un amfitrion până la sosirea regelui, datorie de care s-a achitat cu tot atâta plăcere cu câtă ar fi primit să fie biciuit trei zile în şir. Dar ordinul sosise de la rege însuşi, iar Lawrence, supus şi ascultător, se conformase imediat. Atât familia Winchester cât şi rebelii din neamul St. James protestaseră vehement contra acestei alegeri. Dar făcuseră tărăboi degeaba, căci regele era de neclintit. Baronul Lawrence înţelegea motivul. Din păcate, era singurul om din Anglia care încă mai vorbea cu familiile ambilor miri.

Baronul n-avea să se mai poată lăuda mult cu acest lucru. Se temea că sorocul lui de viaţă ajunsese să fie socotit în bătăi de inimă. Întrucât ceremonia trebuia să aibă loc pe un teren neutru, regele chiar crezuse că participanţii aveau să se stăpânească. Lawrence ştia el ce ştia.

Oamenii din jurul lui erau puşi pe omor. Un singur cuvânt rostit pe un ton nepotrivit, o singură faptă considerată cât de cât ameninţătoare, puteau deveni scânteile care să declanşeze măcelul. Numai Dumnezeu ştia cât îi mâncau palmele să se înhaţe de gât. Li se citea pe chipuri.

Episcopul, îmbrăcat în stihar alb ceremonial, stătea pe un jilţ cu spătar înalt, între cele două familii vrăjmaşe. Nu se uita nici la stânga, unde erau sechestraţi Winchesterii, nici la dreapta, unde stăteau războinicii din familia St. James, ci privea drept înainte. Ca să-i treacă timpul mai uşor, clericul bătea cu degetele în braţul de lemn al scaunului. Arăta de parcă tocmai ar fi mâncat o porţie zdravănă de peşte stricat. Din când în când, ofta ascuţit, scoţând un sunet pe care baronul îl găsea remarcabil de asemănător cu nechezatul unui cal bătrân şi nervos, după care lăsa iar să se aştearnă tăcerea încărcată.

Lawrence clătină din cap, deznădăjduit. Ştia că nu putea aştepta niciun ajutor de la episcop, când avea să izbucnească scandalul. Mirele şi mireasa aşteptau în camere separate, la etaj. Numai după sosirea regelui aveau să fie aduşi – sau târâţi – în hol. Iar atunci, Dumnezeu să-i ajute pe amândoi căci, cu siguranţă, avea să se dezlănţuie iadul pe pământ. Era într-adevăr o zi nenorocită. Lawrence încercase să-şi

posteze propriul contingent de gărzi lângă cavalerii regelui, în jurul sălii. Nu se mai auzise de o asemenea faptă la o nuntă, dar nici nu se mai văzuseră nuntaşi care să vină la masă înarmaţi ca pentru bătălie. Winchesterii erau atât de încotoşmănaţi, încât abia puteau să se mişte. Insolenţa lor era de-a dreptul ruşinoasă, iar loialitatea, mai mult decât suspectă. Totuşi, Lawrence nu putea să-i condamne total. Era adevărat că până şi el găsea cam dificil să i se supună orbeşte conducătorului său. La urma urmei, regele era un nătăfleţ.

Toată lumea din Anglia ştia că-şi pierduse minţile, dar nimeni nu îndrăznea să spună acest lucru cu glas tare. S-ar fi ales cu limbile tăiate, sau chiar mai rău. Căsătoria care urma să aibă loc dovedea cu prisosinţă pentru orice Toma necredinciosul rămas în înalta societate că suveranul o luase pe arătură. Regele îi spusese lui Lawrence că era hotărât să-i facă pe toţi supuşii lui să se înţeleagă bine. Baronul nu avea niciun răspuns de dat unei asemenea speranţe copilăreşti.

Dar, cu toată nebunia lui, George era regele lor şi, fir-ar să fie, nuntaşii ar fi trebuit să-i arate puţin respect. Comportamentul lor neruşinat era intolerabil. Doi dintre bătrânii unchi din neamului Winchester îşi mângâiau obraznic gărzile spadelor, semn că abia aşteptau să înceapă vărsarea de sânge. Războinicii din familia St. James observară imediat şi reacţionară, făcând cu toţii un pas înainte. Totuşi, nu se atinseră de arme – şi, la drept vorbind, majoritatea celor din neamul St. James nici măcar nu erau înarmaţi. Nu făceau decât să zâmbească. Lawrence găsea această atitudine la fel de grăitoare.

Winchesterii erau mai numeroşi decât clanul St. James în proporţie de şase la unu, dar acest lucru nu-i punea în avantaj. Membrii familiei St. James erau mult mai afurisiţi. Povestirile despre escapadele lor ajunseseră legendare. Se întâmplase să-i scoată cuiva ochii numai pentru că se uitase chiorâş; le plăcea să dea şuturi între picioare numai pentru a-i auzi urlând pe cei ce nu le erau pe plac; şi numai Dumnezeu ştia le făceau adevăraţilor duşmani. Posibilităţile erau pur şi simplu prea copleşitoare ca să se gândească, măcar.

Lui Lawrence îi atrase atenţia zarva iscată în curte. Aghiotantul personal al regelui, un om cu mutră posomorită, pe nume Sir Roland Hugo, urcă în goană treptele. Era îmbrăcat de sărbătoare, dar nădragii săi roşii şi tunica albă îl făceau să arate cu atât mai rotofei. Lawrence îşi spunea că Hugo arăta ca un cocoş îndopat. Fiind bun prieten cu el, păstra pentru sine această părere nemăgulitoare.

Cei doi se îmbrăţişară în grabă. Apoi Hugo făcu un pas înapoi şi spuse încet:

— Pe ultima leghe, am luat-o înainte. Regele va ajunge aici în câteva minute.

— Slavă Domnului, replică Lawrence, vizibil uşurat, ştergându-şi cu batista sudoarea de pe frunte.

Hugo aruncă o privire peste umărul lui, apoi clătină din cap.

— Aici e linişte ca-ntr-un cavou, şopti el. Ţi-a fost greu să distrezi oaspeţii?

Lawrence îl privi neîncrezător.

— Să-i distrez? Hugo, pe barbarii ăştia numai o jertfă omenească ar putea să-i distreze.

— Văd că umorul tău te-a ajutat să suporţi mai uşor atrocitatea asta.

— Nu glumesc, se răsti baronul. Şi nu peste mult o să-ţi piară şi ţie zâmbetul de pe buze, Hugo, când îţi vei da seama ce volatilă a devenit situaţia. Winchesterii n-au venit cu daruri, prietene. Sunt înarmaţi pentru luptă. Da da, înarmaţi până-n dinţi, continuă el în grabă, când prietenul său clătină din cap, neîncrezător. Am încercat să-i conving să-şi lase arsenalul afară, dar nici n-au vrut s-audă. Nu le arde deloc să fie înţelegători.

— Mai vedem noi, mormăi Hugo. Nu peste mult, soldaţii din escorta regelui îi vor dezarma. Al dracului să fiu dac-am să îngădui ca monarhul nostru să intre într-o arenă atât de ameninţătoare. Suntem la o nuntă, nu pe câmpul de luptă.

Hugo se ţinu de cuvânt. Ordinul lui furios îi făcu pe Winchesteri să-şi îngrămădească armele în colţul marii săli. Îl susţineau patruzeci de ostaşi credincioşi, care se postaseră în cerc în jurul oaspeţilor. Până şi cei din familia St. James îşi predară puţinele arme, dar numai după ce Hugo le ordonă soldaților să pună săgeţi în arcuri.

Dacă apuca să trăiască pentru a povesti cuiva întâmplarea, îşi spuse Lawrence, nu l-ar fi crezut nimeni. Noroc că Regele George habar n-avea ce măsuri extreme se luaseră pentru a-i asigura protecţia.

Când Regele Angliei intră în marea sală, soldaţii îşi coborâră imediat arcurile, deşi săgeţile rămaseră în corzi, gata să ucidă pe loc la nevoie.

Episcopul se ridică din jilţ, făcu o plecăciune spre rege, apoi îl invită cu un gest să ia loc.

Doi dintre conţopiştii regelui, cu braţele încărcate de documente, îl urmau pe suveran. Lawrence aşteptă ca monarhul să se aşeze, apoi se grăbi să îngenuncheze în faţa lui. Jură credinţă cu glas bubuitor, sperând ca vorbele sale să-i îndemne pe musafiri să arate puţină consideraţie.

Regele se aplecă înainte, cu mâinile sale mari rezemate pe genunchi.

— Regele dumitale patriot e mulţumit de dumneata, Baron Lawrence. Eu sunt regele dumitale patriot, apărătorul tuturor, nu-i aşa?

Lawrence era pregătit pentru această întrebare. Regele se învăţase să-şi spună astfel cu ani în urmă, şi-i plăcea să i se confirme cu orice

prilej.

— Da, stăpâne, eşti regele meu patriot, apărător al tuturor oamenilor.

— Bravo, băiete, şopti regele.

Întinse mâna şi mângâie creştetul pleşuv al lui Lawrence. Baronul roşi jenat. Regele îl trata ca pe un prinţişor. Mai rău, el însuşi începea să se simtă aşa.

— Acum ridică-te, Baron Lawrence, şi ajută-mă să mă ocup de această importantă ocazie, porunci regele.

Lawrence se conformă imediat. Când îşi privi îndeaproape cârmuitorul, fu nevoit să-şi stăpânească o reacţie. Era uluit de felul cum se deteriora înfăţişarea regelui. În tinereţe, George fusese chipeş. Dar anii nu-l iertaseră. Avea obrajii mai plini, ridurile mai adânci şi pungi grele de oboseală sub ochi. Purta o perucă albă ca zăpada, cu capetele făcute sul, iar culoarea acesteia îi făcea faţa să arate şi mai smeadă.

Regele îi zâmbi vasalului său, în aşteptare, iar Lawrence surâse şi el. Ani de zile, înainte ca boala să-i zăpăcească minţile, George fusese un rege mai mult decât capabil. Atitudinea lui faţă de supuşi era aceea a unui părinte binevoitor care-şi supraveghează copiii. Merita mai mult respect decât i se arăta.

Baronul trecu lângă el, apoi se întoarse spre grupul de oameni pe care-i considera necredincioşi. Cu glasul tremurându-i de furie, porunci:

— În genunchi!

Îngenunche ră.

Hugo îl privea pe Lawrence cu o uimire nemărginită. Nu ştiuse că prietenul lui putea fi atât de categoric. La o adică, nici Lawrence nu-şi dăduse seama, până în clipa aceea.

Dar regele era mulţumit de această demonstraţie de loialitate, şi numai asta conta.

— Baroane? spuse el, aruncând o privire spre Lawrence. Du-te şi cheamă mirele şi mireasa. Ceasurile sunt înaintate, şi avem multe de făcut.

În timp ce Lawrence îndeplinea ordinul, cu o plecăciune, regele se întoarse către Sir Hugo.

— Unde sunt toate doamnele? Cutez să spun că nu văd nicio cucoană prin jur. De ce, Hugo?

Hugo nu voia să-i spună adevărul – că cei de faţă nu-şi aduseseră şi femeile fiindcă erau puşi pe harţă, nu pe veselie.

— Da, rege al meu patriot, murmură el, şi eu am observat lipsa doamnelor.

— Dar de ce n-au venit? stărui regele.

Din mintea lui Hugo dispăru orice explicaţie plauzibilă a acestei

ciudăţenii. În disperare de cauză, îşi întrebă prietenul:

— De ce n-au venit, Lawrence?

Baronul tocmai ajunsese la intrare. Auzi nota de panică din tonul lui Sir Hugo şi se întoarse imediat în loc.

— Drumul încoace ar fi fost prea greu pentru… pentru nişte doamne atât de gingaşe, explică el.

Fu cât pe ce să se înece cu cuvintele. Minciuna era sfruntată, desigur, căci oricine le cunoscuse pe femeile din familia Winchester ştia că erau cam la fel de gingaşe ca şacalii. Dar regelui nu-i stătea mintea la bârfe, căci dădu scurt din cap, semn că explicaţia îl mulţumea.

Baronul aruncă o privire spre Winchesteri, încruntat. În fond, purtarea lor îl silise să mintă. Apoi îşi văzu de drum.

Mirele răspunse primul la chemare. Imediat ce Marchizul de St. James, înalt şi slab, intră în sală, i se făcu loc.

Păşea ca un războinic viteaz gata să-şi inspecteze supuşii. Lawrence îl compara cu un Gingis Han tânăr şi arogant. Marchizul era înzestrat cu un păr arămiu închis şi ochi verzi limpezi. Avea chipul slab, unghiular, şi nasul deja rupt într-o luptă – pe care o câştigase, desigur. Uşoara cocoaşă de la rădăcina acestuia îi făcea profilul să arate mai aspru, dar tot chipeş.

Nathan, cum îl numeau rudele apropiate, era unul dintre cei mai tineri nobili din regat. Abia împlinise paisprezece ani. Tatăl lui, puternicul Conte de Wakersfield, era plecat în străinătate cu o misiune de stat importantă şi, prin urmare, nu-i putea sta alături în timpul ceremoniei. De fapt, contele nici n-avea idee despre nuntă. Baronul ştia că urma să se înfurie la auzul veştii. Chiar şi în mod normal, contele era un om foarte dezagreabil, iar când era provocat, putea deveni la fel de rău şi răzbunător ca Satan. Se ştia că era la fel de feroce ca tot neamul St. James la un loc. Lawrence bănuia că din acest motiv îi cereau toţi sfatul în probleme importante.

Totuşi, deşi nu-l putea suferi pe conte, Lawrence, îl simpatiza pe Nathan. Stătuse de vorbă cu el de mai multe ori şi observase de fiecare dată că băiatul asculta părerile altora, apoi făcea ce considera el că era mai bine. Avea doar paisprezece ani, da, însă devenise deja un bărbat pe picioarele lui. Lawrence îl respecta. Îi şi părea puţin rău pentru el, căci nu-l văzuse nici măcar o dată zâmbind.

Clanul St. James, însă, nu i se adresase niciodată marchizului pe nume. Îi spuneau pur şi simplu „băiatul”, căci în ochii lor încă nu-şi dovedise vrednicia. Mai întâi trebuia să treacă peste anumite încercări. Rudele nu se îndoiau că avea să reuşească. Îl considerau un conducător înnăscut, ştiau după mărimea lui că avea să ajungă un munte de om şi sperau, mai presus de orice, să devină la fel de crud ca tot neamul lui. La urma urmei, aveau să-i apese pe umeri destule

răspunderi faţă de familie.

Marchizul rămase cu privirea spre Regele Angliei, în timp ce mergea să se oprească în faţa lui. Baronul îl observa atent. Ştia că unchii săi îl instruiseră să nu îngenuncheze în faţa regelui dacă nu i se poruncea.

Nathan nu le luă în seamă instrucţiunile. Se lăsă într-un genunchi, înclină capul şi jură credinţă cu glas ferm. Când suveranul îl întrebă dacă era regele lui patriot, expresia băiatului se îmblânzi într-un uşor zâmbet.

— Dară, doamne, răspunse el. Eşti regele meu patriot.

Admiraţia baronului faţă de marchiz se înzeci. Vedea limpede că şi regele era mulţumit. Rudele lui Nathan, însă, nu erau. Se încruntau, mai-mai s-arunce scântei din ochi. Winchesterii, nici n-ar fi putut să fie mai încântaţi. Râdeau pe înfundate, cu satisfacţie.

Deodată, dintr-o mişcare fluidă, Nathan se ridică în picioare. Se întoarse spre Winchesteri, privindu-i lung, iar expresia lui rece ca gheaţa păru să-i încremenească. Nu întoarse capul către rege până când cei mai mulţi dintre Winchesteri îşi plecară privirile în pământ. Bărbaţii din familia St. James mormăiau aprobator.

Băiatul nu le dădea nicio atenţie rudelor lui. Stătea cu picioarele puţin depărtate, mâinile încleştate la spate şi privirea drept înainte. Pe chipul lui nu se citea decât plictiseală.

Lawrence se duse în faţa lui Nathan, ca să-l salute cu o înclinare a capului. Voia ca tânărul marchiz să ştie cât îi plăcuse atitudinea lui.

Nathan răspunse dând şi ei scurt din cap. Lawrence îşi ascunse zâmbetul. Aroganţa băiatului îi încălzea inima. Le ţinuse piept rudelor, fără să-i pese de consecinţele cumplite care aveau să urmeze negreşit, şi procedase bine. Lawrence se simţea mândru ca un tată – o reacţie ciudată, desigur, pentru că nu fusese nicicând căsătorit şi nu avea copii.

Se întreba dacă masca de plictiseală a lui Nathan avea să rămână neclintită până la sfârșitul ceremoniei. Cu acest gând în minte, se duse să cheme mireasa.

Când ajunse la etaj, o auzi tânguindu-se. O întrerupse un strigăt nervos. Baronul bătu de două ori la uşă, înainte ca tatăl miresei, Contele de Winchester, să-i deschidă. Chipul contelui era roşu ca focul.

— Era şi timpul! mugi contele.

— Regele a întârziat, răspunse baronul.

Contele dădu scurt din cap.

— Intră, Lawrence. Ajută-mă s-o duc jos, omule. E încăpăţânată ca un catâr.

În glasul lui se auzea o asemenea surprindere, încât Lawrence aproape zâmbi.

— Am auzit că fiicele aflate la o vârstă atât de fragedă pot fi încăpăţânate.

— Eu n-am mai auzit una ca asta, mormăi contele. Adevăru-i că acuma-s prima oară singur cu Sara. Nici nu-s sigur dacă ştie prea bine cine sunt, adăugă el. L-am spus, desigur, dar după cum vezi, n-are chef să asculte nimic. Nici nu-mi trecea prin minte că poate fi atât de dificilă.

Lawrence nu-şi putu ascunde uimirea faţă de comentariile contelui.

— Harold, răspunse el, mai ai două fete, din câte-mi amintesc, şi amândouă sunt mai mari decât Sara. Nu înţeleg cum poţi fi atât de…

Contele nu-l lăsă să termine.

— Cu ele n-a trebuit niciodată să am de-a face, mormăi el.

Lawrence găsi copleşitoare această mărturisire. Clătinând din cap, îl urmă pe conte în cameră. Zări imediat mireasa. Stătea pe marginea canapelei de sub fereastră, uitându-se afară. Se opri din plâns imediat ce-l zări. Era cea mai încântătoare mireasă pe care o văzuse Lawrence vreodată. O cascadă de bucle aurii îi încadra faţa angelică. Pe cap avea o cunună împletită din flori de primăvară, iar peste rădăcina nasului i se aşternea o spuză de pistrui. Lacrimile îi împăienjeneau ochii căprui, şiroindu-i pe obraji.

Purta o rochie albă lungă, cu tiv şi manşete de dantelă. Când se ridică, capetele cingătorii brodate îi căzură până la podea.

Tatăl ei scoase o sudalmă sonoră.

Fata o repetă.

— E timpul să mergem jos, Sara, ordonă contele, cu un glas acru de parcă ar fi gustat săpun.

— Nu mă duc.

Strigătul indignat al tatălui ei se izbi de pereți.

— Când ajungem acasă, o să-ţi pară foarte rău că mai supus la calvarul ăsta, domnişoară! Pe toți sfinţii dacă n-am să-ți arăt eu ţie. Stai să vezi, numai.

Întrucât n-avea nici cea mai vagă idee ce însemna această ameninţare, baronul se îndoia că Sara înţelegea mai bine.

Își privea tatăl cu o expresie rebelă pe față.

Apoi căscă zgomotos şi se aşeză din nou.

— Harold, dacă strigi la fiica ta n-ai să rezolvi nimic, declară baronul.

— Atunci, am să-i ard o chelfăneală, mormăi contele.

Şi făcu un pas ameninţător spre fată, cu mâna ridicată.

Lawrence trecu în faţa lui.

— N-ai s-o loveşti! îl opri el, cu glasul plin de furie.

— E fiica mea! strigă contele. Fac tot ce trebuie, naibii, ca s-o cuminţesc.

— Acum eşti musafir în casa mea, Harold, replică baronul, strigând

şi el, după care continuă mai încet: lasă-mă să încerc şi eu.

Se întoarse spre mireasă. Sara, observă el, nu părea deloc îngrijorată de furia tatălui ei. Căscă din nou, la fel de sonor.

— Sara, în scurt timp, totul va fi gata, spuse baronul.

Îngenunche în faţa ei, îi zâmbi scurt, apoi o sili cu blândeţe să se ridice. În timp ce-i şoptea cuvinte de laudă, îi legă la loc cingătoarea. Fata căscă iar.

Mireasa era frântă de oboseală. Îl lăsă s-o tragă spre uşă, apoi dintr-o dată îşi smulse mâna dintr-a lui, fugi înapoi la canapea şi luă de-acolo o pătură de trei ori mai mare decât ea.

După ce se înveli cu pătura, reveni grăbită spre baron, ocolindu-şi pe departe tatăl, şi-l luă iar de mână. Pătura îi era petrecută peste umăr şi cobora la spate ca o trenă.

Tatăl ei încercă să i-o smulgă.

Sara începu să ţipe, contele începu să blesteme, iar pe baron începu să-l doară capul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Harold, lasă afurisita asta de pătură pe ea!

— Nici nu mă gândesc! strigă contele. Arată de mare ruşinea. Nu permit!

— Lasă-i-o măcar până ajungem în sală, îi ceru baronul.

În sfârşit, contele se recunoscu învins. Se mai încruntă o dată la fiica lui, apoi trecu în faţa celor doi şi porni spre scară.

Lawrence se pomeni dorindu-şi ca Sara să fi fost fata lui. Când îi vedea zâmbetul şi privirea încrezătoare, îi venea s-o cuprindă în braţe.

Dar dispoziţia Sarei se schimbă radical, când ajunseră la intrarea în sală şi tatăl ei încercă iar să-i ia pătura.

La auzul zgomotului Nathan se întoarse. Făcu ochii mari de uimire. La drept vorbind, îi era greu să creadă ceea ce vedea. Nu fusese destul de curios ca să pună vreo întrebare importantă despre mireasa lui, fiind sigur că tatăl său avea să anuleze documentele imediat ce revenea în Anglia, aşa că era cu atât mai surprins s-o vadă.

Mireasa lui era ca o furie. Lui Nathan îi era greu să-şi păstreze expresia plictisită. Contele de Winchester striga cel mai tare, dar fiica lui era mult mai hotărâtă. Îi cuprinsese strâns piciorul cu braţele şi se străduia să-i smulgă cu dinţii o ciozvârtă din genunchi.

Nathan zâmbi. Rudele lui nu erau la fel de rezervate. Râsetele lor umpleau toată sala. Winchesterii, pe de altă parte, erau vizibil indignaţi. Contele, conducătorul lor nedeclarat, îşi desprinsese fiica de picior şi acum trăgeau amândoi încoace şi-ncolo de o pătură veche care părea adusă dintr-un grajd. Nici unui nu avea sorţi de izbândă.

Baronul Lawrence îşi pierdu şi ultima fărâmă de calm. Înşfăcă mireasa, o ridică în braţe, smulse pătura din mâinile tatălui ei, apoi porni spre Nathan. Fără ceremonie, îi trânti în braţe mireasa şi pătura.

Nu-i mai rămânea decât s-o primească sau s-o scape. Nathan tocmai încerca să se decidă, când Sara îşi zări tatăl şchiopătând spre ea. Îşi aruncă imediat braţele pe după gâtul lui Nathan, învelindu-l totodată şi cu pătura.

Se tot uita peste umăr ca să se convingă că tatăl ei n-avea s-o înhaţe. Când fu sigură că era în afara oricărui pericol, întoarse capul spre străinul care o ţinea în braţe – şi rămase cu privirea la el.

Mirele stătea drept ca o lance. Pe frunte îi apăruseră mici broboane de sudoare. O simţea privindu-l, dar nu îndrăznea să se uite la ea. Dacă se hotăra să-l muşte – atunci, ce-avea să facă? Nu-i mai rămânea decât să suporte orice situaţie jenată-i era impusă. La urma urmei, era aproape bărbat, iar ea nu era decât un copil.

Nathan ramase cu privirea spre rege, până când Sara îi atinse obrazul. Abia atunci întoarse capul către ea.

Avea cei mai căprui ochi pe care-i văzuse în viața lui.

— Tata o să mă bată, îi spuse ea, cu o strâmbătură.

Mirele nu reacţionă. În curând, Sara se sătură să se mai uite la el. Îşi coborî pleoapele, iar Nathan deveni şi mai ţeapăn, când o simţi moleșindu-i-se în braţe, cu fața rezemată de umărul lui.

— Să nu-l laşi pe tata să mă bată, şopti Sara.

— N-am să-l las, răspunse el.

Dintr-o dată, devenise apărătorul ei. Nathan nu-și mai putea păstra expresia plictisită. Prinzându-și mai bine mireasa în braţe, îşi relaxă poziția.

Sara, epuizată după lungul drum cu trăsura și criza obositoare de la sosire, se tot freca pe sub nas cu marginea păturii. În câteva minute, adormi adânc.

Saliva începu să i se prelingă pe gâtul lui.

Mirele nu-i află vârsta până când funcţionarul începu să citească datele civile pentru nuntă.

Mireasa lui avea patru ani.

Capitolul 1

Londra, Anglia, 1816

Avea să fie o răpire simplă şi fără complicaţii.

Printr-o ironie, probabil că tribunalul avea s-o declare absolut legală, în afara acuzaţiilor pentru spargere, desigur, dar acestea nu aveau nici cea mai mică însemnătate. Nathanial Clayton Hawthorn Baker, al treilea Marchiz de St. James, era absolut pregătit să folosească orice metode găsea de cuviinţă ca să reuşească.

Dacă norocul era de partea lui, victima avea să doarmă adânc. Dacă nu, un simplu căluş urma să-i înăbuşe orice proteste.

Pe o cale sau alta, legală sau nu avea să-şi ia mireasa. Nathan, cum îl numeau puţinii prieteni apropiaţi, nu trebuia să se poarte ca un gentleman – ceea ce era cu atât mai bine, ţinând seama de faptul că asemenea delicateţuri erau oricum străine de firea lui. Şi-n plus, nu mai avea nici timp. Mai rămăseseră doar şase săptămâni până să ajungă cu adevărat la încălcarea contractului de căsătorie.

Nathan nu-şi mai văzuse mireasa din ziua citirii formalităţilor, cu paisprezece ani în urmă, dar imaginea pe care o păstra în minte nu era deloc seducătoare. Nu-şi făcea nicio iluzie cu privire la fetişcana aia, căci văzuse destule femei din familia Winchester ca să ştie că n-avea de unde alege. Toate erau o jale, atât ca înfăţişare cât şi ca dispoziţie. Majoritatea aveau trupul în formă de pară, cu oase mari, posterioare şi mai mari şi, dacă povestirile nu exagerau, o poftă de mâncare gigantică.

Deşi gândul de a avea o nevastă alături îl atrăgea cam la fel de mult ca o scaldă printre rechini la miezul nopţii, Nathan era pregătit să îndure şi acest calvar. Poate că, dacă-şi punea mintea, ar fi găsit o cale de a respecta condiţiile contractului fără a trebui să stea cu ea zi şi noapte.

Aproape toată viaţa, Nathan trăise singur, refuzând să primească sfaturi de la oricine. Nu-i împărtăşea gândurile sale decât singurului prieten de încredere, Colin, Totuşi, miza era prea mare ca s-o ignore. Prada pe care i-o oferea contractul după un an de convieţuire cu lady Sara compensa cu prisosinţă orice repulsie. Banii pe care urma să-i încaseze prin decret regal aveau să întărească asocierea legată de el şi Colin în vara trecută. Compania de Navlosiri Smarald era prima lor încercare de afaceri legitime şi erau hotărâţi să aibă succes. Motivul era uşor de înţeles. Amândoi se săturaseră să trăiască limita siguranţei. Se apucaseră de piraterie întâmplător – şi se descurcaseră destul de

bine – dar considerau că riscurile nu mai meritau. Nathan, lucrând sub identitatea notoriului pirat Pagan, devenise o legendă vie. Lista duşmanilor săi ar fi putut umple o sală de bal. Recompensa pusă pe capul lui crescuse la proporţii atât de fabuloase, încât până şi un sfânt s-ar fi simţit tentat să-l trădeze. Îi era tot mai greu să-şi ţină ascunsă a doua identitate. Nu mai era decât o problemă de timp până să fie prins, dacă mai continuau cu escapadele lor piratereşti – sau cel puţin aşa îl tot bătea la cap Colin, până când Nathan se învoise în sfârşit.

La o săptămână după luarea acestei hotărâri, au fondat Compania de Navlosiri Smarald. Sediul se afla pe cheu şi era mobilat sumar. Conţinea două birouri, patru scaune şi un dulap de acte, toate scorojite de la un incendiu. Fostul chiriaş nu se ostenise să le ia de-acolo. Întrucât duceau lipsă de bani, mobila nouă era ultima pe lista de cumpărături. Mai întâi aveau nevoie de corăbii noi pentru flotă.

Amândoi înţelegeau procedeele comunităţii de afaceri. Absolviseră la Oxford, deşi în studenţie nu se cunoscuseră. Colin nu mergea nicăieri fără o suită întreagă de prieteni. Nathan era mereu singur. Abia când se asociaseră ca agenţi operativi într-un joc pe viaţă şi pe moarte de activităţi guvernamentale secrete, se împrieteniseră. Trecuse aproape un an până când Colin să câştige încrederea lui Nathan. Îşi riscaseră vieţile unul pentru altul şi pentru ţară, numai ca să fie trădaţi de superiorii lor. Colin fusese uluit și scandalizat când ieşise la iveală adevărul. Nathan nu se mirase deloc. Întotdeauna se aştepta la tot ce putea fi mai rău de la oameni şi rareori era dezamăgit. Nathan era un cinic din fire și un luptător din obişnuinţă. Un om căruia întotdeauna îi plăcea o încăierare, lăsându-l pe Colin să adune oalele sparte.

Fratele mai mare al lui Colin, Caine era era Contele de Cainewood. Se însurase cu sora mai mică a lui Nathan, Jade, doar cu un an în urmă, acest lucru strângând şi mai tare legătura dintre cei doi prieteni. Colin şi Nathan deveniseră cumnaţi.

Întrucât Nathan era marchiz, iar Colin era fratele unui conte puternic, amândoi erau invitați la toate petrecerile din înalta societate. Colin comunica uşor cu crema lumii bune şi se folosea de fiecare ocazie pentru a combina plăcerea cu recrutarea de clientelă. Nathan nu venea niciodată la petreceri, motiv pentru după cum sugera Colin, era el invitat. Toată lumea ştia că înalta societate nu-l prea simpatiza pe Nathan. Opinia lumii bune despre el nu-l deranja, căci prefera confortul unei taverne răpciugoase din docuri în locul scorţoșeniei saloanelor formale.

Cei doi erau la fel de diferiţi şi ca înfăţişare. Colin era, după cum îi plăcea lui Nathan să remarce ori de câte ori voia să-l zădărască, asociatul drăgălaș. Atrăgător la chip, avea ochi căprui și un profil puternic, patrician. Deprinsese obiceiul neplăcut de a-și purta părul

șaten închis la fel de lung ca al prietenului său, în amintirea zilelor de piraterie, dar acest mic păcat al modei nu-i strica perfecţiunea chipului nebrăzdat de nicio cicatrice. Colin era aproape la fel de înalt ca Nathan, dar mult mai suplu de constituţie şi arogant ca Brummell, când o cerea câte o ocazie. Doamnele din lumea bună îl găseau pe Colin incredibil de chipeş. Şchiopăta vizibil, în urma unui accident, însă până şi acest cusur mărunt părea să-i sporească atracţia.

În materie de înfăţişare, Nathan nu fusese la fel de binecuvântat. Arăta mai mult ca un senior al războiului de pe vremuri, decât ca un Adonis al zilelor noastre. Nici nu se deranja să-şi lege vreodată părul arămiu cu o cureluşă de piele la ceafă, cum făcea Colin, ci şi-l lăsa pe umeri. Nathan era un uriaş, cu umeri şi coapse musculoase şi niciun dram de grăsime pe trup. Ochii lui erau de un verde viu – şi ar fi atras atenţia, cu siguranţă, dacă cuconetul nu s-ar fi grăbit aşa de tare să-i evite privirea încruntată.

Pentru străini, cei doi prieteni se deosebeau ca ziua şi noaptea. Colin era considerat sfântul, iar Nathan, păcătosul. În realitate, aveau dispoziţii foarte asemănătoare. Amândoi îşi ţineau emoţiile ferecate în suflet. Nathan întrebuința izolarea şi temperamentul ursuz ca arme ta să nu se implice. Colin folosea în acelaşi scop superficialitatea.

La drept vorbind, zâmbetul lui Colin forma o mască mult mai reuşită decât expresia încruntată a lui Nathan. Trădările din trecut îi învăţaseră minte. Niciunul dintre ei nu credea în poveștile de dragoste şi aiurelile cu traiul fericit până la adânci bătrâneţi. Numai nătărăii şi naivii credeau în asemenea fantezii.

Când intră în birou, Nathan era încruntat ca de obicei. Îl găsi pe Colin tolănit într-un fotoliu, cu picioarele rezemate pe canapeaua de sub fereastră.

— Jimbo are doi cai gata, Colin, spuse el, referindu-se la nostromul lor. Aveţi vreun drum de făcut?

— Ştii pentru ce sunt caii, Nathan. Vom merge împreună până la grădini, ca să-i aruncăm o privire lui Lady Sara. În după-amiaza asta vor veni mulţi oameni. N-o să ne vadă nimeni, dacă stăm sub copaci.

Nathan se întoarse spre fereastră, înainte de a răspunde:

— Nu mergem nicăieri.

— În lipsa noastră, o să aibă grijă Jimbo de birou.

— Colin, n-am nevoie s-o văd până diseară.

— Fir-ar să fie, trebuie să te uiţi bine la ea mai întâi!

— De ce? întrebă Nathan, sincer nedumerit.

Colin clătină din cap.

— Ca să te pregătești.

— N-am nevoie să mă pregătesc pentru nimic, replică Nathan. Totul e gata. Ştiu deja care e fereastra dormitorului ei. Copacul de-afară o să mă ţină; l-am încercat, ca să fiu sigur. Fereastra n-are

încuietoare, iar corabia e gata să ridice ancora.

— Deci, te-ai gândit la toate, nu-i aşa?

Nathan dădu din cap.

— Desigur.

— Desigur? zâmbi Colin. Şi dacă nu încape pe fereastră? La asta te-ai gândit?

Obţinu exact reacţia dorită. Nathan îl privi surprins, apoi clătină din cap.

— E o fereastră mare, Colin.

— S-ar putea ca ea să fie şi mai mare.

Dacă o asemenea posibilitate îl înfiora, Nathan n-o arătă prin nimic.

— Atunci, am s-o dau de-a dura pe scări, răspunse el tărăgănat.

Această imagine îl făcu pe Colin să râdă.

— Nu eşti deloc curios să vezi cum a crescut?

— Nu.

— Ei bine, eu sunt. De vreme ce n-am să vin cu voi în luna de miere, e firesc să-mi satisfac curiozitatea înainte să plecaţi.

— E o călătorie, nu o lună de miere, îl contrazise Nathan. Şi nu mai tot încerca să mă ademeneşti, Colin. E o Winchester, pentru numele lui Dumnezeu, şi nu plecăm la drum decât ca s-o ducem departe de rudele ei.

— Nu ştiu cum o să-ţi cadă la stomac, comentă Colin.

Zâmbetul îi pierise de pe buze, şi avea o expresie vizibil îngrijorată.

— Dumnezeule, Nathan, va trebui să te culci cu ea ca să ai un moştenitor, dacă vrei şi pământurile.

Înainte ca Nathan să răspundă, Colin continuă.

— Nu e nevoie să mergi până la capăt cu planul ăsta. Compania tot va prospera, cu sau fără banii din contract. Şi-n plus, acum că Regele George a abdicat oficial, prinţul regent va decreta cu siguranţă anularea contractului. Winchester duc o campanie intensă ca să-l influenţeze. Ai putea să renunţi la toată aventura asta.

— Nu, răspunse categoric Nathan. Mi-am iscălitura pe contract. Un St. James nu-şi calcă cuvântul dat.

— Nu poţi vorbi serios. Se ştie că oamenii din familia St. James calcă orice în picioare, când le vine la socoteală.

Cu asta, Nathan trebuia să fie de acord.

— Totuşi, Colin, n-am să întorc spatele şansei ăsteia, cum nici tu n-ai vrut să primeşti banii oferiți de fratele tău. E o chestiune de onoare. La naiba, doar am mai discutat de-atâtea ori! Hotărârea mea e luată.

Se rezemă de tocul ferestrei şi scoase un oftat prelung, obosit.

— N-ai să te îndupleci decât dacă accept să vin, aşa e?

— Într-adevăr. Şi-n plus, mai trebuie să-i numeri și pe unchii

prezenţi, ca să ştii cu câţi vei avea de-a face la noapte.

Era un argument jalnic, şi o ştiau amândoi.

— N-o să-mi stea nimeni în drum, Colin.

Nathan vorbise încet, pe un ton înfiorător de rece. Colin zâmbi.

— Îţi cunosc bine talentele, prietene. Sper numai să nu iasă cu măcel.

— De ce?

— Mi-ar părea rău să pierd distracţia.

— Atunci, vino şi tu.

— Nu pot. Favoare pentru favoare, mai ştii? l-am promis ducesei că voi merge la recitalul fiicei ei, Dumnezeu să mă ferească, dacă găseşte o cale de a o aduce şi pe Lady Sara la petrecerea de după-amiază.

— N-o să vină, prezise Nathan. Ticălosul de taică-său n-o lasă să se ducă la nicio petrecere.

— Sara va fi acolo, insistă Colin. Contele de Winchester n-ar îndrăzni s-o ofenseze pe ducesă. A cerut anume ca lui Lady Sara să i se permită să vină la festivităţi.

— Sub ce motiv?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Colin. Trece timpul, Nathan.

— La naiba! Atunci, hai să mergem.

Colin se grăbi să profite de victorie. Porni spre uşă înainte ca prietenul lui să se răzgândească. În timp ce străbăteau aglomeraţia din oraş, se întoarse spre Nathan, cu cuvintele:

— Nu te întrebi cum vom şti care-i Sara?

— Sunt sigur că te-ai gândit la toate, remarcă sec prietenul său.

— Într-adevăr, replică cu o veselie enervantă Colin. Sora mea, Rebecca, a promis că va sta toată după-amiaza lângă Lady Sara. Iar dacă Rebecca e reţinută cu vreo treabă, mi-am pregătit celelalte trei surori să-i ţină locul, cu rândul. Ştii, bătrâne, n-ar strica să fii şi tu puţin mai entuziast.

— E o totală pierdere de timp.

Colin nu era de acord, dar îşi păstră această părere pentru sine. Niciunul nu mai scoase o vorbă până când ajunseră pe colina de deasupra grădinilor. Copacii îi ascundeau bine, lăsându-i să-i vadă clar pe oaspeţii care se plimbau pe proprietatea ducesei.

— La naiba, Colin, mă simt ca un şcolar îndrăgostit.

Prietenul său râse.

— Lasă exagerările în seama ducesei. A angajat o orchestră întreagă.

— Zece minute, Colin, şi m-am dus.

— De acord, se învoi Colin. Ştii, s-ar putea chiar să fi fost dispusă să plece cu tine, Nathan dacă n-ai fi…

— Sugerezi să-i mai trimit o scrisoare? îl întrerupse Nathan. Mai ţii minte ce s-a întâmplat ultima dată când ți-am urmat sfatul, nu?

— Sigur că-mi amintesc. Dar lucrurile s-ar putea să se fi schimbat. E posibil să se fi produs o neînţelegere. Poate că tatăl ei a…

— O neînţelegere? i-o reteză Nathan, neîncrezător. Am trimis răvaşul într-o joi, şi era scris foarte clar, Colin.

— Ştiu. Le-ai spus că-n lunea următoare veneai să-ți iei mireasa.

— Iar tu considerai că ar fi trebuit să-i las mai mult timp să-şi facă bagajele.

Colin zâmbi.

— Nu-i aşa? În apărarea comportamentului meu de gentleman, trebuie să spun că niciun moment nu m-am aşteptat să fugă. A fost iute de picior, nu?

— Ba bine că nu, confirmă Nathan, cu un uşor zâmbet.

— Te-ai fi putut duce după ea.

— De ce? Oamenii mei au urmărit-o. Ştiam unde era. N-am hotărât decât s-o mai las puţin în pace.

— O amânare a execuţiei?

La asta, Nathan râse.

— E doar o femeie, Colin, dar da, cred că a fost un fel de milostivire.

— Mai mult decât atât, nu? Ştiai că, imediat ce o cereai, avea să fie în pericol. Nu vrei să recunoşti, Nathan, dar în felul tău ai protejat-o pe Sara, lăsând-o în pace. Am dreptate, nu-i aşa?

— Tocmai ai spus că nu vreau să recunosc. De ce te mai osteneşti să întrebi?

— Dumnezeu să v-ajute pe amândoi. Anul viitor va fi un iad. Toată lumea va încerca să vă vină de hac.

Nathan ridică din umeri.

— Am s-o apăr.

— Nu mă îndoiesc.

Clătinând din cap, prietenul său spuse:

— Femeia asta vicleană şi-a plătit un loc pe una dintre propriile noastre corăbii, ca să fugă de mine. Încă mă mai ustură. Ce mai ironie, nu-i aşa?

— Nu tocmai. N-avea de unde să ştie că nava era a ta. Ai insistat să rămâi un partener tăcut în companie, mai ţii minte?

— Altfel, n-am fi avut clienţi. Ştii al naibii de bine că neamul St. James nu e agreat de lumea bună.

— Mie tot mi se pare ciudat, schimbă subiectul Colin. L-ai pus pe oamenii tăi s-o urmărească pe Lady Sara, dar pe niciunul dintre ei nu l-ai întrebat cum arată.

— Nici tu nu i-ai întrebat, ripostă Nathan.

Colin ridică din umeri, revenind cu atenţia spre mulţimea de jos.

— Probabil am crezut că vei decide că nu merită un asemenea sacrificiu. În fond, a…

Își pierdu complet șirul gândurilor, când îşi zări sora venind agale spre ei. O însoţea încă o femeie.

— Uite-o pe Becca, spuse el. Dacă prostuţa asta s-ar da numai puţin mai la stânga…

Nu apucă să termine. Trase aer în piept, scurt, zgomotos.

— Dumnezeule mare…! Să fie asta Lady Sara?

Nathan nu-i răspunse. La drept vorbind, se îndoia că ar fi fost capabil să scoată o vorbă. Avea mintea complet ocupată cu absorbirea imaginii din faţa lui. Era încântătoare. Fu nevoit să clatine din cap. Nu, îşi spuse el, n-avea cum să fie mireasa lui.

Tânăra care-i zâmbea atât de sfios Rebeccăi era pur şi simplu prea frumoasă, prea feminină şi prea al naibii de subţire ca să facă parte din clanul Winchester.

Şi totuşi, se zărea o anumită asemănare, ceva care-i amintea de imposibila fetiță de patru ani pe care o ţinuse în braţe – ceva nedefinit ce-i spunea că era într-adevăr Lady Sara a lui.

Nu mai avea claia de bucle în culoarea mierii. Părul îi ajungea până la umeri, uşor ondulat şi de un castaniu închis. De la distanţa care-i despărţea, tenul ei arăta imaculat, făcându-l să se întrebe dacă mai avea pistrui pe nas.

Crescuse doar până la o înălţime medie, judecând după faptul că era la nivelul ochilor cu sora mai mică a lui Colin. Dar silueta ei nu avea nimic mediu. Era rotunjită în toate locurile potrivite.

— La uită-te cum dau năvală toţi berbecuții, anunţă Colin. Parc-ar fi nişte rechini dând târcoale prăzii. Par să fi pus ochii pe nevastă-ta, Nathan. La naiba, ar trebui să aibă măcar bunul-simţ de a lăsa în pace o femeie măritată. Totuşi, nu cred că pot să-i învinuiesc. Pe toţi sfinţii, Nathan, e magnifică!

Nathan era ocupat să se uite la tinerii care se ţineau după soţia lui. Îi venea să le şteargă în pumni rânjetele mânzeşti.

Cum îndrăzneau să râvnească la ceea ce-i aparținea lui?

Clătină din cap, faţă de propria sa reacţie ilogică.

— Uite că vine şi fermecătorul tău socru, îl observă Colin. Dumnezeule, nici n-am văzut până acum ce crăcănat el Fii atent cum se ține scai de ea! adăugă el. O clipă nu-şi scapă din ochi comoara.

Nathan trase adânc aer în piept.

— Să mergem, Colin. Am văzut destul.

În glas nu i se simţea nicio undă de emoţie.

Colin se întoarse să-l privească.

— Ei?

— Ei, ce?

— La naiba, Nathan, spune-mi ce părere ai.

— Despre…?
— Despre Lady Sara! stărui Colin. Cum ţi se pare.
— Vrei să-ţi spun adevărul, Colin?
Prietenul lui dădu scurt din cap.
Încet, alene, Nathan zâmbi.
— O să încapă pe fereastră.

Capitolul 2

Timpul trecea prea repede.

Sara trebuia să părăsească Anglia. Probabil toţi aveau să creadă că iar fugise. Aveau să înceapă s-o facă laşă, şi deşi această calomnie o ustura, era hotărâtă să-şi pună planul în aplicare. Pur şi simplu nu avea încotro. Îi trimisese deja două scrisori Marchizului de St. James, cerându-i ajutorul, dar bărbatul cu care era căsătorită prin lege nu se ostenise să-i răspundă. Nu îndrăznea să-l mai caute. Nu mai avea timp, şi gata. Era în joc viitorul mătuşii Nora, şi numai Sara putea – sau, mai bine zis, voia – s-o salveze.

Dacă cei din lumea bună credeau că fugea de contractul nupţial, n-aveau decât.

Nimic nu ieşise aşa cum se aşteptase Sara. Când mama ei îi ceruse să se ducă pe insula Norei, în primăvara trecută, ca să se asigure că totul era în regulă, Sara acceptase imediat. Mama ei nu mai primise nicio scrisoare de la sora sa timp de peste patru luni, şi începea să se teamă pentru sănătatea ei. De fapt, pe Sara o îngrijora la fel de mult şi sănătatea propriei sale mame. Ceva era în neregulă. Pur şi simplu mătuşii ei nu-i stătea în caracter să uite să scrie. Pachetul lunar de scrisori fusese întotdeauna la fel de sigur ca inevitabila ploaie la picnicurile anuale ale familiei Winchester.

Sara și mama ei se înțeleseseră să nu dezvăluie adevăratul motiv al plecării. Stabiliseră să spună ca Sara se ducea în vizită la sora ei mai mare, Lillian, care locuia în coloniile din America împreună cu soțul ei și fiul lor.

Se gândise să-i spună tatălui ei adevărul, apoi renunţase. Deşi era, cu certitudine, cel mai responsabil dintre fraţi, rămăsese totuşi un Winchester până-n măduva oaselor. N-o simpatiza pe Nora, deşi se abţinea s-o critice, de dragul soţiei lui.

Bărbații din familia Winchester îi întorseseră spatele Norei când îi făcuse de râs măritându-se cu un om mai prejos de rangul ei. Căsătoria avusese loc cu paisprezece ani, dar Winchesteri nu erau nişte oameni iertători. Puneau mare preţ pe expresia „ochi pentru ochi”. Răzbunarea le era la fel de sfântă precum cele zece porunci pentru un episcop, chiar dacă era vorba doar de o mică dizgraţie publică nu mai lungă de-o lună. Nu numai că nu uitau nicio umilință, și nici nu iertau vreodată.

Sara ar fi trebuit să înţeleagă acest lucru mai devreme. Atunci, în veci n-ar fi lăsat-o pe Nora să vină în vizită. Chiar crezuse că timpul îi

mai îmblânzise pe unchii ei. Când colo, celor două surori nu li s-a îngăduit o revedere fericită. Mama Sarei nici n-a reuşit să stea de vorbă cu Nora – şi nici altcineva, căci Nora a dispărut pur şi simplu, după doar o oră de când ea şi Sara debarcaseră de pe corabie.

Sara nu mai putea de îngrijorare. Sosise în sfârşit momentul să-şi pună în aplicare planul şi avea nervii întinşi la limită. Frica îi devenise aproape palpabilă, subminându-i hotărârea. Era obişnuită să-i lase pe alţii să aibă grijă de ea, dar pantofii erau puşi invers, cum obişnuia Nora să spună, şi trebuia ca iniţiativa să-i aparţină Sarei. Se ruga la toţi sfinţii să facă faţă. De succesul ei depindea viaţa Norei.

Îngrozitoarea prefăcătorie pe care trebuise s-o îndure în ultimele două săptămâni devenise un coşmar. De fiecare dată când auzea clopotul de la uşă, era convinsă că veniseră autorităţile să-i spună că fusese găsit cadavrul Norei. În cele din urmă, când nu mai suportase teama, credinciosul ei servitor Nicholas aflase unde o ascunseseră unchii pe mătuşa Nora. Femeia aceea blândă fusese închisă în podul casei din oraş al unchiului Henry, până se puteau face la tribunal toate aranjamentele pentru custodie. Apoi, urma să fie internată în cel mai apropiat azil, lăsându-şi moştenirea împărţită între bărbaţii din familie.

— Lipitori blestemate, mormăi Sara.

Mâna îi tremura când îşi închise catarama trăistuţei. Îşi spuse că furia, nu frica, o făcea să dârdâie aşa. Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, şi-şi duse traista la fereastra deschisă, unde o aruncă afară.

— Asta-i ultima, Nicholas. Şi acum, să ne grăbim, până nu se-ntoarce familia. Ca vântul, prietene.

Servitorul luă ultimul sac şi se repezi spre fereastră. Apoi Sara închise geamul, stinse lumânarea și se vârî în pat.

Era aproape miezul nopţii, când părinţii şi sora ei, Belinda, reveniră acasă. La auzul paşilor pe hol, Sara se întoarse pe burtă şi închise ochii, prefăcându-se că dormea. Peste un moment auzi scârţâitul uşii deschise şi ştiu că tatăl ei se uita să vadă dacă era la locul ei. Păru să treacă o veşnicie până când uşa se închise din nou.

Sara mai aşteptă vreo douăzeci de minute, apoi ieşi de sub pătură şi-şi luă lucrurile de sub pat, unde la ascunsese.

Nu trebuia să bată la ochi. Întrucât nu avea îmbrăcăminte neagră, îşi luase o veche rochie de promenadă, bleumarin.

Era cam prea decoltată, dar n-avea timp pentru asemenea mărunţişuri. Şi-n plus, avea s-o acopere pelerina.

După ce puse pe masa de toaletă scrisoarea pentru mama ei, îşi înveli în pelerina umbrela, mănuşile albe şi manşonul. Le aruncă pe fereastră și se urcă pe pervazul ferestrei.

Creanga de care voia să se agaţe era la doar o jumătate de metru distanţă de perete, dar cu peste un metru mai jos.

Sara se rugă să n-o scape, apoi încercă să-și adune curajul.

În sfârşit, fără să-şi poată stăpâni un scâncet, sări de pe pervaz.

Lui Nathan nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Tocmai se pregătea să se caţăre în copac, când fereastra se deschisese şi începuseră să zboare afară diverse articole femeieşti. Umbrela îl lovi în umăr. De celelalte se feri, în timp ce se retrăgea în umbră. Luna lumina destul ca s-o vadă pe Sara, când ieşi pe pervaz. Tocmai se pregătea să-i strige să stea pe loc, convins că avea să-şi rupă gâtul, când fata sări. Nathan se repezi înainte s-o prindă.

Sara se agăţă de o ramură groasă, ţinându-se pe viaţă şi pe moarte, în timp ce se ruga din nou ca să nu strige. Aşteptă să nu se mai legene atât de tare, apoi începu să se apropie de trunchi.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, şoptea ea la nesfârşit, în timp ce cobora din copac. Rochia i se agăţă de altă creangă, iar când în sfârşit atinse cu picioarele solul poalele i se ridicaseră complet în cap.

Îşi aranjă rochia, apoi oftă prelung, întretăiat.

— Gata… şopti ea. N-a fost atât de îngrozitor, la urma urmei.

Îşi adună lucrurile, îşi puse pe mâini mănuşile albe şi se scutură de praf, după care porni spre partea din faţă a casei.

Dintr-o dată se opri, convinsă că auzise un sunet în spatele ei, dar când întoarse capul, nu văzu decât copaci şi umbre. Imaginaţia îi juca feste, pesemne. Probabil nu erau decât bătăile propriei sale inimi.

— Unde-o fi Nicholas? mormăi ea nu peste mult.

Servitorul ar fi trebuit s-o aştepte lângă uşa de la intrare. Îi promisese s-o ducă până la casa din oraş a unchiului ei, Henry Winchester. Probabil îl reţinuse ceva.

Mai trecură zece minute, până când Sara înțelese că Nicholas n-avea să se mai întoarcă.

Nu îndrăznea să mai aştepte. Pericolul de a fi descoperită era prea mare. De când se întorsese la Londra, cu două săptămâni în urmă, tatăl ei deprinsese obiceiul de a se uita în cameră pe timpul nopţii. Se înfiora numai gândindu-se ce-avea să se întâmple când descoperea că fugise din nou.

Era complet singură. Acest gând îi făcu inima să bată iar nebuneşte. Îşi îndreptă umerii și porni spre destinație.

Casa unchiului Henry se afla la doar trei străzi distanţă. Avea să ajungă cu bine, îşi spuse ea, mergând grăbită. Alergă ca vântul până la primul colţ, când un junghi în coase o sili să încetinească. Pe străzi nu părea să circule nimeni.

Nathan o urma neobservat. Voia să-şi astâmpere curiozitatea, înainte de a-şi revendica mireasa, pornind cu ea spre port. Îl zădăra gândul că iar încerca să fugă de el – dar asta era o prostie, căci n-avea

de unde să ştie că plănuia s-o răpească. Unde se ducea? În timp ce continua s-o urmărească, îşi repeta mereu această întrebare.

Nici măcar nu se gândea să privească în urmă, altfel l-ar fi văzut. Trecu de primul colţ, traversă o alee întunecoasă, apoi încetini pasul.

Nu rămăsese neobservată. Două namile, cu armele pregătite, ieşiră pe furiş din întuneric, ca nişte şerpi. Nathan venea chiar în urma lor. Avu grijă să-şi facă paşii auziţi, apoi îi aşteptă să se întoarcă spre el şi, dintr-o mişcare fulgerătoare, îi dădu cap în cap.

După ce-i azvârli înapoi pe alee, văzu altă mişcare, în penumbra din faţă, şi se repezi s-o salveze iar pe Sara. Fata tocmai trecuse de următorul colţ, când pumnul lui Nathan izbi falca individului care voia s-o atace.

Trebui să intervină încă o dată pentru ea, înainte ca Sara să ajungă la destinaţie, unde se opri pe prima treaptă, privind lung spre ferestre.

Dintre toate neamurile ei, Nathan îl dispreţuia pe Henry cel mai mult şi nu-şi putea închipui niciun motiv logic pentru care Sara ar fi vrut să-l viziteze pe ticălosul ăla poltron în puterea nopţii.

Nu venise în vizită, conchise Nathan, când o văzu furişându-se pe lângă casă. O urmă câţiva paşi, apoi se rezemă de poarta laterală, pentru a nu lăsa să intre şi altcineva după ea, privind-o cum îşi croia drum printre arbuşti, ca să intre în casă pe fereastră.

Era cea mai stângace spargere pe care o văzuse vreodată.

Sara se chinui cel puţin zece minute să ridice complet fereastra. Tocmai se pregătea să se salte pe pervaz, când îşi rupse tivul rochiei. Nathan îi auzi strigătul deznădăjduit, apoi o văzu întorcându-se să se ocupe de rochie. În timp ce se văicărea, fereastra căzu la loc.

Probabil că, dacă ar fi avut aţă şi ac la îndemână, s-ar fi aşezat între boschete, să-şi coasă rochia.

În sfârşit, se întoarse din nou spre fereastră, iar de astă dată o propti cu umbrela, apoi se cocoţă pe pervaz. Să intre în casă pe fereastră se dovedi a fi o sarcină mult mai dificilă decât fusese aceea de a ieşi. Nici prea îndemânatică nu era. Când auzi bufnitura înfundată din casă, Nathan conchise că mireasa lui căzuse sau pe spate, sau în cap. Aşteptă câteva momente, apoi se urcă după ea, fără zgomot.

Curând, ochii i se deprinseră cu întunericul. Sara, însă, nu-şi revenise la fel de rapid. Nathan auzi un zdrăngănit puternic, ca de sticlă pe piatră, urmat de o înjurătură deloc potrivită pentru o lady.

Doamne, mult zgomot mai făcea! Nathan intră în hol tocmai la timp pentru a o vedea pe Sara urcând în fugă treptele spre primul etaj. Nebuna bombănea de una singură, gălăgios.

Apoi îi atrase atenţia un bărbat înalt şi subţire ca nuiaua, probabil unul dintre servitori. Omul arăta ridicol, îmbrăcat într-o cămaşă de noapte până la genunchi. Într-o mână ţinea un sfeşnic cu încrustaţii

ornamentale, iar în cealaltă o coajă mare de pâine. Ridică sfeşnicul deasupra capului şi porni pe scară, după Sara. Nathan îi dădu una în ceafă, îi luă sfeşnicul din mână ca să nu facă zgomot în cădere, apoi îl târî pe servitor într-un alcov întunecat de lângă scară. Stătu un moment alături, ascultând hărmălaia care se auzea de sus.

Sara n-ar fi fost niciodată o hoaţă pricepută. Uşile se trânteau, mai-mai să trezească şi morţii. Şi ce Dumnezeu căuta?

Un ţipăt ascuţit sfâşie aerul. Nathan oftă din rărunchi. Porni în sus, ca s-o salveze din nou, apoi se opri dintr-o dată, când Sara apăru în capul scării. Nu era singură. Nathan se retrase în alcov şi aşteptă, începuse să înţeleagă.

Sara ţinea de umeri o altă femeie, ajutând-o să coboare. Deşi nu-i distingea faţa, Nathan îşi dădea seama că era foarte slăbită, sau avea dureri mari.

— Te rog, nu plânge, Nora, şopti Sara. Acum totul o să fie în regulă. Voi avea grijă de tine.

Când cele două ajunseră în hol, Sara îşi scoase pelerina, o puse pe umerii femeii, apoi se aplecă s-o sărute pe frunte.

— Ştiam c-ai să vii după mine, Sara. Nicio clipă nu m-am îndoit. Am ştiut, în adâncul inimii, că vei găsi o cale să mă ajuți.

Vocea Norei era frântă de emoţie. Se şterse la ochi cu dosurile mâinilor. Nathan îi observă dungile vinete de la încheieturi. Era clar că bătrâna fusese legată. Sara îi potrivi agrafele din păr.

— Sigur că ştiai, şopti ea. Doar te iubesc, mătuşă Nora. Niciodată n-aş lăsa să ţi se întâmple ceva. Uite, adăugă ea, încercând să pară mai veselă, părul îţi stă bine din nou.

Nora o apucă strâns de mână.

— Ce m-aș face fără tine, copilă?

— Ai venit înapoi în Anglia fiindcă te-am chemat eu, îi aminti Sara. Credeam că vei fi fericită să te revezi cu sora ta, dar m-am înşelat. Numai din vina mea s-a întâmplat toată grozăvia asta. Şi-n plus, trebuie să ştii că niciodată nu te voi mai lăsa singură.

— Ce scumpă eşti.

Sara întinse spre clanţă o mână tremurătoare.

— Cum m-ai găsit? întrebă Nora, din spatele ei.

— Lasă asta acum, răspunse Sara, descuind ușa și deschizând-o. Vom avea timp destul să stăm de vorbă, pe corabie. Te duc înapoi acasă, Nora.

— O, dar încă nu pot pleca din Londra!

Sara se întoarse spre ea.

— Cum adică, încă nu poţi pleca? Totul e aranjat, Nora. Am plătit drumul cu ultimii mei bani. Te rog, nu e momentul să-mi faci greutăţi. Trebuie să plecăm în noaptea asta. E prea periculos să mai rămâi aici.

— Henry mi-a luat verigheta, îi explică bătrâna clătinând iar din

cap, astfel încât cocul argintiu i se răsturnă într-o parte. N-am să plec din Anglia fără ea. Johnny al meu, Dumnezeu să-l odihnească, mi-a poruncit să nu mi-o scot niciodată, din ziua când ne-am căsătorit, acum paisprezece ani. Nu pot pleca acasă fără verigheta mea, Sara. E prea preţioasă pentru mine.

— Da, trebuie s-o găsim, se înduplecă Sara, când mătuşa ei începu să plângă iar.

Era alarmată şi de ţiuitul din vocea ei. Era clar că biata femeie abia îşi trăgea respiraţia.

— Ai idee unde-o fi ascuns-o unchiul Henry?

— Tocmai asta e blasfemia, răspunse Nora, rezemându-se de balustradă ca să-şi uşureze durerea din piept. Henry nici nu s-a ostenit s-o ascundă. O poartă pe degetul cel mic. Se făleşte cu ea de parc-ar fi un trofeu. Dacă am reuşi să aflăm unde bea unchiul tău în noaptea asta, am putea-o lua înapoi.

Sara dădu din cap. Când se gândea la ceea ce avea de făcut, începea s-o doară stomacul.

— Ştiu unde e, spuse ea. L-a urmărit Nicholas. Eşti în stare să vii cu mine până la colţul străzii? N-am îndrăznit să poruncesc birjei să aştepte în faţa casei, de teamă să nu vină unchiul Henry mai devreme.

— Sigur că pot să merg, răspunse Nora, desprinzându-se de balustradă, şi porni încet spre uşă, cu paşi ţepeni. Cerule, şopti ea, dacă m-ar vedea acum mama ta, i-ar crăpa obrazul de ruşine. Plec la plimbare în toiul nopţii, cu o pelerină de împrumut peste cămaşa de noapte.

Sara zâmbi.

— N-o să-i spunem, nu-i aşa?

Își văzu mătuşa strâmbându-se şi se alarmă imediat.

— Te doare rău?

— Prostii, pufni Nora. Deja mi-e mult mai bine. Vino acum, o chemă ea pe un ton mai vioi. Nu trebuie să mai întârziem pe-aici, copilă.

Se prinse de balustradă şi reîncepu să coboare.

— E nevoie de mai mult decât de-un Winchester să-mi vină mie de hac.

Sara dădu să închidă uşa în urma ei, apoi răzgândi.

— Cred c-am s-o las deschisă, cu speranţa să vină cineva şi să pună mâna pe ceva din lucrurile unchiului Henry. Totuşi, prea mari speranțe nu îndrăznesc să-mi fac. În noaptea asta nu par să umble prea mulţi tâlhari pe străzi. N-am văzut niciunul, pe drum încoace.

— Dumnezeule mare, Sara, ai venit pe jos? întrebă îngrozită mătuşa Nora.

— Da, se lăudă fata. Am fost atentă, desigur, aşa că poți să te liniştești. N-a trebuit să-mi folosesc umbrela nici măcar o dată, ca să

mă apăr. O, cerule, mi-am lăsat în fereastră umbrela mea frumoasă!

— Las-o-ncolo, îi ordonă mătuşa ei. Dacă mai stăm mult aici, ne forţăm norocul. Dă-mi braţul, draga mea, să mă sprijin în timp ce mergem. Chiar ai venit pe jos până aici, Sara?

Sara râse.

— Ca să-ţi spun adevărul, cred c-am fugit aproape tot drumul. Eram foarte speriată, Nora, dar am ajuns cu bine. Ştii, cred că tot ce se spune despre pericolele de pe străzile noastre nu sunt decât exagerări.

Cele două femei porniră braţ la braţ pe strada îngustă şi întunecoasă, spre cupeul care le aştepta la colţ. Sara tocmai îşi ajuta mătuşa să urce, când un atacator se repezi spre ele. Nathan interveni, nefăcând altceva decât să apară în lumina lunii. Omul îi aruncă o singură privire, făcu grăbit calea-ntoarsă şi se topi iar în întuneric.

Nathan avu impresia că bătrâna îl văzuse. Se uitase înapoi tocmai când ieşise el la iveală, dar probabil avea vederea slăbită de vârstă, căci întoarse iar capul, fără să-i spună nimic nepoatei sale.

Sara discuta cu aprindere taxa cu birjarul, sfârşind prin a accepta suma exorbitantă pe care i-o cerea, după care îşi urmă mătuşa în trăsură. Birja se puse în mişcare, tocmai când Nathan se agăţă de bara din spate şi sări pe tălpică. Trăsura se clătină, apoi luă viteză.

Nathan o auzise pe Sara spunându-i mătuşii ei că plecau cu corabia, aşa încât presupunea că se îndreptau spre port. Nu peste mult, cupeul coti pe o stradă lăturalnică de lângă cheu şi se opri brusc în faţa uneia dintre cele mai notorii taverne din oraş.

Se ducea după afurisita aia de verighetă, presupuse el, cu un mormăit de iritare. Sări de pe tălpică şi se retrase în spatele birjei, la Iumină. Voia ca oamenii din faţa tavernei să-l vadă bine. Îşi propti bine picioarele pe caldarâm, depărtate ca pentru luptă, puse mâna pe coada biciului făcut colac la cingătoare, şi se încruntă spre ei.

Îl observară. Trei dintre cei mai pirpirii se furişară înăuntru. Ceilalţi patru se rezemară de zid, cu privirile în pământ.

Vizitiul coborî de pe capră, primi de la Sara câteva noi instrucţiuni şi intră grăbit în cârciumă. Reveni peste niciun minut, bombănind că i se cuvenea o răsplată grasă pentru toată beleaua, și se urcă la loc pe capră.

Mai trecură câteva clipe, şi uşa tavernei se deschise din nou. Apăru un bărbat cu o mutră acră şi un ditamai burdihanul. Avea pe el nişte haine murdare şi boţite, roase de-atâta purtat, și-și netezea părul slinos, într-o încercare jalnică de a-şi aranja înfăţişarea, în timp ce venea spre birjă, cu pas clătinat.

— Şefu' meu, Henry Winchester, e prea toropit ca să vie afară, anunţă el. Venim în partea asta de-oraş, cân' nu vrem să ne vază nime'. Venii din parte-i, m'lady. Birjaru' la matale a zis că o cucoană are o nevoie, şi crez' că-s taman omu' care vă trebuiește.

După acest discurs introductiv, dezgustătorul individ rămase în aşteptarea răspunsului, scărpinându-se între picioare.

Duhoarea pe care o emana intra pe fereastră. Sara fu cât pe ce să se înece. Îşi ridică la nas batista parfumată şi se întoarse spre mătuşa ei, şoptind:

— Îl cunoşti pe omul ăsta?

— Ba bine că nu, răspunse Nora. Se numeşte Clifford Duggan, Sara, şi e cel care l-a ajutat pe unchiul tău să mă răpească.

— Te-a lovit?

— Da, draga mea, răspunse Nora. De mai multe ori, chiar.

Slujitorul nu vedea în cupeul întunecos. Se aplecă înainte să vadă mai bine.

Nathan trecu într-o parte a trăsurii, hotărât să dea cu individul de pământ pentru că îndrăznise să se zgâiască la mireasa lui. Dar se opri brusc, la vederea pumnului înmănuşat în alb care zbură pe fereastra deschisă, nimerind în plin nasul borcănat al servitorului.

Clifford nu fusese pregătit pentru atac. Scoase un răcnet de durere, împleticindu-se înapoi, şi se împiedică de propriile lui picioare. Căzu în genunchi. Imediat încercă să se ridice iar, slobozind un şir întreg de blasfemii îngrozitoare.

Sara profită de ocazie şi deschise brusc uşa trăsurii, lovindu-l în mijloc. Servitorul aproape că făcu o tumbă prin aer, înainte de a cădea pe spate în şanţ.

Oamenii rezemaţi de perete chiuiră cu admiraţie. Fără să-i ia în seamă, Sara coborî din trăsură. Îi dădu manşonul mătuşii sale, apoi şi mănuşile, după care se întoarse din nou spre omul prăvălit la pământ.

Era prea furioasă ca să se mai teamă. Îşi privea victima ca un înger al răzbunării. Cu vocea tremurându-i de mânie, spuse:

— Dacă mai maltratezi vreodată o lady, Clifford Duggan, jur pe Dumnezeu c-ai să mori în chinuri.

— Io nu maltratai nicio lady, se smiorcăi Clifford, încercând să-şi tragă răsuflarea ca să se repeadă asupra ei. Şi de unde ştii cum mă cheamă?

Nora se aplecă pe fereastră.

— Minţi cu neruşinare, Clifford! strigă ea. Pentru păcatele tale, ai să arzi în focurile iadului.

Omul făcu ochii mari, uimit.

— Cum ai scăpat din…

Sara îl întrerupse, dându-i un şut îndesat. Clifford se întoarse spre ea, cu o expresie insolentă.

— Ce, crezi c-ai sânge-n tine să mă baţi? mârâi el.

Aruncă o privire spre cei de lângă perete. La drept vorbind, era mai degrabă umilit decât vătămat de atacul ei. Râsetele răutăcioase din spate îl usturau mult mai tare.

— Nu-ţi fac nimica numa' fin'că şefu' meu o să vrea să-ți ardă el o mamă de bătaie-n toată regula, dupe ce mă lasă să-mi fac chefu' cu tine.

— Ai idee în ce belea ai intrat, Clifford? întrebă Sara. Soţul meu va auzi despre grozăvia asta, şi fii sigur c-o să ţi-o plătească. Marchizul de St. James e temut de toată lumea, chiar şi de porcii ignoranţi ca tine, Clifford. Când am să-i spun ce-ai făcut, ai s-o păţeşti. Marchizul face tot ce-i spun eu – uite-aşa! pocni ea din degete. A, cu promisiunea asta văd că ţi-am atras atenţia! adăugă dând din cap, când expresia lui Clifford se schimbă. Arăta de-a dreptul îngrozit. Nu mai încerca să se ridice în picioare, retrăgându-se de-a buşilea.

Sara era peste măsură de încântată. Cacealmaua ei reuşise destul de bine, Nu ştia că nefericitul tocmai îl văzuse pe uriaşul care stătea la trei metri în spatele ei. Credea că ea îl speriase.

— Un om care loveşte o doamnă e un laş, declară. Soţul meu ucide laşii la fel de uşor cum ar strivi un ţânţar, iar dacă te îndoieşti, adu-ţi doar aminte că e un St. James până-n măduva oaselor.

— Sara dragă, o strigă Nora. Vrei să te însoţesc şi eu înăuntru?

Fără să-şi ia privirea de la Clifford, Sara răspunse:

— Nu, Nora. Nu eşti îmbrăcată potrivit. N-am să stau mult.

— Atunci, grăbeşte-te! Să nu răceşti, draga mea.

Nora continua să se aplece pe fereastră, dar îl privea pe Nathan. Acesta dădu scurt din cap, înainte de a se întoarce iar spre mireasa lui.

Imediat, Nora observă cum se ţineau ceilalţi la distanță de acel uriaş, şi înţelese că îi asigura Sarei protecția. Vru să-i strige un avertisment nepoatei sale, apoi se răzgândi. Sara avea destule griji pe cap. Mai bine să aştepte până termina, şi abia apoi avea să-i spună despre salvatorul ei.

Nathan nu-şi lua ochii de la Sara. Fără îndoială, mireasa lui era plină de surprize. Îi era greu să se împace cu acest gând. Văzuse ce laşi erau cei din neamul Winchester. Bărbaţii îşi rezolvau întotdeauna treburile murdare la adăpostul întunericului, sau când alţii erau întorşi cu spatele. Sara, însă, nu se comporta deloc ca o Winchester. O apăra cu curaj pe bătrână. Şi, Doamne, furioasă mai era! Nu s-ar fi mirat s-o vadă scoțând un pistol şi împuşcându-şi victima între ochi.

Sara îl ocoli pe servitor, încruntându-se feroce la el, şi intră grăbită în tavernă.

Nathan se apropie imediat de Clifford. Îl apucă de ceafă, îl ridică în aer şi-l azvârli de perete.

Ceilalţi se împrăştiară ca şoarecii, ca să nu fie loviţi. Clifford izbi peretele cu o bufnitură sonoră, apoi se prăbuşi la pământ, leşinat.

— Om bun ce eşti, strigă Nora, cred c-ar fi bine să te duci înăuntru acum. Sara a mea desigur va avea iar nevoie de ajutorul dumitale.

Nathan o privi încruntat pe femeia care îndrăznise să-i dea un

ordin. Chiar atunci, şuierăturile şi hohotele de râs din tavernă îi atraseră atenția. Cu un mârâit nervos, îşi desfăcu încet biciul şi porni spre uşă. Sara îşi reperase unchiul, care stătea cocârjat peste stacana cu bere, la o masă rotundă din mijlocul cârciumii. Îşi croi drum prin mulţime, spre el. Se gândea să folosească glasul raţiunii pentru a l face de ruşine şi a-l convinge să-i dea înapoi verigheta mătuşii Nora.

Dar când îi văzu banda de argint pe degete, din minte îi pieri orice tactică rezonabilă. Pe masă era o halbă plină cu bere neagră. Înainte de a se putea stăpâni, Sara o ridică şi o turnă în capul chel al unchiului ei.

Acesta era prea beat ca să reacţioneze prompt. Scoase un muget asurzitor, întrerupt de un râgâit puturos, apoi se ridică împleticit. Sara îi scosese verigheta de pe deget înainte de a se dezmetici destul ca s-o oprească.

Avu nevoie de mult timp pentru a o putea vedea limpede. În timp ce aştepta, Sara îşi puse verigheta pe deget.

— Dumnezeule… Sara? Ce cauţi aici? S-a-ntâmplat ceva? se bâlbâi unchiul Henry, căzând la loc pe scaun şi mijind spre ea ochii injectaţi; apoi observă stacana goală. Unde mi-i berea? răcni el la cârciumar.

Sara era complet dezgustată de unchiul ei. Deşi se îndoia că avea să ţină minte o vorbă, era hotărâtă să-i spună ce părerea avea despre purtarea lui păcătoasă.

— Dacă s-a-ntâmplat ceva? repetă ea cu dispreţ. Ruşine să-ţi fie, unchiule Henry. Dacă tatăl meu ar şti ce i-aţi făcut, tu şi ceilalţi fraţi ai tăi, Norei, sunt sigură că ar chema autorităţile şi v-ar trimite pe toţi la galere.

— Ce zici? îngăimă Henry, frecându-şi fruntea. Nora? Ţipi la mine din cauza femeii ăleia de nimic?

Înainte ca Sara să-i reproşeze aceste cuvinte nedemne, izbucni:

— Tatăl tău a fost părtaş planului chiar de la început. Nora-i prea bătrână ca să-şi poarte singură de grijă. Ştim noi mai bine ce-i trebuie. Nu încerca să te grozăveşti cu mine, fato, că tot n-am să-ţi spun unde e.

— Habar n-aveţi ce-i mai bine pentru ea! strigă Sara. Voiaţi să-i luaţi moştenirea, ăsta-i adevăratul motiv. Toată lumea din Londra ştie ce datorii ai la jocul de cărţi, unchiule. Ai găsit o cale de a le plăti uşor, nu? Voiai s-o închizi pe Nora într-un azil, nu-i aşa?

Privirea lui Henry oscila între halba goală şi privirea indignată a nepoatei lui. În sfârşit, se lămuri că-i turnase berea-n cap. Îşi atinse gulerul, doar să fie sigur, iar când simţi că era umed și lipicios, deveni livid. Începu să-l doară şi capul de-atâta furie. Simţea o nevoie disperată să mai bea.

— O s-o-nchidem pe căţeaua aia, şi n-ai să poți face nimic! Şi-acum, marş acasă până nu mă pun cu palma pe fundu' tău!

Din spatele ei se auzi un pufnet. Sara se întoarse încruntată spre clientul respectiv.

— Bea acolo, domnule, și nu te-amesteca.

Apoi se răsuci iar spre unchiul ei, dar numai după ce străinul reveni cu privirea în pahar.

— În legătură cu tatăl meu, minţi! afirmă ea. Niciodată n-ar fi părtaş la o asemenea cruzime. Cât despre ameninţarea c-ai să mă baţi, fă-o, şi vei cunoaşte mânia soţului meu, îl ameninţă, dând din cap. Am să-i spun.

Nădăjduise că, din moment ce ameninţarea gratuită cu represaliile soţului ei reuşise atât de bine în faţa lui Clifford, aceeaşi cacealma să aibă şanse şi la unchiul beat.

Deşartă speranţă. Henry nu părea deloc intimidat. Scoase un pufnet zgomotos.

— Eşti la fel de nebună ca Nora dacă-ţi închipui că un St. James îţi va lua vreodată apărarea. Păi, aş putea să te zvânt în bătaie, Sara, fără să-i pese nimănui, şi cu atât mai puţin Iu' bărbatu-tău.

Sara nu se lăsă. Era atât de hotărâtă să-i smulgă unchiului ei promisiunea de a o lăsa pe Nora în pace, încât nu observă că unii dintre muşterii se apropiau tiptil de ea. Unul care părea şeful haitei se şi lingea pe buze, la gândul ospăţului pe care-l aştepta.

În sfârşit, Sara îşi dădu seama de zădărnicia planului ei.

— Ştii, unchiule Henry, am căutat o cale de a te convinge s-o laşi pe Nora-n pace, dar acum înţeleg ce naivă am fost. Numai un om de onoare s-ar ţine de cuvânt. Tu eşti prea porc ca să-ţi ţii promisiunea. Îmi pierd vremea cu tine.

Unchiul ei ridică mâna s-o plesnească. Sara se feri cu uşurinţă, apoi se retrase, până se ciocni de ceva. Întorcându-se, se pomeni înconjurată de câțiva oameni care nu-i inspirau deloc încredere. Observă imediat că toți aveau mare nevoie să facă o baie.

Erau atât de fascinaţi de frumuseţea ei, încât nici nu-i observaseră pe Nathan, care stătea rezemat de uşă, aşteptând prima provocare.

Aceasta se produse cu iuţeala fulgerului. Când cel dintâi păgân o apucă pe Sara de braţ, Nathan scoase un răget de furie. Era un sunet profund, gutural, asurzitor. Şi eficient. Toți încremeniră – în afară de Sara. Fata sări cale de o poștă, apoi se răsuci spre el.

Ar fi zbierat, dacă nu-i pierea răsuflarea. Genunchii i se înmuiară, la vederea uriaşului a uşii. Cine Dumnezeu era? Un om… da, era om, dar în viața ei nu văzuse unul atât de gigantic, de periculos la înfăţişare, de… O, Doamne, se uita drept la ea!

O chemă cu degetul.

Sara clătină din cap.

Necunoscutul dădu din cap, afirmativ.

Încăperea începu să se învârtească. Trebuia să-și vină în fire. Măcar

uriaşul părea să se fi îmbăiat recent. Şi părul său părea să fie curat. Avea o culoare închisă, ca a bronzului – la fel de bronzat ca braţele şi chipul. Dumnezeule mare, braţele şi umerii lui erau atât de… musculoşi! Şi coapsele la fel. Îi vedea umflătura dintre picioare reliefată indecent prin pantalonii strâmţi – dar curaţi, îşi spuse ea. Bandiţii se îmbrăcau de obicei cu haine boţite şi mirositoare, nu? Prin urmare, chibzui ea ilogic, nu putea fi un ticălos. Poate doar un războinic, un senior viking al războiului, după lungimea părului. Da, asta trebuia să fie – un barbar care cine ştie cum călătorise prin timp.

L-o lua mintea razna. Războinicul cu ochi verzi îi făcu iar semn să se apropie.

Sara se uită în spate, să se asigure că nu chema pe altcineva. Dar acolo nu mai era nimeni.

Simţi un gol în stomac. Clipi din ochi. Uriaşul nu dispăru. Clătină din cap, încercând să-și alunge din minte acea vedenie a iadului.

Străinul îşi încârligă din nou degetul spre ea.

— Vino la mine.

Glasul îi era profund, poruncitor, arogant. Şi, Dumnezeu s-o ajute, porni spre el.

În clipa următoare, se dezlănțui infernul. În urechi îi răsunară pocnetul biciului şfichiuind prin aer, şi urletul de durere ai nătărăului care încercase s-o atingă când trecea prin fața lui.

Nici nu întoarse capul într-acolo. Privirea-i rămânea aţintită asupra omului care distrugea metodic taverna.

Părea nespus de uşor. Cea mai mică mişcare din încheietura mâinii, ce părea să nu-l coste nici cel mai mic efort, avea un efect năprasnic asupra asistenţei.

Se vedea clar că războinicul nu era deloc bine dispus. Sara îşi dădu seama că se oprise iar, privindu-l fix, când degetul lui o chemă din nou.

Simți o mână pe umăr, o privi, apoi auzi pocnetul biciului.

Își lăsă capul pe spate şi se uită în ochii aceia verzi, pătrunzători, până când necunoscutul coborî în sfârşit privirea spre ea. Pradă unui impuls, Sara îl ciupi de braţ, ca să se asigure că nu era o plăsmuire a minţii ei.

Era real, ba bine că nu. Dur ca oțelul – dar un oțel cald. Expresia acelor ochi frumoşi era singura care o împiedica să-şi piardă minţile. Aveau o culoare intensă, ce o hipnotiza.

Ciudat, dar cu cât se uita mai mult la el, cu atât se simţea mai în siguranţă. Zâmbi uşurată. Războinicul înălță o sprânceană.

— Știam că nu eşti un bandit, vikingule.

Dintr-o dată, Sara avu senzaţia că plutea. Parcă ar fi zburat printr-un tunel, spre vikingul bronzat care o aştepta în lumina soarelui.

Când Nathan şi-o aruncă pe umăr, mireasa lui leşinase de-a

binelea, Se uită prin tavernă, după vreun rest care-i scăpase. Peste tot zăceau trupuri. Nu era îndeajuns de mulţumit. Simțea nevoia aproape irezistibilă de a-l însemna pe unchiul cel ticălos care se ascunsese sub masă. Îi auzea sughiţurile înecate.

Dădu un şut mesei, ca să-l vadă mai bine.

— Știi cine sunt, Winchester?

Henry stătea strâns ghem. Când clătină din cap, fălcile cărnoase i se frecară de podele.

— Uită-te la mine, canalie.

Glasul suna ca un tunet. Henry ridică privirea.

— Sunt Marchizul de St. James. Dacă te mai apropii vreodată de soţia mea sau de bătrâna aceea, te omor. Ne-am înţeles?

— Eşti… el?

Lui Henry i se ridicase bila în gât, împiedicându-l aproape complet să vorbească. Începu să se înăbuşe. Nathan îl împinse cu vârful cizmei, apoi se întoarse şi ieşi din tavernă.

Când îşi văzu nepoata pe umărul străinului, mătuşa Nora îşi duse o mână la inimă.

— A păţit ceva? strigă ea, cu gândul deja tot ce putea fi mai rău.

Nathan clătină din cap. Deschise uşa trăsurii, apoi se opri să-i zâmbească femeii.

— A leşinat doar.

Uşurată, Nora îi făcu loc Sarei lângă ea, dar Nathan o aşeză pe bancheta de vizavi. Bătrâna nu ştia ce să creadă despre el. Abia după ce trăsura se puse în mişcare, încercă să lege o conversaţie.

— Tinere, mă numesc Nora Bettleman. Domnişoara pe care tocmai ai salvat-o este nepoata mea. Se numeşte Sara Winchester.

— Nu, o contrazise el pe un ton aspru, se numeşte Lady St. James.

După ce făcu această declaraţie, categorică, se întoarse spre fereastră. Nora continua să-l privească. Omul avea un profil ferm, plăcut.

— De ce ne ajuţi? îl întrebă. N-ai să mă poţi convinge că eşti în slujba familiei Winchester, adăugă ea dând din cap. Să te fi angajat un St. James?

Nu-i răspunse. Nora oftă, înainte de a-şi privi din nou nepoata. Ar fi vrut ca Sara să se trezească din leşin, pentru ca totul să se explice.

— Am ajuns să depind de copila pe care o ţii în braţe, domnule. Nu suport gândul că i se poate întâmpla ceva rău.

— Nu e un copil, o contrazise el.

Nora zâmbi.

— Da, dar pentru mine încă mai este, recunoscu ea. Sara are un suflet atât de inocent și de încrezător. Moşteneşte ramura după mamă a familiei.

— Dumneata nu eşti o Winchester, nu-i aşa?

Bătrâna era foarte mulţumită că în sfârşit conversa cu ea, şi zâmbi din nou.

— Nu, răspunse, sunt mătuşa Sarei după mamă. Înainte de a mă mărita cu Johnny al meu și a-i lua numele, am fost o Turner.

Aruncă din nou o privire spre Sara.

— Nu cred că a mai leşinat vreodată. Desigur, ultimele două săptămâni trebuie să fi fost îngrozitor de grele pentru ea. Are cearcăne sub ochi. E clar că n-a dormit bine. Din cauza grijilor pentru mine, înţelegi, adăugă ea, cu un mic fior. Totuşi, trebuie să se fi întâmplat ceva cu adevărat înfricoşător, ca să leşine. Ce crezi…

Se întrerupse când îi văzu zâmbetul. Era un om ciudat, cu siguranţă, căci zâmbea în cele mai neașteptate momente.

În clipa următoare, Nathan îi răspunse:

— M-a văzut pe mine.

Sara începu să se mişte. Era încă ameţită, dezorientată, dar simţea o căldură delicioasă. Îşi frecă nasul de locui acela cald, inspiră mirosul curat, masculin, şi scoase un oftat de mulţumire.

— Cred că-şi revine, şopti Nora. Slavă Domnului.

Încet, Sara întoarse capul spre mătuşa ei.

— Îmi revin…? întrebă ea, cu un căscat deloc elegant.

— Ai leşinat, draga mea.

— Nu-i adevărat, şopti Sara, copleşită. Eu nu leşin niciodată. Eu…

Se întrerupse, când îşi dădu seama că stătea pe genunchii cuiva. Nu ai „cuiva” – ai lui. Îi fugi tot sângele din faţă. Memoria îi revenise pe deplin.

Nora o bătu pe dosul mâinii.

— E-n regulă, Sara. Acest gentleman cumsecade te-a salvat.

— Cel cu biciul? întrebă în şoaptă Sara, rugându-se să nu fie aşa.

Mătuşa ei dădu din cap.

— Da, draga mea, cel cu biciul. Trebuie să-i mulţumeşti – şi, pentru numele lui Dumnezeu, Sara, să nu mai leşini. N-am la mine sticluţa cu săruri.

Sara dădu din cap.

— N-am să mai leşin, spuse ea.

Şi, ca să fie sigură că se ţinea de cuvânt, hotărî să nu se mai uite la el. Pe neobservate, încercă să se mute de pe genunchii lui, dar imediat ce se mişcă, o strânse şi mai tare cu braţele de talie.

Sara se aplecă puţin spre mătuşa ei.

— Cine e? o întrebă.

Nora ridică din umeri.

— Încă nu mi-a spus. Poate că dacă-i spui cât de recunoscătoare-i eşti, draga mea, atunci o să se și prezinte.

Sara ştia că era nepoliticos să vorbească despre el ca şi cum n-ar fi fost de faţă.

Își adună curajul şi întoarse încet capul spre el. Având grijă să-i privească numai bărbia, spuse:

— Îţi mulţumesc, domnule, că mi-ai luat apărarea în tavernă. Pe vecie am să-ți rămân îndatorată.

Nathan îi ridică bărbia cu degetul, privind-o cu o expresie de nepătruns.

— Îmi datorezi mai mult decât simpla recunoștință, Sara.

Fata făcu ochii mari, alarmată.

— Mă cunoşti?

— L-am spus eu cine eşti, draga mea, interveni Nora.

— Nu mi-a mai rămas niciun ban, continuă Sara. L-am cheltuit pe toţi ca să plătesc locurile pe corabie. Ne duci în port?

Nathan dădu din cap.

— Am la mine un lanț de aur, domnule. Va fi de ajuns ca plată?

— Nu.

Bruscheţea acestui răspuns o irită. Îl privi încruntată, nemulţumită că era atât de puţin galant.

— Dar mai mult nu am să-ţi ofer, se justifică ea.

Trăsura se opri. Nathan deschise uşa. Se mişcă incredibil de repede, pentru un om atât de uriaş. Înainte ca Sara să-şi fi aranjat rochia, era deja jos şi o ajuta pe Nora să coboare.

Apoi, dintr-o dată, braţele lui o cuprinseră iar de mijloc.

Sara avu timp doar să-şi ia manşonul şi mănuşile, înainte de a fi smulsă din birjă ca un sac de tărâţe. Străinul îndrăzni s-o cuprindă cu braţul pe după umeri şi s-o strângă la piept. Imediat, Sara protestă:

— Domnule, se întâmplă să fiu măritată. Te rog, ia-ţi braţul. Nu se cuvine.

Era clar că stătea prost cu auzul, căci n-o învrednici nici măcar cu o privire. Sara tocmai voia să-şi repete cererea, când uriaşul şuieră ascuţit. Cât ai clipi, în jurul lor apărură mai mulţi oameni.

Credincioşii membri ai echipajului lui Nathan o priveau pe Sara ca şi cum n-ar mai fi văzut în viaţa lor o femeie drăguţă. Ea însă nu le dădea nicio atenţie. Era ocupată să se uite urât la Nathan. Acesta zâmbi neobservat.

O strânse scurt, ca să-i şteargă de pe faţă expresia aceea insolentă, apoi întoarse capul spre bătrână.

— Aveţi bagaje?

— Avem, Sara? întrebă Nora.

Sara încercă să se desprindă din braţele lui înainte de a răspunde.

— Ți-am spus că sunt măritată, mormăi ea. Ia-ți mâinile de pe mine.

Străinul nu se clinti. În cele din urmă, Sara se lăsă păgubașă.

— Da, Nora, avem bagaje. Am luat cu împrumut pentru tine câteva haine de la mama. Sunt sigură că n-o să se supere. Nicholas a pus sacii

în faţa prăvăliei lui Marshall. Mergem să-i luăm acum?

Încercă să facă un pas înainte, dar se pomeni trasă din nou lângă el.

Nathan îl găsi în mulţime pe omul său, Jimbo, şi-i făcu semn să se apropie. Înalt şi oacheş, Jimbo se opri în faţa Sarei. La vederea lui, fata făcu ochii mari. Îl privi lung, apoi ajunse la concluzia că ar fi fost atrăgător, dacă nu ar fi avut în ureche acel cercel ciudat, ca un cerc de aur.

Simţindu-i privirea, Jimbo se întoarse dintr-o dată spre ea. Îşi încrucişă braţele masive pe piept, încruntat. Sara se încruntă la rândul ei.

În ochii lui negri ca noaptea apăru pe neaşteptate o luminiţă, şi o învrednici cu un zâmbet. Sara nu ştia ce să creadă despre acest comportament ciudat.

— Trimite doi oameni să vadă de bagaje, Jimbo, ordonă Nathan. O să ne îmbarcăm pe „*Seahawk*" cum se crapă de ziuă.

Sara nu putu să nu observe că vikingul se inclusese şi pe sine în planurile ei.

— Mătuşa mea şi cu mine vom fi de-acum în deplină siguranţă, spuse ea. Aceşti oameni par să fie… destul de amabili, domnule. Ți-ai consumat destul timp preţios cu noi.

Nathan continua s-o ignore. Îi făcu semn altui om, mai vârstnic, îndesat şi musculos, apoi arătă cu capul spre Nora:

— Ai grijă de bătrână, Matthew.

Nora scoase un uşor ţipăt, dar imediat îşi îndreptă umerii şi porni încet spre uriaş.

— Nu sunt bătrână, domnule, iar o asemenea insultă mă ofensează. Am doar cincizeci şi unu de ani, tinere, şi mă simt cât se poate de sprintenă.

Sprâncenele lui Nathan se înălţară puţin, dar îşi stăpâni zâmbetul. Femeia părea atât de firavă, încât prima rafală de vânt ar fi răsturnat-o de pe picioare, dar vorbea pe tonul unui comandant de oaste.

— Te rog să-i prezinţi scuze mătuşii mele, îi ceru Sara.

Se întoarse spre Nora înainte ca Nathan să fi avut vreo reacţie.

— Sunt sigură că n-a vrut să te jignească, Nora. E doar necioplit.

Nathan clătină din cap. Toată conversaţia i se părea complet ridicolă.

— Mişcă, Matthew, ordonă el scurt.

Nora se întoarse spre omul de lângă ea.

— Şi unde crezi că ai să mă duci?

Drept răspuns, Matthew o luă în braţe.

— Lasă-mă jos, ticălosule!

— E-n regulă, frumoaso, replică Matthew. Pare-mi-se că eşti cam plăpândă. Ca fulgul de uşoară.

Nora voia să protesteze din nou, dar următoarea lui întrebare o făcu să se răzgândească:

— Da' vânătăile astea de unde le ai? Zi-mi numele păgânului ăluia afurisit, şi-am să-i tai cu plăcere beregata.

Auzindu-l, Nora îi zâmbi. Părea să aibă cam aceeași vârstă cu ea, şi era foarte voinic. Nu mai roşise de ani de zile, dar fierbinţeala neaşteptată din obraji o înştiinţă că tocmai se îmbujorase.

— Îţi mulţumesc, domnule, se bâlbâi ea, potrivindu-şi cocul. E o ofertă foarte generoasă, desigur.

Sara era uimită de comportamentul mătuşii sale. Dădea din gene şi se purta ca o fetişcană la primul bal! Îi privi pe cei doi până nu se mai văzură, apoi observă că şi ceilalţi dispăruseră. Dintr-o dată, era singură cu enigmaticul ei salvator.

— Mătuşa mea Nora va fi în siguranţă cu omul acela? îl întrebă.

Singurul lui răspuns fu un mormăit iritat.

— Asta înseamnă da, sau nu?

— Da, oftă Nathan, când Sara îi dădu un ghiont în coaste.

— Te rog să-mi dai drumul.

Se conformă. Sara fu atât de surprinsă, încât îşi pierdu echilibrul. Poate, conchise ea, dacă putea vorbi în continuare pe acelaşi ton binevoitor, îl convingea să-i îndeplinească şi alte ordine. Merita să încerce.

— Cu dumneata voi fi în siguranţă?

Nu se grăbi să-i răspundă. Sara se întoarse, până ajunse faţă-n faţă cu el. Ochii-i erau la nivelul umerilor lui, iar vârfurile pantofilor ei îi atingeau căputele cizmelor.

— Te rog să-mi răspunzi, îi ceru ea într-o şoaptă suavă, ademenitoare.

Această tentativă de a lega o conversaţie plăcută nu păru să-l impresioneze. Se vedea clar că era exasperat.

— Da, Sara. Cu mine, vei fi întotdeauna în siguranţă.

— Dar nu vreau să fiu în siguranţă cu dumneata…! strigă ea.

Imediat, îşi dădu seama cât de ridicol suna această afirmaţie, aşa că încercă să se corecteze:

— Adică, vreau să fiu în siguranţă… Toată lumea doreşte să fie în siguranţă… Chiar şi tâlharii…

Se întrerupse, când îl văzu zâmbindu-i.

— Vreau să fiu în siguranţă fără dumneata. Doar nu plănuieşti să pleci împreună cu Nora şi cu mine, nu? De ce te uiţi aşa la mine?

Ignorându-i a doua întrebare, Nathan îi răspunse la cea dintâi:

— Ba da, vom pleca împreună.

— De ce?

— Fiindcă aşa vreau eu, răspunse el tărăgănat.

Se hotărî să mai aştepte puţin înainte de a-i explica totul. Obrajii ei

se înroşiseră iar. Nathan nu-și dădea seama dacă de frică sau de nervi.

Mireasa lui încă mai avea pistrui pe nas. Îi plăcea. Îl făcea să-şi amintească de mica furie pe care o ţinuse în braţe. Dar acum nu mai era mică. Și crescuse foarte frumos. Totuşi, rămăsese o furie.

Sara îl împunse în piept, pentru a-i atrage atenția.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu poţi călători cu Nora şi cu mine, anunţă ea. Va trebui să-ţi găsești altă corabie. N-ai fi în siguranță, pe aceeași navă cu noi.

Aceste cuvinte stranii îi captară atenţia în sfârșit.

— Nu zău? Şi de ce, mă rog?

— Fiindcă soţului meu n-o să-i convină, declară ea.

Când îi văzu expresia neîncrezătoare, dădu din cap, apoi continuă:

— Ai auzit de Marchizul de St. James? A, sigur că ai auzit. Toată lumea îl ştie pe marchiz. E soţul meu, vikingule, și se va înfuria teribil când va auzi că am pornit la drum cu un… protector. Nu, mă tem că nu se poate… Da' ce-i, de ce zâmbeşti?

— De ce m-ai numit viking?

Sara ridică din umeri.

— Fiindcă aşa arăţi.

— Pot să te numesc scorpie?

— De ce?

— Fiindcă aşa te porţi.

Îi venea să urle de frustrare.

— Cine eşti dumneata? Ce vrei de la mine?

— Îmi eşti datoare, Sara.

— O, Doamne, iar începem cu povestea asta?

Văzându-l cum dădea încet din cap, se înfurie şi mai tare. Era clar că nu-l putea convinge să vorbească limpede. Cu cât scăpa mai repede de el, cu atât mai bine. Dar mai întâi trebuia să găsească o cale de a-l îmbuna.

— În regulă, se învoi ea. Îţi sunt datoare. Poftim, ne-am înţeles. Şi acum, te rog să-mi spui ce anume consideri că-ţi datorez, şi mă voi strădui să mă achit.

Nathan făcu un pas înainte, ca s-o poată prinde dacă leşina din nou la auzul răspunsului.

— Mă numesc Nathan, Sara.

— Şi? insistă ea, întrebându-se de ce se hotărâse dintr-o dată să-i spună cum îl chema.

Tot nu înţelegea. Oftatul lui fu prelung, obosit.

— Şi-mi datorezi, Lady St. James, o noapte a nunții.

Capitolul 3

N-a leşinat.

A zbierat.

Nathan nu încercă s-o liniştească. Abia când nu-i mai putu suporta nicio secundă țipetele începu s-o târască spre sediul Emerald Shipping Company, unde o lăsă în seama mătuşii ei. Întrucât credea că era capabil, în rare ocazii, să se comporte ca un gentleman, nu izbucni în râs decât după ce ieşi din nou.

Îi plăcuse reacţia. Lady Sara nu era deloc subtilă. Se îndoia că ar fi ajuns să se întrebe vreodată ce se întâmpla în mintea ei. Obişnuit de-o viaţă cu vicleşugurile, Nathan găsea înviorătoare candoarea noii sale soţii. Cam zgomotoasă, dar totuşi înviorătoare.

După ce se ocupă de ultimele detalii, Nathan îşi urmă echipajul la bord. Jimbo şi Matthew îl aşteptau pe punte. Stăteau încruntaţi, dar Nathan nu le spuse nimic. Îşi însărcinase oamenii credincioşi cu obligaţia de a le instala pe Sara şi Nora în cabine.

— A-ncetat cu zbieretele? întrebă el.

— Când am ameninţat-o că-i pun căluş, răspunse Jimbo.

Încruntându-se şi mai tare, adăugă:

— Atunci, mi-a dat una.

Nathan nu-şi ascunse exasperarea.

— Presupun că nu-i mai e frică, remarcă el sec.

— Eu nu-s sigur nici că i-a fost frică vreodată, interveni Matthew, zâmbind. N-ai observat ce flăcări arunca din ochi când ai târât-o în birou?

Fără tragere de inimă, Jimbo dădu din cap.

— După ce-ai plecat, tot striga întruna că nu-i decât o farsă crudă. Nici măcar mătuşă-sa, cât e ea de blândă, n-a reuşit s-o calmeze. Cucoana mata chiar a cerut s-o ciupească cineva, ca să se trezească şi să vadă că totu' nu-i decât un coşmar.

— Chiar aşa, chicoti Matthew. Şi Felix a pus-o la inimă. Chit că-i un malac, băiatul ăsta nu-i deloc dibaci.

— Felix a atins-o? întrebă Nathan, mai mult neîncrezător decât furios.

— Nu, de atins, n-a atins-o, se repezi Jimbo. A-ncercat s-o ciupească puţintel, atâta tot. Credea că-i face un hatâr. Ştii cât îi place să facă plăcere la oameni. Nici n-a-ntins bine mâna spre ea, că nevestica matale parcă s-a prefăcut într-o mâță sălbatică. Pun prinsoare că data viitoare când mai dă un ordin, Felix n-o să se mai

grăbească aşa să i-l îndeplinească.

Nathan clătină din cap, vexat, apoi dădu să plece. Următoarele cuvinte ale lui Matthew îl opriră din nou.

— Poate că Lady Sara o să se mai cumințească dac-o punem împreună cu mătuşă-sa.

— Nu.

Își dădu seama cât de răstit răspunsese, când cei doi îi zâmbiră.

— Va sta în cabina mea, adăugă ei, mult mai blând.

Matthew îşi frecă bărbia.

— Ei, băiete, asta s-ar putea să fie o problemă, spuse el tărăgănat. Nu ştie că-i cabina ta.

Lui Nathan puţin îi păsa. Se încruntă la Matthew, dar numai pentru că marinarul îi adresase ridicolul apelativ „băiete”. Totuşi, ştia că nu-i folosea la nimic. Atât Matthew, cât şi Jimbo, îl numeau în felul acesta jignitor, când erau singuri cu el. Nu-l considerau îndeajuns de călit ca să merite denumirea de „căpitan” între patru ochi. Nathan îi moştenise pe amândoi, o dată cu corabia. Cei doi se dovediseră rapid neprețuiți. Ştiau toate dedesubturile pirateriei şi-l dăscăliseră. Numai Dumnezeu ştia de câte ori avuseseră grijă să i-o amintească. Totuşi, îşi puseseră viaţa-n joc de nenumărate ori ca să-i salveze pielea. Loialitatea lor precumpănea mult față de năravurile nesuferite.

Întrucât îi aşteptau răspunsul, Nathan spuse:

— Va destul de curând într-a cui cabină stă.

— Mătuşa e-ntr-un hal fără de hal, continuă Matthew. Fac rămăşag că are vreo două coaste rupte. De cum o adormi, o despoi şi-o leg strâns pe mijloc.

— Winchesterii i-au făcut-o, nu? se interesă Jimbo.

Nathan dădu din cap.

— Care dintre lichelele alea de fraţi a fost? vru să ştie şi Matthew.

— Se pare că Henry a ticluit planul, îi explică Nathan. Dar cred că şi ceilalţi fraţi ştiau ce se întâmpla.

— Pe Nora o ducem acasă? mai întrebă Matthew.

— Într-acolo mergem, răspunse Nathan. Nu ştiu ce naiba să fac cu ea. E destul de întremată pentru drum, sau va trebui s-o înmormântăm pe mare?

— O să reziste, prezise Matthew. Pe sub toate vânătăile alea, are o piele aspră. Da, dac-o-nfăşez bine de tot, o să facă faţă.

Îi dădu un ghiont lui Jimbo, apoi adăugă:

— Acu’ tre să fiu dădacă la doi.

Nathan ştia că încerca să-l provoace. În timp ce se întorcea spre uşă, Jimbo strigă în urma lui:

— De tine zice, băiete.

Nathan ridică mâna într-un gest obscen, înainte de a dispărea pe scară. Hohotele de râs ale celor doi îl urmară până pe punte.

În următoarele câteva ore, terminară pregătirile de plecare. Încărcătura fu legată strâns, focul ridicat, ancora lestată, iar cele opt tunuri primiră ultimul uns şi lustru înaintea ordinului de a ridica pânzele. Nathan îşi făcu datoria până când greţurile de la stomac îl siliră să se oprească. Coborî în cabină, lăsând comanda celor patruzeci şi doi de marinari în seama lui Jimbo. Răul de mare din primele două zile în larg era un ritual. Nathan învăţase să-l suporte. Avea grijă ca numai Matthew şi Jimbo să ştie, dar asta nu-l făcea să se simtă mai puţin jenat.

Se hotărî să vadă dacă mireasa lui o ducea bine. Pregătindu-se pentru o nouă înfruntare şi rugându-se s-o găsească adormită, deschise uşa cabinei. Sara nu dormea. Imediat ce Nathan intră, sări din pat şi rămase în faţa lui, cu pumnii încleştaţi pe lângă trup.

Expresia lui Nathan resemnată. Relaxat, o privea cu braţele încrucişate pe piept.

Rochia ei era prea decoltată, şi trebuia să înţeleagă cât mai curând cine era şeful, şi ce anume aştepta de la ea, ca soţie.

— Te îmbraci ca o stricată de prin taverne.

Insulta avu nevoie de un minut întreg ca să-şi facă efectul. La început, Sara fu prea uimită ca să reacţioneze. Apoi, scoase o exclamaţie sonoră. Nathan îşi ascunse zâmbetul. Soţia lui nu părea să plângă, ci mai degrabă parcă dornică să-l omoare. Era un început bun.

— Vezi să nu cazi afară prin decolteu, mireasă.

Imediat, Sara îşi acoperi corsajul cu mâinile. Se înroşi la faţă cât ai clipi.

— Era singura rochie destul de închisă la culoare ca să pot umbla noaptea pe-ascuns…

Îşi întrerupse explicaţia imediat ce-şi dădu seama că intrase în defensivă.

— Pe-ascuns? repetă Nathan alene. Sara, rochia asta nu ascunde nimic. Pe viitor, n-ai să mai porţi rochii care dezvăluie atât de mult. Singurul om care-ţi va vedea trupul voi fi eu. Mă înţelegi?

Îl înţelegea, ba bine că nu! Era un bădăran. Cât de uşor o pusese în dezavantaj! Sara clătină din cap. Nici nu se gândea să rămână într-o poziţie atât de vulnerabilă, când avea atâtea pentru care să-i ceară socoteală.

— Arăţi ca un barbar! izbucni ea. Ai părul mult mai lung decât se poartă, şi te îmbraci ca un bandit. Călătorii pe o corabie atât de frumoasă ar trebui să aibă o înfăţişare impecabilă. Arăţi de parcă ai fi lucrat la docuri, şi te încrunţi de-a dreptul hidos.

Nathan se hotărî să termine cu vorbăria şi să se ocupe de problemele mai importante.

— În regulă, Sara, începu el. Zi şi termină odată cu asta.

— Ce să zic și cu ce să termin?

Oftatul lui fu prelung, obosit şi insuportabil de iritant.

— Cu văicărelile şi rugile, îi explică el ridicând din umeri. Văd clar că ţi-e teamă. Ai să-ncepi să plângi, nu-i aşa? Ştiu că vrei să te duc înapoi acasă, Sara. Te voi scuti de această umilinţă, declarându-ţi simplu că orice-ai spune sau ai face, vei rămâne cu mine. Sunt soţul tău, Sara. Obişnuieşte-te cu ideea.

— O să te deranjeze dacă plâng? întrebă ea cu voce gâtuită.

— Câtuşi de puţin.

Nu era adevărat, desigur, dar nu voia să recunoască. În general, femeile se foloseau de aceste informaţii împotriva bărbaţilor şi izbucneau în lacrimi ori de câte ori doreau câte ceva.

Sara trase adânc aer în piept. Nu îndrăznea să mai scoată o vorbă până nu-şi regăsea controlul. Chiar credea că avea să se milogească de el? Pe toţi sfinţii era un om îngrozitor. Nu părea să aibă niciun dram de compasiune.

— Ar fi bine să înţelegi că n-am să renunţ la căsnicia asta, continuă el dur. Nici acum, nici altă dată.

După aceste cuvinte, aşteptă cu răbdare istericalele despre care nu se îndoia că aveau să urmeze.

— De ce ți-a luat atât de mult?

Îl întrebase într-o şoaptă atât de scăzută, încât fu sigur că n-o auzise bine.

— Ce-ai spus?

— De ce-ai aşteptat atâta? reluă ea, mai tare.

— De ce-am aşteptat atâta să ce?

Părea complet nedumerit. Sara trase adânc aer în piept.

— Să vii după mine.

Vocea îi tremura. Îşi încleştă laolaltă mâinile, ca să-şi păstreze calmul, apoi repetă:

— De ce-ai aşteptat atât de mult ca să vii să mă iei la tine?

Era atât de surprins de întrebarea ei, încât nu-i răspunse imediat. Ideea că Nathan n-o considera vrednică nici măcar de un răspuns era ultima lovitură pe care Sara avea de gând s-o primească. Continuă aproape strigând:

— Ai idee cât de mult te-am așteptat?

Făcu ochii mari, surprins. Mireasa lui tocmai strigase la el. O privea într-un fel de parcă s-ar fi temut că-şi pierduse minţile. Apoi, încet, clătină din cap. La asta, Sara îşi pierdu complet calmul.

— Nu? strigă ea. Eram atât de neînsemnată încât nu meritam nici măcar osteneala să vii după mine?

Întrebările ei îl uluiau. Ştia că n-ar fi trebui să-i permită să ridice tonul la el, dar era atât de uimit, încât nici nu ştia ce să spună.

— Chiar vrei să cred că eşti furioasă că n-am venit după tine mai devreme?

Sara apucă primul obiect care-i veni la îndemână şi-l aruncă spre el. Noroc că oala de noapte era goală.

— Furioasă? răcni ea cu o voce demnă de a unei căpetenii de oşti. Ce te face să crezi că-s furioasă, Nathan?

Nathan se feri de ţucal şi de cele două Iumânări care urmară, apoi se rezemă de uşă.

— Păi, nu ştiu… murmură el alene. Pari cam tulburată.

— Par…

Era prea indignată ca să mai continue. Zâmbind cu gura până la urechi, Nathan dădu din cap.

— Tulburată, încheie el în locul ei.

— Ai un pistol?

— Da.

— Mi-l împrumuţi şi mie?

Încercă să nu râdă.

— Ce să faci tu cu un pistol, Sara?

— Vreau să te împuşc, Nathan.

La asta, izbucni în râs de-a binelea. Sara ajunsese la concluzia că-l ura. Îi venea să plângă de frustrare. Lăsându-se păgubaşă, se aşeză pe marginea patului, cu mâinile împreunate în poală şi privirea în jos.

— Te rog să ieşi din cabina mea. Dacă vrei să-mi explici de ce te-ai comportat atât de jalnic, o poți face mâine. Acum sunt prea obosită ca să-ți mai ascult scuzele.

Lui Nathan nu-i venea să creadă ce auzea. Îndrăznea să-i dea ordine!

— Nu aşa o să meargă căsnicia noastră, Sara. Eu dau ordinele, iar tu le îndeplineşti.

Glasul îi era dur, furios – intenționat, desigur, căci voia să se facă bine înţeles.

— M-ai auzit, mireasă? mârâi el.

Doamne, cât detesta apelativul „mireasă”!

— Da, te-am auzit. Dar nu prea înţeleg. De ce merge aşa căsnicia asta?

Ochii i se umpluseră iar de lacrimi. Dintr-o dată, Nathan se simţi ca un căpcăun.

— Încerci să mă ademeneşti? o întrebă el.

Sara clătină din cap.

— Nu, doar că mă aşteptam ca mariajul nostru să meargă în direcţia opusă.

— Nu zău? Şi cum anume?

Chiar părea să-l intereseze opinia ei.

Sara ridică din umeri, delicat.

— Păi, credeam că voi fi întotdeauna datoare să-ţi spun ce anume doresc.

— Şi…? o îndemnă el, văzând că nu mai continua.

— Şi că va fi întotdeauna de datoria ta să-mi îndeplineşti dorinţele.

Expresia lui întunecată o înştiinţa ca nu-i plăcea ce auzea, şi începu să se enerveze nou.

— Trebuie să mă preţuieşti, Nathan. Ai promis.

— N-am promis c-am să te preţuiesc! strigă el. Pentru Dumnezeu, femeie, nu ţi-am promis nimic!

Sara sări în picioare, gata să-l înfrunte din nou.

— Ba mi-ai promis! strigă şi ea. Am citit contractul, Nathan, de la cap la coadă. În schimbul pământurilor şi al averii, trebuie să mă ocroteşti, Mai trebuie şi să fii un soţ bun, un tată iubitor şi mai presus de toate, vikingule, trebuie să mă iubeşti şi să mă preţuieşti.

Nathan nu-şi mai găsea cuvintele. Dintr-o dată, îl umflă din nou râsul. Discuţia lua nişte întorsături de-a dreptul exasperante. Şi energizante.

— Chiar vrei să te iubesc şi să te preţuiesc?

— Fii sigur că da, răspunse ea, încrucişându-şi braţele pe piept. Mi-ai promis dragoste şi preţuire, Nathan, şi pe toţi sfinţii, ai să mi le oferi.

Se aşeză iar pe pat, aranjându-şi pe îndelete faldurile rochiei.

Roşeaţa din obrajii ei arăta cât era de jenată.

— Şi tu ce-ai să faci în timp ce te iubesc şi te preţuiesc? Care sunt promisiunile tale, mireasă?

— Eu n-am promis nimic. Aveam doar patru ani, Nathan. N-am semnat contactul. Numai tu l-ai semnat.

Nathan închise ochii şi numără până la zece.

— Deci, nu consideri că trebuie să onorezi semnătura tatălui tău? Promisiunile pe care le-a făcut în numele tău nu te obligă cu nimic?

— N-am spus asta, şopti ea.

Oftă sonor, apoi adăugă:

— Sigur că am să le onorez. Au fost făcute în numele meu.

— Şi care sunt?

Nu se grăbi cu răspunsul. Părea complet nemulţumită.

— Şi eu trebuie să te iubesc şi să te preţuiesc, murmură ea.

Nathan nu se mulţumi cu atât.

— Şi?

— Şi ce?

Nu se mai îndoia: mireasa lui încerca să-l scoată din minţi.

— Şi eu am citit contractul din scoarţă-n scoarţă, răspunse el răstit. Nu-mi pune răbdarea la încercare.

— A, în regulă! Şi eu trebuie să te ascult. Poftim, acum eşti mulţumit?

— Da. Ne-am întors de unde am pornit. Aşa cum ţi-am mai spus, eu voi da ordinele, iar tu ai să le îndeplineşti. Şi să nu-ndrăzneşti să

mă mai întrebi o dată de ce.

— Voi încerca să-ţi îndeplinesc ordinele, Nathan, când am să le consider rezonabile.

— Îi pasă Iu' dracu' dacă le crezi rezonabile sau nu! mugi el. Ai să faci cum zic eu!

Nu părea deloc tulburată că ridicase glasul la ea. Răspunse calmă:

— Serios, nu trebuie să foloseşti blasfemii în prezenţa unei doamne, Nathan. E vulgar, iar tu, întâmplător, eşti marchiz.

Expresia de pe chipul lui era înfiorătoare. Sara se simţea complet învinsă.

— Mă urăşti, aşa e?

— Nu.

Nu-l credea. Doamne, doar când se uita la ea, i se făcea rău. Devenise cenuşiu la faţă.

— Ba da, mă urăşti, insistă Sara. Pe mine nu mă poţi păcăli. Sunt o Winchester, iar tu îi urăşti pe toţi Winchesterii.

— Nu te urăsc!

— Nu e nevoie să strigi la mine. Încerc doar să port o conversaţie civilizată, la urma urmei, şi ai putea măcar să-ţi controlezi temperamentul.

Nu-i lăsă timp să strige iar.

— Sunt foarte obosită, Nathan. Acum aş vrea să mă odihnesc.

Nathan se hotărî s-o lase pe-a ei. Deschise uşa să iasă, apoi se întoarse din nou.

— Sara?

— Da?

— Chiar nu te temi deloc de mine, nu-i aşa?

Părea de-a dreptul uimit. Parcă abia atunci ar fi înţeles adevărul. Sara clătină din cap.

— Nu, deloc.

Nathan se întoarse iar, ca să nu i se vadă zâmbetul.

— Nathan?

— Ce?

— Prima dată când te-am văzut, mi-a fost puţin frică de tine, recunoscu ea. Poftim, te simţi mai bine acum?

Drept răspuns, Nathan închise uşa.

Peste o oră, când reveni să vadă ce făcea, Sara dormea adânc, culcată pe burtă, cu braţele în lături, deasupra păturii colorate. Nu se dezbrăcase. N-avea idee de cât timp se uita la ea, când îl izbi răul de mare. Aşteptă să i se potolească spasmele din stomac, apoi o acoperi cu pătura. Mâna sa îi atinse obrazul, iar Sara îşi frecă instinctiv faţa de degetele lui, ca pisică afectuoasă.

Nathan îşi retrase brusc mâna şi ieşi, ducându-se să vadă de

mătuşa Sarei. Părea să doarmă liniştită, cu o expresie senină. Nathan îşi aminti de verigheta pe care o avea în buzunar. Îi ridică mâna şi-i puse inelul la loc pe deget.

Nora deschise ochii şi-i zâmbi.

— Îţi mulţumesc, băiete dragă. Mă voi odihni mult mai uşor, acum când am primit înapoi inelul de la Johnny.

Nathan îi răspunse înclinând scurt din cap, apoi se întoarse spre uşă.

— Mă crezi o neghioabă sentimentală, aşa e?

— Mda, răspunse el, cu un zâmbet. Aşa cred.

Sinceritatea lui directă o făcu să chicotească.

— Ai vorbit cu Sara? îl întrebă.

— Da.

— Se simte bine?

— Doarme.

Deschise uşa şi dădu să iasă.

— Aşteaptă, îl opri Nora. Te rog, încă nu pleca.

Auzindu-i tremurul din voce, Nathan se răsuci imediat din nou.

— Mi-e foarte teamă, şopti bătrâna.

Nathan închise uşa şi reveni lângă pat, cu braţele încrucişate pe piept. Ar fi părut relaxat, dacă nu s-ar fi încruntat atât de tare.

— N-ai de ce să te temi, îi spuse el, pe un ton cât mai liniştitor. Acum eşti în siguranţă, Nora.

Femeia clătină din cap.

— Nu, m-ai înţeles greşit. Nu pentru mine mă tem, dragă băiete. De tine şi Sara mi-e. Ai idee în ce te-ai băgat? N-ai cum să ştii de ce sunt capabili oamenii aceia. Nici chiar eu nu pot înţelege până unde s-ar coborî, din lăcomie. Se vor lua după voi.

Nathan ridică din umeri.

— Voi fi pregătit. Winchesterii nu mă sperie.

— Dar, băiete dragă, au să…

— Nora, nu ştii de ce sunt şi eu capabil, replică el. Când îţi spun că voi fi în stare să fac faţă oricărei provocări, trebuie să mă crezi.

— Se vor folosi de Sara ca să lovească în tine, şopti Nora. Au să-i facă rău, dacă altfel nu reuşesc, adăugă ea, dând din cap.

— Eu apăr ceea ce-mi aparţin, declară apăsat Nathan.

Aroganţa lui o mai calma cât de cât. Încet, făcu un semn de încuviinţare.

— Te cred. Dar cum va fi cu femeile din familia Winchester?

— Toate, sau una anume?

— Sara.

— Cu ea va fi bine. Nu mai e o Winchester. Acum este o St. James. Îmi insulţi capacităţile când îţi faci griji pentru siguranţa ei. Întotdeauna am avut grijă de averea mea.

— Avere? repetă Nora. Niciodată n-am mai auzit ca o soţie să fie numită astfel.

— Ai fost plecată ani de zile din Anglia, Nora. În tot acel timp, însă, nimic nu s-a schimbat. O soţie încă mai face parte din avuţia bărbatului.

— Sara a mea are o inimă foarte sensibilă, răspunse Nora, schimbând puţin subiectul. Ultimii ani nu i-au fost deloc uşori. A fost tratată ca o străină, din cauza contractului de căsătorie. Unii ar spune că era ca o leproasă în propria ei familie. Sara n-a avut voie niciodată să meargă la vreuna dintre petrecerile pe care le aşteaptă cu atâta nerăbdare tinerele domnişoare. Toată lumea-i dădea atenţiei numai surorii ei, Belinda.

Se întrerupse ca să-şi tragă respiraţia, apoi continuă:

— Sara e foarte loială părinţilor şi surorii ei, desigur, deşi nici moartă nu pot înţelege de ce. Fă bine şi fereşte-te de sora Sarei, căci e la fel de vicleană ca unchi-su Henry. Amândoi sunt vlăstare din aceeaşi tulpină veninoasă.

— Îţi faci prea multe griji, Nora.

— Nu vreau decât să înţelegi… s-o înţelegi pe Sara, şopti ea.

Vocea-i ţiuia din nou şi se vedea clar că obosea tot mai tare.

— Sara mea e o visătoare, continuă ea. Uită-te la desenele ei, şi vei înţelege ce vreau să spun. Mai tot timpul e cu capul în nori. Nu vede decât părţile bune ale oamenilor. Nu vrea să creadă că taică-său e la fel ca fraţii ei. Maică-sa e de vină, bineînţeles. A mințit-o atâţia ani, găsind mereu scuze pentru toate păcatele celorlalţi.

Nathan nu comentă.

— Băiete dragă…

Expresia lui încruntată o făcu să se oprească.

— Doamnă, să cădem la învoială, spuse el. N-am să-ţi zic „bătrâno”, dacă nici dumneata nu mă mai numeşti „băiete dragă”. Ne-am înţeles?

Nora zâmbi, mijind ochii spre acel uriaş care părea să ocupe toată cabina.

— Da, a fost o prostie să te numesc „băiete dragă”, chicoti ea. Îmi permiţi să-ţi spun Nathan?

— Da. Cât despre grijile dumitale pentru Sara, n-au niciun temei. Nu voi îngădui nimănui să-i facă vreun rău. E soţia mea, şi întotdeauna am să fiu bun cu ea. Cu timpul, îşi va da seama ce noroc a avut.

Îşi ţinea mâinile la spate ca un general, plimbându-se prin cabina strâmtă.

— E grăitor faptul că ai apărat-o de golanii aceia aseară, adăugă Nora. Ştiu că vei avea mare grijă de ea. Sper numai să ţii seamă şi de sensibilităţile ei, Nathan. Înţelegi, de fapt Sara e foarte timidă. Îşi ţine

gândurile închise înăuntru. E foarte greu să ghiceşti ce simte.

Aceste cuvinte îl făcură să ridice o sprânceană.

— Vorbim despre aceeaşi femeie, doamnă?

Zâmbetul Norei fu elocvent. Îşi aranjă din nou cocul.

— Întâmplător, am auzit câte ceva din conversaţia voastră, mărturisi ea. N-am obiceiul să trag cu urechea, dar vorbeaţi destul de tare, şi am prins unele frânturi. Spune-mi un lucru, Nathan: ai să faci ce i-ai promis?

— Ce anume?

— O vei iubi şi preţui?

— Frântura asta ai auzit-o bine, nu? zâmbi el, amintindu-şi cât de bătăios îl provocase mireasa lui.

— Cred că tot echipajul a auzit ce spunea Sara. Trebuie să avem o mica discuţie despre obiceiul ăsta al ei de a răcni aşa. N-am mai auzit-o strigând niciodată, dar nu-i pot găsi vreo vină. Ai stat cam mult, într-adevăr, până să vii după ea. Crede-mă când îţi spun că nu-i stă în fire să ridice vocea la oameni.

Nathan clătină din cap şi ieşi din cabină. Tocmai închidea uşa în urma lui, când Nora strigă după el:

— Nu mi-ai răspuns. Ai s-o iubeşti şi ai s-o preţuieşti?

— Am încotro, doamnă?

Şi închise uşa, nelăsând-o să-i mai răspundă.

Sara se trezi în zgomotele oribile ale cuiva care voma. Sunetele acelea chinuite făceau să-i vină şi ei rău de la stomac. Se ridică în pat, cu o tresărire. Imediat, se gândi la Nora. Probabil că avea rău de mare, de la balansul navei.

Aruncă imediat pătura deoparte şi se repezi la uşă. Încă-i mai era atât de somn, încât se simţea complet dezorientată. Nici măcar nu-şi dăduse seama că era îmbrăcată doar parţial, până se împiedică de un jupon. Auzi un sunet pe culoar şi întredeschise uşa. Când se uită afară, îl văzu pe Nathan trecând prin dreptul ei. Nu-i aruncă nicio privire, închizând doar uşa la loc, din mers.

Sara nu se simţi ofensată, şi în acelaşi timp grijile pentru mătuşa ei îi pieriră. La vederea culorii de pe chipul lui Nathan, înţelesese imediat. Ferocele ei soţ viking era verde ca marea.

Era cu putinţă? Invincibilul Marchiz de St. James avea rău de mare? Ar fi râs, dacă n-ar fi fost atât de epuizată. Se culcă la loc, trezindu-se doar pentru câteva momente ca să ia cina cu Nora, înainte de a reveni la pat.

În timpul nopţii se făcu frig, iar Sara se trezi dârdâind. Încercă să-şi tragă pătura pe umeri, dar aceasta era prinsă sub un corp greu. Când deschise ochii, văzu că pătura se încurcase printre picioarele lungi, dezgolite, ale lui Nathan.

Dormea alături.

Fu cât pe ce s-o lase inima. Deschise gura să ţipe. Mâna mare a lui Nathan i-o acoperi.

— Un sunet să nu scoţi! îi porunci el.

Sara îi dădu mâna la o parte.

— Pleacă din patul meu! şopti, furioasă.

Cu un oftat obosit, Nathan îi răspunse:

— Sara, întâmplător, tu eşti culcată în patul meu. Dacă-i vorba să plece cineva, tu vei fi aceea.

Era somnoros şi părea enervat. Sara se simţi mai liniştită: dacă era atât de obosit încât nu voia decât să doarmă, virtutea ei era în siguranţă.

— Foarte bine, replică ea. Am să mă duc să dorm cu Nora.

— Ba n-ai să te duci nicăieri. Din cabina asta nu ieşi, Dacă ţii cu tot dinadinsul, mireasă, poţi să te culci pe podea.

— De ce mă tot numeşti mireasă? Dacă vrei să-mi spui altfel decât pe nume, atunci zi-mi nevastă, nu mireasă.

— Încă nu eşti nevasta mea.

Nu-l înţelese…

— Ba sunt nevasta ta, cu siguranţă… Nu?

— Nu înainte de a ne fi culcat împreună.

Trecu un minut, înainte ca Sara să răspundă.

— Poţi să-mi spui mireasă.

— N-am nevoie de permisiunea ta, mârâi el.

Văzând-o că începea iar să dârdâie, dădu s-o ia în braţe, dar Sara îi împinse mâinile la o parte.

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă! ţipă ea. Trebuie să fii bun, blând, înțelegător…

— Și ce te face să crezi că nu sunt? nu se putu el abţine s-o întrebe.

— Ești gol! izbucni ea.

— Și asta înseamnă că nu-s…

Îi venea să-l pocnească.

— Mă faci să mă simt rușinată. Anume.

Nathan se apropia de capătul răbdării.

— Nu încerc nimic anume, se răsti el. Aşa dorm eu, mireasă. O să-ţi placă şi ţie, după ce…

— O, Doamne…! gemu Sara.

Nu mai suporta conversaţia aceea ruşinoasă. Se târî spre picioarele patului, printre perete şi Nathan, luă o pătură căzută pe jos şi se înveli cu ea.

Îngheţă cât ai zice peşte. Cămaşa de noapte subţire o apăra prea puţin de frig, iar podeaua părea acoperită cu un strat de gheaţă.

— Toate perechile căsătorite au odăi separate, bombăni ea. Niciodată, în viaţa mea, nu s-a mai purtat cineva aşa de urât cu mine.

Dacă asta-nţelegi tu prin a mă preţui, mai ai mult pân-acolo, Nathan.

Stăpânindu-şi râsul, Nathan răspunse:

— Înveţi repede, mireasă.

— Ce crezi că învăţ atât de repede?

— Unde ți-e locul. Câinele meu a avut nevoie de mult mai mult timp.

— Câinele tău?!?

Se ridică în picioare dintr-o săritură şi-l împunse în umăr.

— Dă-te mai încolo, bărbate.

— Treci peste mine, Sara. Întotdeauna dorm la marginea patului.

— De ce?

— Pentru protecţie. Dacă intră vreun duşman în cabină, va trebui să treacă de mine ca să ajungă la tine. Şi-acum, ai de gând să dormi, femeie?

— Asta-i o regulă nouă, sau una veche?

Nu-i răspunde. Sara îl îmboldi din nou în umăr.

— S-au mai culcat şi alte femei în patul ăsta, Nathan?

— Nu.

Fără să ştie de ce, fu enorm de mulţumită. Furia i se risipi când îşi dădu seama că soţul ei încerca într-adevăr s-o protejeze.

Tot un căpcăun era, dar avea să se străduiască s-o apere. Se urcă în pat, înghesuindu-se lângă perete. Curând, patul începu să se zgâlțâie de dârdâielile ei. Nathan nu mai suportă.

Cu un gest brutal, o cuprinse în braţe. Sara fu efectiv acoperită de căldura lui. Şi de goliciunea lui. Îi acoperi ambele picioare cu al lui încălzindu-i imediat partea de jos a trupului. Cu pieptul şi braţele îi încălzi şi restul.

Sara nu protestă. Nu putea. Mâna lui îi acoperea gura. Se ghemui mai aproape de el, cu capul sub bărbia lui, şi închise ochii.

În clipa când Nathan îi eliberă gura, şopti:

— Dac-o să doarmă cineva pe jos, tu vei fi acela.

Mârâitul lui iritat fu singurul răspuns.

Sara zâmbi. Se simţea mult mai bine.

Căscă, se trase şi mai aproape de soţul ei şi-l lăsă să-i absoarbă complet tremurăturile.

Adormi simţindu-se încălzită şi în siguranţă… şi, doar puţin, preţuită.

Era un început acceptabil.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţa, când se trezi, Sara se simţea mult mai bine. În timpul nopţii, ticluise un plan minunat, şi era sigură că după ce-i explica limpede soţului ei ce anume voia de la el, avea să fie de acord. Cu mârâituri şi bombăneli, probabil, dar când vedea cât de mult însemna pentru ea, urma să cedeze.

Voia s-o curteze şi să se cunune cu adevărat cu ea.

Doamne, aştepta cu groază momentul. Nathan nu era un om cu care să se poată discuta prea uşor. După cum se purta, parc-ar fi fost o corvoadă pentru el să se afle în aceeaşi încăpere cu ea.

După ce-şi puse o rochie roz şi nişte pantofi asortaţi, se pieptănă şi-și legă părul la spate cu o panglică de aceeaşi culoare. Îşi luă umbrela de soare tot roz şi se duse să vadă ce făcea Nora. Aceasta dormea adânc, şi n-o lăsă inima s-o trezească.

Ieşind din cabina mătuşii ei, văzu că holul lung şi întunecos dădea într-o cabină mai mare, dreptunghiulară. Lumina soarelui pătrundea pe scară, făcând treptele de lemn să lucească. În cabina curată lună nu era mobilă, doar o mulţime de cârlige negre agăţate sub tavan. Se întrebă la ce era folosită, apoi văzu un om din echipaj coborând greu scara.

Omul trecu aplecat pe sub pragul de sus al uşii, apoi se opri brusc, văzând-o pe Sara. Îl recunoscu de pe cheu, dar se prefăcu că nu-l ştia. În fond, nu se purtase ca o lady şi era mai bine ca acel incident să fie dat uitării.

— Bună ziua, domnule, salută ea, cu o reverenţă. Numele meu este Lady Sara Winchester.

Omul clătină din cap.

— Ba eşti Lady St. James.

Sara fu prea surprinsă de îndrăzneala lui ca să-l contrazică.

— Da, îi dădu ea dreptate, acum sunt Lady St. James, şi-ţi mulţumesc că mi-ai amintit.

Marinarul ridică din umeri. Cercelul de aur din urechea lui o fascina, ca şi faptul că părea cam intimidat în prezenţa ei. Poate nu era obişnuit cu tinerele ladies de familie bună.

— Sunt foarte încântată de cunoştinţă, domnule, spuse ea.

Îl aşteptă să se prezinte. Omul o privi lung, înainte de a răspunde:

— Ne-am cunoscut aseară, Lady St. James. M-ai lovit, nu mai ții minte?

Îşi amintea. Îl privi încruntată, nemulţumită că adusese vorba de

purtarea ei urâtă, apoi dădu încet din cap.

— Ba da, domnule, îmi aduc aminte, acum c-ai adus vorba, şi trebuie să-mi cer iertare. N-am altă scuză decât aceea că eram foarte surprinsă. Cum te numeşti?

— Jimbo.

Deşi numele i se părea ciudat nu comentă, îi luă mâna dreaptă întrale ei. Atingerea pielii ei fine pe palmele lui bătătorite îl surprinse. Umbrela căzu pe jos, dar Jimbo era prea mirat, iar Sara prea hotărâtă să-i câştige prietenia, pentru ca vreunul dintre ei s-o ridice.

— Mă ierţi, domnule, că te-am lovit?

Jimbo amuţise. Femeia din urmă cu două nopţi nici nu se compara cu această lady umilă care-i vorbea atât de suav. Şi, Doamne, frumoasă mai era! Avea cei mai fermecători ochi căprui pe care-i văzuse vreodată.

Îşi înfrână gândurile, când Sara îi aruncă o privire nedumerită.

— Are vreo importanţă pentru dumneata dacă te iert sau nu? mormăi el.

Sara îi strânse afectuos mâna, înainte de a-i da drumul.

— O, Doamne, sigur că da, domnule Jimbo. Sigur are importanţă. Am fost foarte nepoliticoasă.

Jimbo îşi dădu ochii peste cap.

— În regulă, te iert. Nu m-a durut prea tare, adăugă el, cu un bombănit încurcat.

Zâmbetul Sarei îi descreţi fruntea.

— Îţi mulţumesc mult, domnule. Ai inimă bună.

Aruncându-şi capul pe spate, Jimbo izbucni în râs. Când se linişti din nou, spuse:

— Ai grijă să-i spui şi căpitanului despre… inima mea bună. S-ar bucura să audă asemenea cuvinte de laudă.

Sara o găsi o idee excelentă.

— Da, îi voi spune, promise ea.

Întrucât marinarul părea atât de bine dispus se hotărî să-i pună câteva întrebări.

— Domnule? Ai văzut cameristele în dimineaţa asta? Trebuie să-mi facă patul, şi să-mi aranjeze câteva rochii.

— Pe corabia asta n-avem cameriste, răspunse Jimbo. De fapt, dumneata şi mătuşa matale sunteţi singurele femei de la bord.

— Atunci, cine…?

Se întrerupse. Dacă nu existau cameriste, cine o dezbrăcase, în timp ce dormea? Răspunsul îi veni într-o străfulgerare: Nathan.

Jimbo văzu i se cum înroşeau obrajii şi se întrebă la ce se gândea.

— Mai am o întrebare pentru dumneata, domnule, dacă ai răbdare să asculţi.

— Ce-ntrebare? se răsti el.

— Cum se numeşte camera asta? Are vreun nume? arătă ea în jur. Credeam că e doar un hol, dar acum, la lumină, văd că e mult mai mare. Aici s-ar putea amenaja un salon minunat. N-am observat paravanul acela pliant când m-am îmbarcat, şi…

Se opri, când Jimbo trase paravanul într-o parte şi-l fixă cu curelele şi cataramele de pe peretele de lângă scară.

— Asta-i camera de veghe, spuse el. Sau aşa se cheamă pe fregatele adevărate.

Dincolo de paravan, Sara văzu o scară care cobora la un alt nivel.

— Unde duc treptele acelea?

— Vinul şi apa sunt în butoaie, sub noi, răspunse Jimbo. Dedesubtul lor e a doua cală, unde ţinem muniţia.

— Muniţia? repetă ea. De ce aveţi nevoie de muniţie?

Jimbo zâmbi.

— Întâmplător n-ai observat tunurile, m'lady, când ai venit la bord?

Sara clătină din cap.

— Eram puţin cam tulburată, domnule, şi n-am fost prea atentă la amănunte.

„Puţin cam tulburată"? îşi spuse Jimbo. Fusese turbată de-a binelea.

— Avem opt tunuri cu totul, o informă el. Mult mai puţine decât pe alte corăbii, dar noi ţintim întotdeauna la fix, şi n-avem nevoie de mai multe. Nava asta e o imitaţie mai mică a unei fregate care i-a plăcut căpitanului. Magaziile de muniţie sunt sub linia de plutire, în caz că ne atacă cineva. Aşa, sunt mai ferite de explozii.

— Dar, domnule Jimbo, acum nu suntem în război. De ce are căpitanul asemenea arme la bord? La ce-i folosesc?

Jimbo ridică din umeri. Deodată, Sara făcu ochii mari.

— Pagan! exclamă ea, apoi dădu din cap. Da, desigur. Ce isteţ e căpitanul nostru, să fie pregătit oricând pentru tâlharii care cutreieră mările! Vrea să ne apere de toţi piraţii, nu-i aşa?

Cu un mare efort, Jimbo reuşi să-şi ascundă zâmbetul.

— Ai auzit de Pagan, nu-i aşa?

Sara nu-şi disimulă exasperarea.

— Toată lumea a auzit de mişelul acela.

— Mişel? Deci, nu-ţi place Pagan?

I se părea cea mai ciudată întrebare care i se pusese vreodată. O nedumerea şi licărirea din ochii lui. Părea să se amuze copios, şi nu avea niciun sens. Vorbeau despre piratul acela îngrozitor, nu-şi spuneau cele mai recente glume din Londra.

— În niciun caz nu poate să-mi placă. E un criminal, domnule. Păi, pe capul lui s-a pus o recompensă mare cât toată Anglia. Se vede clar că ai o fire romantică, dacă dai crezare tuturor acelor aiureli despre

bunătatea lui Pagan.

Un şuierat pătrunzător îi întrerupse predica.

— De unde vine zgomotul ăsta? întrebă ea. L-am auzit şi mai devreme, când mă îmbrăcam.

— E şeful de echipaj, care anunţă schimbarea cartului. Ai să-l auzi din patru-n patru ore, zi şi noapte.

— Domnule Jimbo? întrebă ea, când marinarul dădu să plece.

— Lady Sara, nu trebuie să mă numeşti „domnule", mormăi el. Jimbo merge de minune.

— Atunci, nici dumneata nu trebuie să-mi mai spui Lady Sara, replică ea. Acum suntem prieteni, aşa că mă poţi numi simplu: Sara.

Îl luă de braţ.

— Pot să-ţi mai pun o singură întrebare?

Jimbo o privi peste umăr.

— Da?

— Aseară… sau o fi fost alaltăseară? În fine, am observat că păreai să fii în slujba soţului meu. Aşa e?

— Da.

— Întâmplător, ştii unde e Nathan? Aş dori să vorbesc ceva cu el.

— E la cârmă.

Sara păru surprinsă, dar îşi reveni repede şi clătină din cap. Expresia ei severă îi atrase atenţia, şi se întoarse complet spre ea.

— La cârmă, am zis.

— Poate că ai motivele tale să-l consideri o „cârpă", Jimbo…

Se opri să-şi ia umbrela, apoi trecu pe lângă el, continuând:

— Dar eşti foarte neloial dacă-ţi exprimi acest gând prin viu grai. Acum sunt soţia lui Nathan, şi n-am să ascult asemenea vorbe. Te rog să nu mai fii atât de nerespectuos.

Matthew coborî scara tocmai la timp pentru a-şi auzi prietenul mormăind ceva despre respect. Lady Sara trecu pe lângă el, zâmbindu-i.

— Despre ce era vorba? îl întrebă el pe Jimbo. Parcă te-am auzit…

Jimbo i-o reteză, încruntat:

— N-ai să mă crezi, da' tocmai am promis să nu spun nimănui că Nathan e la cârmă.

Matthew clătină din cap.

— E o femeie ciudată, nu-i aşa, Jimbo? Mă întreb cum s-a putut naşte o făptură nevinovată ca ea într-o familie atât de neagră la inimă.

— Sara nici nu se compară cu Jade a noastră, declară Jimbo, referindu-se la sora mai tânără a lui Nathan. În toate călătoriile noastre împreună, o dată n-am văzut-o pe Jade să plângă.

— Nu, n-a plâns niciodată, confirmă mândru Matthew. Da' asta… Nu ştiam că o femeie e-n stare să se ambaleze cum a făcut ea atunci, în prima seară.

— Şi răcnea ca din gură de şarpe! adăugă Jimbo. Pe când Jade… Ea, nu striga niciodată.

— Niciodată, confirmă cu convingere Matthew.

Pe neaşteptate, Jimbo zâmbi.

— Astea două se deosebesc ca ziua şi noaptea. Totuşi, au ceva în comun.

— Ce?

— Amândouă arată al naibii de bine.

Matthew dădu din cap. Comparaţia dintre cele două tinere fu întreruptă de un ţipăt ascuţit. Amândoi ştiură că Sara era cea care făcea tărăboi.

— Mare figură, nu? remarcă alene Matthew.

— O figură cam gălăgioasă, bodogăni Jimbo. Mă-ntreb ce-o fi zădărât-o de data asta.

Sara tocmai îl văzuse pe Nathan. Acesta stătea în spatele unei roţi cu spiţe. Se pregătea să-l strige, când Nathan se întoarse cu spatele şi-şi scoase cămaşa.

La vederea cicatricelor de pe spinarea lui, reacția Sarei fu instantanee: scoase un țipăt de indignare.

— Cine ți-a făcut asta?

Nathan reacţionă imediat. Îşi înhăţă biciul și se răsuci, gata de atac. Nu avu nevoie de mult timp însă, ca să-și dea seama că pe mireasa lui n-o pândea niciun pericol.

— Ce e? răcni el, încercând să-și potolească bătăile inimii. Credeam că vrea cineva să…

Se întrerupse brusc, trase aer în piept, apoi întrebă:

— Te doare ceva, cucoană?

Sara clătină din cap.

— Să nu mai ţipi niciodată așa, îi ordonă el, pe un ton mult mai blând. Dacă vrei să-mi atragi atenţia, ajunge să-mi spui.

Umbrela căzu pe punte, în timp ce Sara pornea spre soţul ei. Încă mai era prea şocată de ceea ce văzuse. Se opri la un pas de el. Nathan îi observă lacrimile din ochi.

— Acum ce mai e? o întrebă. Te-a speriat cineva?

La naiba, n-avea răbdare pentru aşa ceva!

— Spatele tău, Nathan… şopti ea. E acoperit de cicatrice.

Matthew clătină din cap. Nimeni nu îndrăznise vreodată să i le menţioneze. Cei care-i vedeau spatele se prefăceau că nu-l observaseră.

— Mersi că mi-ai spus, o repezi el. În veci n-aş fi ştiut, altfel.

Pe toţi dracii, începuse să plângă!

Clar, sarcasmul lui era prea tăios pentru ea.

— Ascultă, Sara, mormăi el, exasperat de-a binelea. Dacă nu suporţi să-mi vezi spatele, du-te jos.

— Suport. De ce spui aşa ceva?

Nathan îi făcu semn lui Jimbo să-i ia locul la timonă, apoi îşi împreună mâinile la spate, ca să n-o înşface.

— Bine, atunci de ce-ai zbierat?

Vorbea ursuz ca vântul care sufla, iar Sara înţelese că era cam sensibil în legătură cu semnele acelea.

— M-am înfuriat foarte tare când ți-am văzut cicatricele, Nathan. Ai avut un accident?

— Nu.

— Atunci, ți-a făcut-o cineva intenționat?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

— Ce monstru ţi-a produs asemenea chinuri? Dumnezeule, cât trebuie să fi suferit!

— Pentru numele lui Dumnezeu, e mult de-atunci!

— Pagan a fost?

— Ce?

O privea surprins. Sara îşi spuse că, la urma urmei, avusese dreptate.

— Pagan ți-a făcut asta, nu-i aşa?

Jimbo începu să tuşească, Nathan îl reduse la tăcere, cu o privire încruntată.

— De ce Dumnezeu ţi-a trecut prin cap că ar fi fost Pagan? o întrebă el.

— Fiindcă e un om rău.

— Nu zău? Şi de unde ştii asta?

Sara ridică din umeri.

— Așa am auzit.

— N-a fost Pagan.

— Eşti absolut sigur, Nathan? Nimeni nu ştie cum arată banditul ăla. Poate că a fost Pagan, şi n-ai ştiut, fiindcă nu ţi-a spus cum îl cheamă.

Nathan nu-şi mai ascunse exasperarea.

— Ştiu cine-a făcut-o.

— Atunci, îmi spui și mie?

— De ce să-ţi spun?

— Ca să-l urăsc.

Furia i se risipi ca prin farmec, îl uimea o asemenea loialitate.

— Nu, n-am să-ţi spun cine-a fost.

— Dar n-a fost Pagan.

Putea face un om să se apuce de băutură, reflectă Nathan.

— Nu! repetă el.

— Nathan, nu e nevoie să strigi la mine.

Îi întoarse spatele. Jimbo plecă de la timonă. Sara aşteptă să rămână singură cu soţul ei, apoi se apropie. Nathan îi simţi degetele

atingându-l pe umărul drept. Nu se mişcă. Mângâierea aceea uşoară ca fulgul pe spatele lui era incredibil de delicată – şi provocatoare. Nu putea s-o ignore, nici sentimentele stranii pe care i le trezea.

— Nu te-aş fi înghiontit în spate, azi-noapte, dacă ştiam despre rănile astea, şopti ea. Dar pe întuneric nu vedeam bine şi… n-am ştiut.

— Pentru Dumnezeu, femeie, acum nu mă mai doare! S-a întâmplat cu ani în urmă!

Tonul lui repezit o surprinse. Îşi coborî mâna lângă trup şi trecu lângă el. Braţul i-l atinse pe al lui. Roşi.

— Nathan?

— Ce?

Mereu trebuia să sune atât de resemnat când vorbea cu ea? Sara se strădui să se scuze pe un ton cât mai binevoitor.

— Îmi pare rău că ţi-am lezat sentimentele.

Nathan nu găsi acest comentariu vrednic de un răspuns.

— Căpitanul n-o să se supere?

— De ce să se supere?

— Că-i conduci barca.

Zâmbetul lui îi încălzi inima.

— Asta nu-i o barcă, Sara. Poţi numi „Seahawk” corabie sau vas, dar barcă, niciodată. E o insultă, mireasă, iar noi, căpitanii, ne simţim foarte jigniţi de asemenea blasfemii.

— Voi, căpitanii?

Dădu din cap afirmativ.

— O, Nathan, n-am ştiut! izbucni ea. Deci, suntem bogaţi?

— Nu.

— Cum, de ce nu?

Ce naiba, se întrebă el, arăta de-a dreptul dezamăgită. Îi explică repede cum înfiinţaseră compania de navlosiri, el şi Colin, de ce se hotărâseră ca Nathan să rămână partenerul din umbră, şi-şi încheie sumarul cu faptul că, peste vreo zece luni, profiturile firmei lor aveau să devină sigure.

— Cum puteţi fi atât de siguri că peste doar un an veţi fi bogaţi?

— După contractul pe care l-am semnat.

— Vorbeşti de un contract pentru navlosiri?

— Nu.

Sara oftă teatral.

— Te rog, explică-mi, Nathan.

Îi ignoră rugămintea. Ea îi dădu un ghiont. Doamne, greu mai era să scoată ceva de la el!

— Dacă eşti atât de sigur în legătură cu asta, te ajut cu plăcere.

Nathan izbucni în râs, ceea ce o bucură nespus. Plină de entuziasm, continuă:

— Te-aş putea ajuta cu registrele. Mă pricep bine la cifre, Nu? îl

întrebă, când el clătină din cap. Dar vreau să te ajut.

Nathan dădu drumul timonei şi se întoarse spre ea. Doamne, frumoasă mai era, cum încerca să-şi aranjeze buclele fluturate de vânt! Se îmbrăcase în roz. Avea obrajii îmbujoraţi, iar privirea se opri spre gura ei. Buzele-i erau la fel de trandafirii ca toată îmbrăcămintea.

Nu se mai putu stăpâni. Fără a-i da timp să se retragă, o prinse de umeri, o strânse la piept şi-şi trecu o mână prin părul de la ceafa ei. Era ca o cascadă de mătase. Strânse şuviţele în pumn şi-i trase capul pe spate, cu faţa ridicată spre el. Îşi spuse că doar ca să-şi regăsească liniştea o săruta, ştiind prea bine că după ce-i explica sarcina deosebită care-i revenea avea să-nceapă să ţipe din nou.

— Avem amândoi o datorie specială de onorat, îi spuse el, apropiindu-şi gura de a ei. Sunt dator să te las însărcinată, Sara, iar tu vei fi datoare să-mi dăruieşti un fiu.

Gura i-o acoperi pe a ei tocmai la timp ca să-i captureze exclamaţia indignată.

La început, Sara fu prea năucită ca să reacţioneze. Gura lui Nathan era dură, fierbinte, incredibil de poruncitoare. O îneca în căldura lui, în gustul lui, în minunatul lui miros masculin.

Nathan dorea un răspuns, iar Sara nu-l dezamăgi. Când limba lui o atinse pe a ei, genunchii i se înmuiară. Îl cuprinse cu braţele pe după gât şi se agăţă de el, chiar în timp ce se zbătea să scape din îmbrăţişare.

Nu-şi dădea seama că-l săruta şi ea, nu ştia că ei îi aparţineau sunetele pe care le auzea.

Numai când îi obţinu cooperarea deplină Nathan îşi îmblânzi sărutul. Dumnezeule, gingaşă mai era. Îi simţea fierbinţeala lăuntrică şi voia să ajungă şi mai aproape, cât mai aproape. Îi cuprinse în palme posteriorul şi o ridică încet până ajunse cu bazinul peste al lui, apoi o strânse cu putere peste bărbăţia întărită.

Gura i se mişca mereu peste a ei, într-o parte şi-n alta. Voia să intre în ea. Ştia că era gata să-şi piardă capul. Foamea lui se cerea potolită.

Apoi, îi ajunseră la urechi fluierăturile şi hohotele de râs. Echipajul se distra grozav cu spectacolul. Nathan încercă să se desprindă de Sara. Nu-i dădu drumul. Îl trase de păr, ca s-o sărute din nou. Cu un mârâit gros, Nathan cedă.

Sărutarea era teribil de carnală, dar când limba ei dulce se frecă de a lui, făcu un efort să se întrerupă.

Când se despărţiră, amândoi erau cu răsuflarea tăiată. Sara nu-şi putea regăsi echilibrul. Căzu pe bancheta din lemn de lângă cârmă, cu o mână pe piept, şi scoase o mică şoaptă întretăiată:

— O, Doamne…!

Imediat ce căpitanul îşi lăsă mireasa în pace, oamenii se întoarseră la treburile lor. Nathan aruncă o privire încruntată spre ei, înainte de

a se uita din nou la Sara. Nu putea să nu se simtă extrem de satisfăcut de expresia ei nedumerită. Îi venea s-o sărute din nou.

Clătină din cap, spunându-şi că pierduse destul timp cu nimicurile, şi reveni cu atenţia la timonă. Se încruntă când văzu că-i tremurau mâinile. Era clar că sărutul îl afectase mai tare decât se aşteptase.

Sara avu nevoie de mult mai mult timp ca să-şi revină. Tremura din cap până-n picioare. N-avusese idee că un sărut putea fi atât de… profund.

El, cu siguranţă, nu fusese afectat – îşi spuse, când îi văzu iar pe chip expresia aceea oribil de plictisită.

Dintr-o dată, îi venea să plângă şi nu înţelegea de ce. Apoi îşi aminti de comentariile obscene pe care le făcuse în legătură cu îndatoririle ei.

— Nu-s o iapă de prăsilă, şopti ea. Şi-n niciun caz nu-s sigură că-mi place să mă atingi.

Nathan aruncă o privire peste umăr.

— N-aş fi crezut, remarcă el tărăgănat. După felul cum m-ai sărutat…

— A fost detestabil.

— Mincinoaso.

Era o insultă, da, dar felul cum rostise cuvântul încălzea inima. Parcă ar fi fost o vorbă de alint.

N-avea niciun sens. Dorea cu atâta disperare o vorbă bună de la viking încât acum o bucurau până şi insultele? Simţi că roşea. Îşi privi pantofii şi-şi împreună cu sfială mâinile în faţă.

— Nu-ţi dau voie să mă mai săruţi! anunţă ea, dorindu-şi să fi vorbit mai categoric, nu atât de sufocat.

— Nu-mi dai voie?

Amuzamentul lui era vizibil.

— Nu, nu-ţi dau. Am hotărât că mai întâi trebuie să-mi faci curte, Nathan, iar apoi trebuie să avem o ceremonie aşa cum se cuvine, oficiată de un preot, înainte de a mă putea săruta din nou.

Vorbise fără să-l privească, dar când termină se uită la el ca să-i vadă reacţia. Din păcate, expresia lui nu-i spunea nimic. Se încruntă.

— Cred că mariajul nostru ar putea fi contestat la tribunal, dacă nu ne depunem jurămintele în faţa unui om al lui Dumnezeu.

În sfârşit, Nathan reacţionă. Sara ar fi preferat să rămână impenetrabil. Se încrunta mai arzător decât soarele amiezii care dogorea pe cer. Dar ochii lui… Culoarea era atât de vie, de adevărată, de fascinantă… Când o privea direct în ochi, o făcea să uite să mai respire. Îi veni în minte un gând neaşteptat. De fapt, vikingul ei era foarte chipeş.

Cum de nu observase mai-nainte? se întrebă. Dumnezeule mare, începea să-l găsească atrăgător?

Nathan o smulse din gânduri, spunând:

— Crezi că ai găsit o cale de a anula contractul?

— Nu.

— Foarte bine.

După o clipă, adăugă:

— Aşa cum ţi-am mai spus, n-am de gând să dizolv căsnicia asta, Sara.

Tonul lui arogant îi displăcea.

— O ştiam încă dinainte de a mi-o spune.

— Serios?

— Foarte serios.

— De unde?

Sara începu să clatine iar din cap, dar Nathan o opri când o cuprinse în braţe, apucând-o strâns de păr.

— Dă-mi drumul, Nathan. Mă doar când mă tragi de păr aşa.

Nu-i dădu drumul, ci începu să-i maseze ceafa. Atingerea lui era foarte calmantă. Sara încercă să-şi stăpânească micul oftat care ar fi dat-o de gol.

— Ştii cât de mult vreau banii şi pământurile, nu-i aşa, Sara? o întrebă. Din asta ţi-ai dat seama că n-am să renunţ la contract.

— Nu-i adevărat.

Nathan nu ştia de ce insista să-i explice. Dar i se trezise curiozitatea, pentru că era atât de timidă. N-o înţelegea deloc şi era hotărât să descopere cum gândea.

— Atunci, cum de-ai ştiut că vreau să rămân căsătorit cu tine?

— De ce să nu fi vrut? şopti Sara.

— Spune-mi tu de ce?

— Nathan, sunt tot ce-şi poate dori un soţ de la o soţie, izbucni ea, încercând să pară la fel de arogantă ca el. Chiar aşa! adăugă, dând din cap.

— Chiar aşa, zici?

În ochi i se distingea amuzamentul. Mândria Sarei se risipi pe dată.

— Da, chiar aşa.

O roşeaţă slabă îi acoperise obrajii. Cum putea o fiinţă să fie atât de arogantă şi de sfioasă în acelaşi timp?

— Nu vrei să-mi spui şi mie de ce crezi că eşti tot ce mi-aş dori?

— Sigur că da. Una la mână, sunt destul de drăguţă. Nu-s o fata simplă, se grăbi ea să adauge. Recunosc că nu sunt nicio mare frumuseţe, Nathan, dar asta n-ar trebui să însemne nimic.

— Crezi că nu eşti o… mare frumuseţe? repetă el, uimit.

Sara se încruntă, convinsă că o lua în zeflemea.

— În niciun caz nu sunt. Cred că ai o undă de cruzime, dacă mă tachinezi în legătură cu felul cum arăt. Nu-s nici peste măsură de urâtă, Nathan. Doar fiindcă am părul castaniu şi ochii căprui, nu

înseamnă neapărat că aş fi… ştearsă.

Pe buzele lui se ivi un surâs tandru.

— Sara, n-ai observat niciodată cum se opresc bărbaţii şi se uită după tine când treci?

Îi venea să-i dea una.

— Dacă vrei să insinuezi că sunt neatrăgătoare, domnule, bombăni ea, ei bine…

— Ei bine, ce?

— Nici tu nu eşti cine ştie ce partidă, bărbate.

Nathan clătină din cap. Nu era căsătorit cu o femeie vanitoasă, iar acest lucru îl bucura nespus.

— Ai dreptate, afirmă el. Am văzut şi femei mai drăguţe – dar, cum spuneai, asta n-ar trebui să însemne nimic.

— Dacă-ţi închipui că mă faci să mă simt complet inferioară cu remarca asta grosolană, te înşeli, replică Sara. Chiar sunt tot ce şi-ar putea dori un bărbat. Îndrăzneşti să râzi de mine? Vorbesc foarte serios. Am fost instruită să devin o soţie bună, la fel cum şi tu ai învăţat să-ţi întreţii bine familia. Aşa stau lucrurile, ridică ea din umeri.

Vulnerabilitatea din expresia ei era vizibilă, şi-i stârnea curiozitatea. Spunea cele mai ciudate lucruri.

— Ce anume ai fost instruită să faci?

— Pot conduce uşor o gospodărie, indiferent cât de mulţi servitori angajezi, începu Sara. Ştiu să trag o cusătură dreaptă fără să mă înţep, şi să planific un dineu formal pentru două sute de musafiri, exageră ea, şi să-mi onorez toate celelalte datorii asociate cu administrarea unei mari proprietăţi.

Era convinsă să-l impresionase cu lista ei. Până şi ea însăşi era impresionată. Majoritatea laudelor erau inventţii pure, desigur, dar Nathan n-avea de unde să ştie, nu? Şi credea că era în stare să le rezolve pe toate, dacă-şi punea mintea la contribuţie.

— Ei? îl întrebă, văzând că nu răspundea. Ce părere ai despre priceperile mele?

— Aş putea tocmi pe cineva ca să-mi conducă gospodăria, replică el. N-am nevoie de o nevastă pentru asta.

Dezamăgirea de pe faţa ei era atât de comică, încât nu lipsi mult să izbucnească în râs.

Sara încercă să nu se simtă învinsă.

— Da, dar pot purta şi conversaţii inteligente cu invitaţii tăi, despre orice subiect. Întâmplător, am citit foarte mult.

Zâmbetul lui o făcu să se întrerupă. Conchise că se purta tocmai aşa cum ar fi fost de aşteptat din partea unui St. James. Nathan se dovedea a fi la fel de vrednic de dispreţ ca toţi ceilalţi din familia lui.

Cu siguranţă, era tot atât de încăpăţânat.

— N-ai putea să angajezi pe cineva cu o educaţie atât de aleasă, bombăni ea.

— Şi asta-i tot? Altceva n-ai mai fost învăţată să faci?

Praful se alesese de mândria ei. Nu putea spune nimic care să-l impresioneze?

— Ca de pildă?

— De pildă, să mă satisfaci la pat.

Obrajii i se înroşiră şi mai aprins.

— În niciun caz… se bâlbâi ea. Tu va trebui să mă înveţi cum să…

Se întrerupse, pentru a-l călca pe picior. Tare.

— Cum îndrăzneşti să-ţi imaginezi că aş fi primit lecţii de… de…

Nu mai putu continua. Expresia din ochii ei îl nedumerea. Nathan nu se putea decide dacă avea să izbucnească în lacrimi, sau să-ncerce să-l omoare.

— Cred că de îndatoririle astea s-a putea achita şi o ţiitoare, o provocă el.

Doamne, grozav mai era s-o tachineze! Avea nişte reacţii atât de neinhibate, atât de… pure!

— N-o să ai nicio ţiitoare! strigă ea.

Deliberat, Nathan ridică din umeri. Îl călcă iar pe picior.

— Oricât de bine ar arăta, oricât de… talentată ar fi, oricât de… continuă Sara. N-am să permit.

Nu-l lăsă să răspundă, adăugând:

— Cât despre culcatul cu mine în viitorul apropiat, Nathan, mută-ţi gândul. Mai întâi îmi vei face curte aşa cum se cuvine, şi vom fi căsătoriţi de un preot.

Tăcu un moment, aşteptându-i acordul.

— Ei? îl întrebă.

Nathan ridică iar din umeri. Cum îl putuse găsi atrăgător? Tare-ar mai fi vrut să aibă destulă putere ca să-i dea un picior în dos.

— Discutăm o chestiune foarte serioasă, insistă ea. Iar dacă mai ridici o singură dată din umeri, jur că iar am să ţip!

Nathan nu găsi că era momentul să menţioneze că ţipa deja.

— Numai tu o consideri foarte serioasă, răspunse el calm. Eu, nu.

Trăgând adânc aer în piept, Sara mai făcu o încercare.

— Nathan, te rog, caută să mă înţelegi, şopti ea. Nu e decent să te culci cu mine.

Era prea jenată ca să continue.

— Te însori cu mine, sau nu?

— Am şi făcut-o.

Dumnezeule, cât putea s-o înfurie! Era roşie la faţă ca şi cum ar fi ars-o soarele, şi nu-l putea privi în ochi. Totuşi, insistă:

— Ascultă, e foarte uşor de înţeles, chiar şi pentru un St. James, Vreau să-mi faci curte aşa cum se cuvine, Nathan, şi n-ai să mă atingi

până nu ne depunem jurămintele în faţa lui Dumnezeu. Auzi ce-ţi spun?

— Fii sigură că te aude limpede, duduie! se auzi un strigăt din spatele ei.

Întorcându-se, Sara văzu un auditoriu de vreo zece oameni care-i zâmbeau, dând din capete. Se aflau la diferite distanţe, şi toţi se întrerupseră din lucru ca s-o asculte.

— Dară, pui prinsoare ca auzit fiecare vorbuliţă! strigă altul. N-ai să-l laşi pe căpitan să pună mâna pe mata până nu vă luaţi cu popă. Nu-i aşa, Haedley?

Un bărbat chel şi adus de umeri dădu din cap:

— Așa am auzit și eu!

Sara era copleşită de ruşine. Pesemne zbierase ca o gheonoaie.

Preferind să dea vina pe Nathan, se întoarse spre el, încruntată.

— Trebuie neapărat să mă pui în situaţia asta?

— Reuşeşti destul de bine şi singură, mireasă. Întoarce-te-n cabină, ordonă el. Şi scoate-ţi rochia asta.

Ordinul lui o nedumeri.

— De ce? Nu-ţi place?

— Scoate totul de pe tine, Sara. Cobor şi eu în câteva minute.

Când îşi dădu seama ce-i ceruse, aproape că o lăsă inima. Fără o vorbă, se îndepărtă încet. Era prea furioasă ca să mai încerce o discuţie raţională cu el.

În drum spre scară, trecu pe lângă Jimbo.

— Ai avut dreptate, domnule Jimbo, îi şopti ea cu voce răguşită. Nathan e o cârpă de om!

Marinarul nu avu timp să răspundă, căci Lady Sara îşi văzuse de drum. În cabina de veghe, îşi adună poalele şi o luă la fugă. Nu se opri până la uşa mătuşii Nora.

Cu toată vârsta şi statura lui mătăhăloasă, Matthew se putea mişca iute la nevoie, şi ajunse la uşă în acelaşi timp cu Sara.

— Lady Sara, spuse el din spate, sper că n-ai s-o deranjezi pe scumpa de Nora cu o vizită.

Nu-l auzise apropiindu-se. Cu un ţipăt surprins, se întoarse spre el.

— M-ai speriat! Nu se cade să vii aşa, pe furiş, domnule. Cum te numeşti?

— Matthew.

— Încântată de cunoştinţă. Cât despre mătuşa mea, nu vreau decât să văd ce mai face.

— Am eu grijă de mătuşa matale, replică Matthew. Azi nu-i în stare de vizite.

Sara se simţi imediat vinovată. Dintr-o dată, propriile ei probleme părură neînsemnate.

— Nu cumva e bolnavă? întrebă ea cu teamă. Am văzut vânătăile,

dar am crezut…

— O să se vindece de minune, anunţă Matthew, încântat să vadă cât era de grijulie. Totuşi, are nevoie de multă odihnă. I s-au crăpat coastele…

— O, Doamne, n-am ştiut!

— Ei, hai, nu-ncepe să plângi acuma, o rugă el. Nu-i chiar aşa de rău. Am înfăşat-o strâns pe mijloc. Doar să zacă are nevoie, atâta tot. Şi nici nu vreau să-şi facă griji cu nimic.

Spăşită, Sara lăsat capul în piept, spunând:

— Voiam să-i destăinuiesc o problemă recentă, dar n-am s-o mai deranjez, desigur. Vrei să-i spui când se trezeşte, te rog, c-am s-o vizitez imediat ce mă cheamă?

Matthew dădu din cap, iar Sara îl luă de mână. Gestul ei afectuos îl tulbură.

— Îţi mulţumesc că o ajuţi pe Nora. Are o inimă atât de bună! A suferit nespus, domnule Matthew, şi numai din cauza mea.

Măiculiţă, iar părea gata să izbucnească în lacrimi!

— Ei, haide, că doar nu i-ai făcut niciun rău la mătuşa matale. Doar nu dumneata ai croit-o peste coaste. Mi s-a spus că tatăl mata şi fraţii lui au săvârşit mârşava faptă.

— De la unchiul meu Henry a pornit toată trădarea, replică ea. Totuşi, am şi eu o parte din vină. Dacă nu insistam ca Nora să vină cu mine înapoi în Anglia…

Nu continuă. Mai strânse o dată mâna lui Matthew, scurt, apoi făcu o reverenţă formală, spunându-i cât de încântată era să-l aibă printre ajutoarele ei.

Continuă să se gândească la Nora până când deschise uşa cabinei. Imediat ce văzu patul, îi reveni în minte Nathan.

Nu mai pierdu nicio clipă. Închise uşa, o zăvorî, apoi trase în dreptul ei cufărul, încordându-se de efort.

Apoi se duse grăbită spre masă, dar oricât se opinti, nu reuşi s-o clintească. În sfârşit, văzu că picioarele erau bătute-n cuie pe podea.

— Cine şi de ce să fi făcut una ca asta? mormăi ea cu voce tare.

Încercă să tragă biroul, şi constată că şi el era fixat la fel. Noroc că scaunele se puteau muta – dar erau grele. Cu chin cu vai, reuşi să le târască până lângă cufăr, apoi ridică unul deasupra.

— Îmi plăcea mai mult aranjamentul dinainte.

Sara sări în sus, apoi se răsuci pe călcâie. Nathan stătea rezemat de marginea biroului, zâmbindu-i.

— De obicei intru prin spirai, explică el, arătând spre fereastra din tavan. E mai comod.

Sara ar fi vrut să dea din cap, dar nu îndrăzni.

Se rezemă de cufăr, privindu-l. O, Doamne, acum ce-avea să facă?

— Cred că încercai să pui mobila altfel, nu?

Tonul lui era binevoitor, calmant. Sarei îi venea să ţipe.

— Da… bâigui ea. Aşa îmi place mai mult.

Nathan clătină din cap.

— Nu merge.

— Nu?

— Poate n-ai observat, dar cufărul şi scaunele blochează uşa. Şi-n plus, cred că nici unuia dintre noi nu i-ar fi mai comod să se aşeze… acolo, sus.

Comentariile lui erau ridicole, desigur. Ştiau amândoi de ce blocase uşa. Totuşi, Sara încercă să-şi salveze mândria, dându-i dreptate.

— Da, cred că aşa e. Mobila stă în drum. Abia acum am observat. Îţi mulţumesc foarte mult că mi-ai atras atenţia.

Pe nerăsuflate, îl întrebă:

— De ce-i masa bătută-n cuie?

— Şi pe aia ai încercat s-o muţi?

Sara îi ignoră amuzamentul din glas.

— Mă gândeam că ar arăta mult mai frumos în dreptul cufărului. Şi biroul. Dar nu l-am putut urni.

Nathan făcu un pas spre ea. Imediat, Sara se retrase.

— Când sunt valuri mari, mobila se mişcă.

Mai înaintă cu un pas.

— Ăsta-i motivul.

O luă uşor de bărbie şi-i ridică faţa, silind-o să-l privească în ochi. Apoi, pe un ton negrăit de blând, îi spuse:

— Sara, ştiu că ţi-e dificil. Dacă aveam mai mult timp, poate am fi putut aştepta să mă cunoşti puţin mai bine. N-am să te mint, spunându-ţi că te voi curta, căci n-am nici răbdare şi nici nu mă pricep la o asemenea corvoadă. Totuşi, nu vreau să-ţi fie frică de mine.

Ridică din umeri, apoi îi zâmbi.

— N-ar trebui să-mi pase dacă te temi sau nu, dar îmi pasă, totuşi.

— Atunci…

— N-avem timp, o întrerupse el. Dacă nu fugeai de mine cu opt luni în urmă, acum mi-ai fi purtat fiul în pântec.

La auzul acestor cuvinte, Sara făcu ochii mari.

— N-am fugit de tine… murmură ea. Despre ce vorbeşti?

Surprins, Nathan se încruntă.

— Să nu care cumva să mă minţi.

O strânse uşor de umeri, ca să-şi sublinieze cuvintele.

— N-am să îngădui, Sara. Cu mine, trebuie să fii întotdeauna pe deplin sinceră.

— Nu te mint! replică ea. Niciodată n-am fugit de tine, vikingule. Niciodată.

O credea. Arăta prea sinceră, prea indignată.

— Sara, le-am trimis părinţilor tăi o scrisoare declarându-mi intenţiile de a veni după tine. Mesagerul a plecat într-o vineri. Trebuia să fii gata în lunea următoare. Până şi ora am precizat-o. Tu ai plecat spre insula mătuşii tale cu o zi înainte, duminică dimineaţa. Era firesc să cred că fugiseşi.

— N-am ştiut, răspunse ea. Nathan, cred că părinţii mei n-au primit scrisoarea. Niciunul nu mi-a spus o vorbă. Era o perioadă aşa de haotică… Mama mea îşi făcea griji pentru mătuşa Nora, sora ei. Nora ne scria mereu cel puţin o dată pe lună, dar mama nu mai primise nicio misivă de multă vreme. Când a propus să mă duc la sora ei şi să aflu ce se întâmplase, am acceptat pe loc, bineînţeles.

— Şi când ţi-a încredinţat mama ta îngrijorarea asta a ei?

Cinismul lui o irita. Ştia ce gândea, şi se încruntă.

— Cu câteva zile înaintea plecării. Dar nu mi-ar fi destăinuit grijile ei, dacă n-o surprindeam plângând. Şi a ezitat foarte mult – foarte mult, repetă ea. Ştii, acum, dacă stau să mă gândesc, sunt sigură că eu am propus să mă duc la Nora.

Dintr-o dată, îi veni o nouă idee.

— De unde-ai ştiut care era adevărata mea destinaţie? Familia le-a spus tuturor că plecasem în vizită la sora mea mai mare, din colonii.

Nathan nu se osteni să-i explice că oamenii lui o urmăriseră, nici că navigase cu una dintre corăbiile lui. Se mulţumi să ridice din umeri.

— De ce n-au putut spune adevărul?

— Fiindcă Nora căzuse în dizgraţie. Se măritase şi fugise din Anglia cu paisprezece ani în urmă. Eram sigură că toată lumea uitase de scandal – dar, după cum a reieşit, nu uitase nimeni.

Nathan reveni la problema scrisorilor.

— Deci, n-ai ştiut că Nora nu-i mai scrisese mamei tale decât cu doua zile înainte de a pleca?

— Mama nu voia să-mi fac griji. Nu-ţi îngădui să crezi că ar fi putut avea vreun gând necinstit. Tatăl sau sora mea ar fi putut încerca să-ţi intercepteze epistola, Nathan, ca să te facă să mai aştepţi, dar mama mea nu s-ar fi pretat niciodată la o asemenea înşelătorie.

Nathan găsea foarte onorabil felul cum îşi apăra mama. Ilogic, dar totuşi onorabil. Din acest motiv, n-o forţă să accepte adevărul. Dar convingerea că şi tatăl ei era la fel de nevinovat îl irita îngrozitor.

În clipa următoare, înţelese că nu încercase să fugă de el, iar această dezvăluire îi descreţi fruntea.

Sara încerca să găsească altă cale de a-l convinge că mama ei era complet nevinovată. Oftă uşor, îndepărtându-se spre el.

— Ce e? o întrebă Nathan.

Aranjându-şi părul, îi răspunse:

— Nu m-ai uitat.

Îşi aruncă un mănunchi de şuviţe peste umăr, cu o mişcare nespus de feminină, apoi adăugă:

— Desigur, ştiam că nu mă uitaseşi. Eram convinsă că nu s-a produs decât o mică neînţelegere, fiindcă…

Văzând că nu continua, Nathan completă:

— Fiindcă ştiai că voiam să fiu căsătorit cu tine?

Sara dădu din cap, făcându-l să râdă. Îl privi nemulțumită, apoi spuse:

— Nathan, când n-am găsit-o pe Nora, ţi-am trimis mai multe mesaje acasă, cerându-ţi ajutorul, şi nu mi-ai răspuns. Atunci m-am întrebat…

— Sara, o întrerupse el, eu n-am casă.

— Ba cum să nu ai? Ai locuinţa din oraş. Am văzut-o odată când treceam cu… De ce clatini din cap?

— Casa mea din oraş a ars până-n temelii, anul trecut.

— Nu mi-a spus nimeni!

Nathan ridică din umeri.

— Atunci, continuă ea, ar fi trebuit să-ţi scriu la ţară… Bine, acum ce mai e?

— Şi casa de la ţară a ars.

— Când?

— Tot anul trecut. Cam cu o lună înaintea celei de la oraş.

Îl privi îngrozită.

— Ai avut parte de multe ghinioane, nu-i aşa, Nathan?

Nu fuseseră ghinioane, dar nu-i spuse. Focul fusese pus intenţionat, de către, duşmanii lui.

Căutaseră scrisori incriminatoare.

Nathan lucrase pentru guvern şi, la sfârşitul anchetei, ticăloşii îşi primiseră pedeapsa, dar încă nu avusese timp să dreagă stricăciunile.

— Chiar mi-ai scris ca să-mi ceri ajutorul ca s-o găseşti pe Nora, Sara?

Dădu din cap afirmativ.

— N-am ştiut la cine altcineva să apelez, recunoscu ea. Cred că unchiul tău Dunnaford St. James se ascunde în spatele acestei înşelăciuni.

— Care înşelăciune?

— Probabil că el a interceptat scrisoarea pe care le-ai trimis-o părinţilor mei.

Nathan nu-şi ascunse exasperarea.

— Ba eu cred că tatăl tău a făcut-o.

— De ce spui asta?

— Fiindcă Attila Hunul e mort de sute de ani.

Iar tatăl tău e singurul om la fel de mişel ca el ca să facă o asemenea infamie.

— N-am să mai ascult asemenea defăimări la adresa tatălui meu. Şi-n plus, şi eu sunt la fel de sigură că a fost Dunnford.

— Zău? Tot el ţi-a bătut şi mătuşa?

Ochii Sarei se umplură de lacrimi. Imediat, Nathan îşi regretă întrebarea.

— Nu, şopti ea. Unchiul meu Henry a făcut-o. Cel pe care l-ai văzut în tavernă, în prima noapte. Iar acum, ştii adevărul despre mine, încheie ea, cu un vaiet jalnic.

Nathan îi ridică bărbia cu degetul.

— Care adevăr?

Îl privi lung în ochi înainte de a răspunde.

— Că provin dintr-un neam de soi rău.

Sperase s-o contrazică, poate chiar şi să-i laude puţin familia.

— Asta aşa e, replică el în schimb.

N-avea niciun dram de înţelegere.

— Ei bine, şi tu la fel, mormăi ea, dându-i mâna la o parte de sub bărbie. Nici n-ar trebui să facem copii.

— Şi de ce nu?

— Fiindcă ar putea ajunge la fel ca unchiul meu Henry. Sau, mai rău, ar putea să moştenească familia ta. Până şi tu trebuie să recunoşti că toţi oamenii din neamul St. James sunt la fel de urâţi la chip ca şi la suflet. Sunt nişte ticăloşi, adăugă ea dând din cap. Până la ultimul.

Desigur, Nathan n-ar fi recunoscut în veci una ca asta, şi se grăbi să declare:

— Cu tot comportamentul lor brutal, sunt cinstiţi. Poţi vedea asta când îi provoci.

— A, da, sunt cinstiţi, nici pomeneală!

— Ce vrei să spui?

Sara ştia să-l zădăra, dar puţin îi păsa.

— Unchiul tău Dunnford a fost cinstit când şi-a împuşcat propriul frate, nu?

— Deci, ai auzit despre asta? întrebă Nathan, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— Toată lumea a auzit. Incidentul s-a întâmplat pe treptele casei lui din oraş, ziua-n amiaza mare, în văzul tuturor trecătorilor.

Nathan ridică din umeri.

— Dunnford a avut motive întemeiate, afirmă el alene.

— Să-şi împuşte fratele? întrebă Sara, nevenindu-i să creadă.

Nathan dădu din cap.

— Şi care era motivul?

— Fratele lui l-a trezit din somn.

Zâmbetul lui neaşteptat o derută complet. Arăta atât de chipeş, încât zâmbi şi ea.

— Dunnford nu şi-a omorât fratele, îi explică Nathan. A făcut doar

ca timp de două săptămâni să-i fie cam greu să se aşeze. Când îl vei cunoaşte, ai să…

— L-am întâlnit o dată, îl întrerupse Sara.

Pe neaşteptate, i se tăiase respiraţia. Felul cum o privea o făcea să se simtă foarte ciudat.

— Şi pe soţia lui am cunoscut-o.

Continua să-i zâmbească. În ochi i se zărea o lucire răutăcioasă. Nu părea să se teamă deloc de el, iar Nathan începu să se gândească la o cale de a aduce vorba despre cel mai important lucru pe care-l avea în minte: cum să se culce cu ea.

Îi masa încet, absent, umerii. După expresia îndepărtată din ochii lui, Sara presupuse că nici măcar nu era conştient de ceea ce făcea. Probabil se gândea la rudele lui.

— Masează-mă aici, Nathan, îi ceru ea, mutându-i mâna dreaptă spre şira spinării. Mă doare spatele de la efortul de a muta mobila.

Când începu s-o frece în acel loc, se rezemă de el, închizând ochii. Se simţea ca într-al nouălea cer.

— E mai bine? întrebă el, după ce-i ascultase oftaturile câteva minute.

— Da, mult mai bine.

Nu se opri din masaj. Nici ea n-ar fi vrut s-o facă.

— Când l-ai cunoscut pe Dunnford? o întrebă.

Îşi rezemă bărbia pe creştetul capului ei, inhalându-i parfumul delicat, feminin.

— Ne-am întâlnit în parc, răspunse ea. Erau acolo şi unchiul, şi mătuşa ta. A fost o experienţă înspăimântătoare, pe care n-am s-o uit niciodată.

Nathan chicoti.

— Dunnford arată într-adevăr ca un barbar, recunoscu el.

Încet, o trase mai aproape. Sara nu se împotrivi.

— Unchiul meu e un uriaş musculos, cu umeri laţi. Da, cred că poate fi destul de înfricoşător.

— Şi nevastă-sa e la fel, interveni Sara cu un zâmbet. Nici nu puteam să-i deosebesc.

Ca să-i pedepsească insolenţa, Nathan o ciupi de spate.

— Dunnford are mustaţă.

— Şi ea are.

O ciupi iar.

— Femeile din familia St. James nu sunt la fel de grase ca acelea din neamul Winchester.

— Femeile din familia Winchester nu sunt grase deloc, îl contrazise ea. Sunt doar… voinice.

Era timpul să treacă la adevărata problemă. Trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— Nathan?

— Da?

— N-am să-mi scot hainele.

Acest anunţ îi captă întreaga atenţie.

— Nu ţi le scoţi?

Sara se retrase puţin, ca să-i vadă expresia. Avea pe chip un zâmbet leneş, relaxat.

Îi dădu curaj ca să stabilească şi restul regulilor.

— Nu, n-am să mi le scot. Dacă trebuie neapărat s-o fac, voi rămâne îmbrăcată. Asta, sau nimic, Nathan.

Îşi muşcă buza de jos, în aşteptarea reacţiei. Nathan se gândi că iar se speriase, ceea ce-l irita.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sara, n-am să-ţi fac niciun rău.

— Ba da, şopti ea.

— De unde ştii?

— Mama mi-a spus că întotdeauna doare, mărturisi ea, împurpurându-se în obraji.

— Nu întotdeauna, se răsti el. Doar prima dată poate fi puţin cam… neplăcut.

— Te contrazici.

— Nu e nevoie să te porţi ca şi cum…

— Şi nici n-o să-mi prea placă, îl întrerupse ea. Ar fi mai bine s-o înţelegi chiar de-acum. Cât durează? Câteva minute, câteva ore? Aş vrea să-ncerc să mă pregătesc.

N-o mai masa pe spate. O strângea ca într-un cleşte. Şi părea cam surprins de întrebare. Sara se hotărî să profite de avantaj.

— N-am decât o mică favoare să-ţi cer. N-ai putea aştepta până diseară? Dacă tot eşti atât de hotărât, nu mi-ai putea acorda măcar câteva ore, ca să mă împac cu soarta?

Să se împace cu soarta? Lui Nathan îi venea s-o strângă de gât. Se purta de parcă o se ducea la o execuţie – la a ei. Încruntându-se, se înduplecă.

— În regulă. Vom aştepta până diseară, dar asta-i singura favoare pe care sunt dispus să ţi-o acord, Sara.

Sara se înălţă pe vârfuri şi-l sărută. Buzele ei le atinseră o clipă pe ale lui, iar când se retrase, arăta foarte mulţumită de sine.

— Asta ce naiba a fost?

— O sărutare.

— Nu, Sara, mârâi el. Asta-i o sărutare.

O smuci înapoi, îi ridică faţa şi-şi trânti gura peste a ei. Nu era deloc blând dar, la drept vorbind, pe Sara n-o deranja deloc.

Se topi la pieptul lui, lăsându-l în voie. În fond, îşi spuse, tocmai obţinuse o victorie, şi bănuia că şi el avea dreptul la una.

Ciudat, dar acesta fu ultimul ei gând limpede. Sărutul deveni

neruşinat de stăpânitor. Intensitatea, intimitatea lui crudă, îi înmuiau genunchii. Se agăţă de soţul ei şi lăsă să-i scape un mic scâncet de voluptate pură, când limba lui îi penetră gura.

Nathan o strânse de posterior şi o ridică pe bazin. Coapsele ei îi cuprinseră instinctiv tăria. O trase spre el. Ea se împinse înainte.

Senzaţia era erotică, excitantă. Nathan nu mai încercă să şi-o subjuge, când îşi dădu seama de cooperarea ei deplină. Doamne, intens mai reacţiona! Îl trăgea de păr, încercând să se apropie cât mai mult.

Pe neaşteptate, Nathan se smuci înapoi, apoi trebui s-o ţină să nu cadă până-şi reveni după sărut. Acest fapt grăitor îl făcu să simtă o mulţumire de-a dreptul înfumurată.

Şi, la dracu', cât o mai dorea! O împinse pe pat şi se întoarse să plece.

Fu nevoit să dea la o parte cufărul şi scaunele, pentru a ajunge la uşă. Între timp, Sara îşi venise în fire.

— Pe viitor, Nathan, începu ea, strâmbându-se când simţi cum îi tremura vocea, ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă n-ai mai intra în camera noastră pe horn. Îţi promit că nu voi mai fereca uşa, adăugă, când îi văzu privirea neîncrezătoare.

— Pe unde să nu mai intru? întrebă el, convins că n-o auzise bine.

— Pe horn. Şi tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Lucrul ăsta pe care eşti atât de hotărât să-l faci va dura câteva minute, sau câteva ore?

Întrebarea ei îi atrase atenţia, aşa că uită să-i explice că spiraiul nu era un horn. Asta putea să mai aştepte.

— De unde naiba să ştiu eu cât o să dureze? bombăni.

— Vrei să spui că n-ai mai făcut-o niciodată?

Nathan închise ochii. Conversaţia scăpase de sub control.

— Ei, ai făcut-o sau nu?

— Da, se răsti el dezgustat. Numai că niciodată n-am stat să mă uit la ceas.

În timp ce trăgea uşa după el, se întoarse pe neaşteptate şi-i zâmbi.

Sara fu uimită de această neaşteptată schimbare de atitudine.

— Sara?

— Da?

— O să-ţi placă.

Şi, cu această promisiune, închise uşa.

Capitolul 5

În restul zilei, Sara nu-l mai văzu pe Nathan. Aranjă la loc mobila din cabină şi-şi puse lucrurile în ordine. Neavând cameristă, îşi făcu singură patul, şterse praful, ba chiar împrumută o mătură ca să cureţe pe jos. Îşi aminti de umbrela rămasă pe punte, dar când se duse după ea, n-o mai găsi nicăieri.

Pe la apusul soarelui, avea nervii întinşi mai-mai să-i plesnească. Nu putuse născoci niciun plan ca să mai câştige timp. Se cam ruşina de propria-i laşitate. Ştia că mai devreme sau mai târziu inevitabilul tot trebuia să se întâmple, ştia că avea să aştepte cu aceeaşi groază până când termina, dar aceste lucruri nu-i alungau teama.

Când auzi bătaia în uşă, fu cât pe ce să ţipe. Îşi regăsi imediat calmul, dându-şi seama că Nathan n-ar fi ciocănit. Nu, ar fi dat buzna. Cabina era a lui, în fond, şi avea tot dreptul să intre neanunţat.

Matthew aştepta în faţa uşii. Sara îl salută cu o reverenţă şi-l pofti înăuntru.

— Mătuşa dumitale, Nora, te aşteaptă, anunţă el. Cât eşti acolo, am să-l pun pe Frost să aducă albia. Căpitanul s-a gândit că poate vrei să faci o baie, aşa că ne-a ordonat să punem apă dulce. Mai rar aşa o favoare, adăugă el. Desfată-te cu ea cât poţi de mult.

— Foarte frumos din partea lui Nathan, replică Sara.

— Am să-i spun.

Când ajunseră la uşa Norei, Matthew o preveni:

— Să n-o oboseşti, bine?

Sara dădu din cap, apoi îl aşteptă să-i deschidă, mulţumi şi intră. Matthew închise uşa în urma ei.

— Ce mirat părea Matthew! remarcă Nora.

— N-am observat, recunoscu nepoata ei.

Îi zâmbi bătrânei şi de apropie grăbită s-o sărute. Nora stătea rezemată de un munte de perne.

— Totuşi, am remarcat câte griji îşi face, şi numai pentru tine, mătuşă, continuă Sara.

Îşi trase un scaun şi se aşeză, netezindu-şi faldurile rochiei.

— Cred că a devenit apărătorul tău.

— E un bărbat chipeş, nu-i aşa, Sara? Şi bun la inimă. Are o fire foarte asemănătoare cu a răposatului, deşi nu seamănă deloc la înfăţişare.

Sara îşi stăpâni zâmbetul.

— Ai cam făcut o slăbiciune pentru Matthew, nu-i aşa, Nora?

— Prostii, copilă. Sunt prea bătrână ca să mă mai înamorez.

Sara nu insistă.

— Te simţi mai bine azi?

— Da, draga mea. Şi tu, cum te simţi?

— Bine, mulţumesc.

Nora clătină din cap.

— Mie nu mi se pare deloc că arăţi bine. Sara, stai pe marginea scaunului, de parcă ai fi gata s-o zbugheşti din loc la prima provocare. Eşti îngrijorată din pricina lui Nathan?

Fata dădu din cap, încet.

— Şi pentru tine mi-am făcut griji, desigur, mărturisi ea. Dar acum, când te văd, îmi dau seama că te simţi mai bine.

— Nu schimba subiectul. Vreau să vorbim despre Nathan.

— Eu nu vreau.

— Totuşi, o vom face, stărui Nora, îmblânzindu-şi insistenţa cu un zâmbet. Cum te înţelegi cu soţul tău?

Sara ridică delicat din umeri.

— Cât de bine m-aş putea aştepta să mă înţeleg, în împrejurările astea.

— Te-a sărutat deja?

— Nora, nu se cade să-mi pui asemenea întrebări.

— Răspunde-mi. A făcut-o?

Cu privirea coborâtă în poală, Sara murmură:

— Da, m-a sărutat.

— Bun.

— Dacă aşa zici tu…

— Ei, Sara, doar ştiu că Nathan nu-i tocmai aşa cum te-ai aşteptat să fie, dar dacă te uiţi dincolo de înfăţişarea lui aspră, cred c-ai să descoperi că e un om bun.

Sara era hotărâtă să continue pe un ton nepăsător.

— Serios? glumi ea. Şi de unde ştii cum m-am aşteptat eu să fie?

— Nici în cele mai avântate visuri ale tale nu ţi-ai fi putut imagina că vei fi măritată cu Nathan. La prima vedere, te cam intimidează, nu-i aşa?

— Nu ştiu… murmură Sara.

— Ba cum să nu ştii? Prima dată când l-ai văzut, ai leşinat, nu-i aşa?

— Eram frântă de oboseală. Nora, vrea să… să se culce cu mine, izbucni ea pe neaşteptate.

Spre uşurarea Sarei, Nora nu păru deloc surprinsă. Avea o nevoie disperată de sfaturile ei.

— E cea mai firească dorinţă, spuse Nora. Ţi-e frică, Sara?

— Puţin. Ştiu ce datorie am, dar nu-l cunosc foarte bine. Și voiam să mă curteze.

— De ce anume eşti îngrijorată?

Sara ridică din umeri.

— Te temi c-o să te doară?

Clătină din cap.

— E foarte ciudat, mătuşă. Nathan arată atât de feroce când se încruntă, adică mai tot timpul, dar în adâncul inimii ştiu că nu mi-ar face niciun rău. Mi-a spus chiar că nu vrea să-mi fie frică de el.

— Bine.

— Dar nu vrea să aştepte până mă obişnuiesc cu ideea, se plânse Sara.

— Nici nu mă mir că nu poate să mai aştepte, Sara. Eşti soţia lui, şi am văzut din felul cum se uita la tine în prima seară că te doreşte.

Fata simţi că roşea.

— Şi dacă-l dezamăgesc?

— Nu cred c-ai să-l dezamăgeşti, o linişti mătuşa ei. Va avea el grijă.

— Trebuie să facem un copil, pentru ca Nathan să poată primi a doua jumătate a comorii pusă deoparte de rege, şi de vreme ce a fost nevoit să mă aştepte înainte de a veni după mine… Ştiai că a crezut că fugisem de el?

Îi explică tot ce aflase. Când termină, Nora stătea încruntată.

— Nu te bucuri că Nathan a încercat să vină după mine?

— Sigur că mă bucur. Dar teamă mi-e că părinţii tăi iar te-au înşelat.

— Nora, doar nu poţi să crezi…

— Cum ţi-am spus, o întrerupse Nora, nicio clipă n-am încetat să-i scriu mamei tale. Accept că s-ar putea ca vreo două, trei dintre scrisorile mele să se fi pierdut, dar în niciun caz toate şase. Nu, Sara, totul a fost o minciună, ca să te facă să pleci din Anglia.

— Mama n-ar fi fost în veci de acord cu o asemenea minciună.

— Ba fii sigură că ar fi fost, murmură Nora. Biata mea soră se teme de soţul ei. O ştim amândouă, Sara, şi n-are niciun rost să ne prefacem. Revino cu picioarele pe pământ, copilă. Dacă Winston i-a spus să te mintă, aşa a făcut. Şi acum, destul cu părinţii tăi, continuă ea grăbită, când Sara păru gata s-o întrerupă. Vreau să-ţi pun o întrebare.

— Ce anume?

— Vrei să rămâi măritată cu Nathan?

— N-are nicio importanţă ce vreau eu şi ce nu.

— Vrei, sau nu vrei?

— Nu m-am gândit niciodată să trăiesc cu altcineva, răspunse şovăitor Sara. Nici nu ştiu ce simt, Nora. Totuşi, îmi displace ideea că ar putea fi al altei femei. Ştii că nici nu-mi dădusem seama de asta, până n-a pomenit de o „ţiitoare”? Am reacţionat foarte vehement. Şi sunt aşa de derutată…

— Da, dragostea e derutantă întotdeauna.

— Nu la dragoste mă refer, o contrazise Sara. Atâta doar că ani de zile m-am învăţat să-l consider pe Nathan soţul meu.

Nora pufni, deloc elegant.

— Ai fost învăţată să-l urăşti. Credeau că erai la fel ca sora ta, Belinda, dar nu te-au putut influenţa, aşa e? Nu-l urăşti deloc pe Nathan.

— Nu, eu nu urăsc pe nimeni.

— În toţi aceşti ani, l-ai apărat în inima ta, Sara, la fel cum ai apărat-o şi pe mama ta, ori de câte ori ai avut ocazia. Ai ascultat toate minciunile lor despre Nathan şi nu le-ai luat în seamă.

— Ei cred că-l urăsc, mărturisi Sara. M-am prefăcut că sunt de acord cu tot ce-mi spuneau despre el, ca să mă lase-n pace. Cel mai rău era unchiul Henry, Dar acum ştie adevărul. Când m-am confruntat cu el în tavernă, când ţi-am văzut verigheta pe degetul lui ca un cârnat, ei bine, mi-am pierdut cumpătul. M-am lăudat că Nathan îl va pedepsi şi l-am mai minţit şi că Nathan şi cu mine suntem de mult în termeni foarte buni.

— Poate că nici n-a fost o minciună. Cred că Nathan îmi va lua apărarea pe viitor, Sara. Şi ştii de ce?

— Fiindcă a văzut ce lady bună şi dulce eşti.

Nora îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, dragă, nu cred că-şi dă încă seama de asta. Va avea grijă de mine pentru că ştie cât de dragă-ţi sunt. Nathan e genul de om care se îngrijeşte de cei apropiaţi lui.

— Dar, Nora…

— Ăţi spun eu – începe deja să ţină la tine, Sara.

— Ţi se pare.

Se întrerupseră brusc, când în cabină intră Matthew. Îi zâmbi larg Norei, făcându-i cu ochiul.

— E timpul să te odihneşti puţin, îi spuse el.

Sara o sărută de noapte bună şi se întoarse în cabina ei. Baia o aştepta. Se înmuie pe îndelete, până când apa se răci, apoi îşi luă cămaşa albă de noapte şi şalul. Stătea pe marginea patului, pieptănându-şi părul încâlcit, când Nathan intră pe uşă.

Îl urmară doi bărbaţi mai tineri. Cei doi marinari o salutară dând din cap, apoi ridicară copaia şi o duseră afară. Apoi, Nathan zăvorî uşa. Nu scoase o vorbă. Nu era nevoie. Expresia de pe chipul lui spunea totul. Era hotărât, nici pomeneală. Sara începu să tremure.

Nathan făcuse şi el baie. Avea părul încă umed. Nu purta cămaşă. Sara îl privi, în timp ce continua să se pieptene, întrebându-se despre ce Dumnezeu ar fi putut vorbi ca să-şi mai risipească încordarea.

Nathan trase scaunul de sub masă, privind-o, se aşeză şi se descălţă încet. Apoi îşi scoase ciorapii. În sfârşit, se ridică, rămânând tot cu

faţa la ea, şi începu să se descheie la pantaloni.

Sara închise ochii.

Sfiala ei îl făcu să zâmbească, dar nu-l înduplecă. Îşi lepădă şi restul de haine şi le aruncă pe scaun.

— Sara?

Fără să deschidă ochii, îi răspunse:

— Da. Nathan?

— Scoate-ţi cămaşa.

I se păru că vorbea cu un glas blând şi tandru. Încerca să-i alunge frica. Dar tonul lui nu reuşi s-o liniştească.

— Am mai discutat asta, Nathan, replică ea, trăgându-şi peria prin păr cu un gest nervos. Ţi-am spus că am să rămân îmbrăcată.

Încercase să vorbească pe un ton cât mai ferm şi hotărât. Degeaba. Îşi auzea şi singură tremurul din voce.

— În regulă? îl întrebă.

— În regulă, acceptă el cu un oftat.

Uşurinţa cu care primise o mai calmă. Se opri din pieptănat. Totuşi, nu-l privi nici acum, în timp ce se ridica şi străbătea încet cabina. Îl ocoli cât putu de departe, cu privirea în podea.

După ce-şi puse peria la loc, trase adânc aer în piept şi se întoarse. Era hotărâtă să se poarte ca şi cum goliciunea lui n-ar fi deranjat-o. La urma urmei, era soţia lui, şi n-ar fi trebuit să se poarte ca o mironosiţă neghioabă şi inocentă.

Dar, desigur, era inocentă. Nu mai văzuse niciodată un bărbat gol. Doamne, nervoasă mai era! „Nu mai sunt un copil, sunt femeie în toată firea," îşi spuse. „N-am absolut niciun motiv să mă jenez."

În sfârşit, îşi privi soţul, şi toate gândurile îi zburară în patru vânturi. Nathan tocmai închidea spiraiul, iar trupul i se vedea atât de bine, încât Sara uită să mai respire.

Era tot numai muşchi de oţel. Şi bronzat. Dintr-o dată, observă că avea posteriorul aproape la fel de închis la culoare ca restul trupului. Cum reuşise să se bronzeze şi în locul acela intim?

Dar nici nu se gândea să-l întrebe. Poate că, după douăzeci, treizeci de ani de căsnicie, urma să aibă curaj pentru a aborda şi acest subiect.

Îl privi cum aprindea lumânarea. Pielea îi sclipea în lumina blândă. Era recunoscătoare că se întorsese cu spatele la ea. Oare o făcea anume, ca să-i dea timp să se obişnuiască?

Îşi feri faţa, ca să nu i se vadă bujorii din obraji, şi întrebă:

— Acum ne culcăm?

Mulţumită de sine, se bucură să constate că întrebase pe un ton foarte nonşalant.

Nathan îşi spuse că vorbea de parcă ar fi înghiţit un băţ. Ştia că trebuia să-i alunge cumva frica, înainte de a o lua în pat.

Desigur, se punea întrebarea: cum? Oftă şi se întoarse s-o cuprindă

în braţe.

Sara fugi spre pat. Apucând-o de umeri, Nathan o sili încet să se întoarcă spre el.

De data asta, miresei lui nu-i mai era deloc greu să-l privească în ochi. N-ar fi coborât privirea nici dacă i-ar fi spus că la picioarele ei se târa un şarpe.

— Te deranjează goliciunea mea? o întrebă, hotărât să abordeze problema făţiş.

— De ce crezi asta?

O cuprinse de laturile gâtului. Îi simţea pulsul palpitând sub degetul mare.

— Îţi place când te sărut, nu-i aşa, Sara?

Întrebarea păru s-o surprindă.

— Nu-i aşa? repetă, văzând că nu făcea decât să-l privească în continuare.

— Da, recunoscu ea. Îmi place când mă săruţi. Dar celălalt lucru nu cred c-o să-mi placă deloc.

Sinceritatea ei nu-l ofensă. Se aplecă şi o sărută pe frunte, apoi pe rădăcina nasului. O secundă, gura îi trecu fugar peste a ei.

— Mie o să-mi placă, mârâi el încet.

Sara tăcu. Îşi ţinu gura închisă, când a lui reveni deasupra.

Parcă ar fi sărutat o statuie. Totuşi, nu se descurajă. Oftă şi, uşor, o strânse mai tare. Sara deschise gura, pentru a-i cere să-i dea drumul. Dar cuvintele îi pieriră din minte, când limba lui o atinse pe a ei.

Gheaţa începu să se topească. Imediat ce reacţionă, Nathan slăbi strânsoarea. Oftatul ei de plăcere se combină cu mormăitul lui dornic.

— Nu te teme, îi şopti cu glas gros, răguşit.

— Încerc să nu mă tem, murmură şi ea. Mi-e mai uşor, când ştiu că-ţi pasă de sentimentele mele.

— Şi când ai ajuns la concluzia asta?

Se întrebă de ce apăruse în ochii ei acea lucire neaşteptată. Parcă s-ar fi amuzat de ceva.

— Când ai fost de acord să rămân îmbrăcată.

Oftatul lui fu prelung. Conchise că nu era momentul să menţioneze că tocmai îi scosese şalul şi cămaşa de noapte. Avea să afle destul de curând.

— Nu-s un om foarte răbdător, Sara, când vreau ceva atât de tare cum te doresc pe tine.

O cuprinse de talie şi o trase spre el. Pielea atinse piele. Ochii ei se dilatară, dar înainte de a se hotărî dacă-i plăcea senzaţia sau nu, gura lui o acoperi iar pe a ei.

Nu avea idee cum ajunseseră lângă pat, dar Nathan dădea deja pătura la o parte. O ridică uşor în braţe şi o depuse pe cearşaf. Nu-i lăsă timp să-şi ascundă goliciunea, ci o urmă, acoperind-o cu trupul lui

cald.

Era prea mult, prea devreme. Sara se simţea imobilizată, la cheremul lui. Nu voia să se teamă, şi nu voia nici să-l dezamăgească.

Ceţurile pasiunii se risipiră într-o clipă. Nu voia să mai continue.

Dar nici la sărutări nu voia să renunţe. Şi, Doamne, îi era aşa de frică!

Tremura din cap până-n picioare. Dar, imediat ce Nathan se retrase, senzaţia de imobilizare dispăru. Voia s-o sărute din nou.

Expresia de pe chipul lui, însă, o îngrijora. Parcă i-ar fi venit să strige. Trase adânc aer în piept, apoi se întoarse cu faţa spre el.

— Nathan?

Nu-i răspunse. Avea ochii închişi şi fălcile încleştate strâns.

— Mi-ai spus că eşti un om răbdător.

— Uneori.

— Nu eşti supărat pe mine, nu-i aşa?

— Nu.

Nu-l credea.

— Nu te încrunta, îi şopti ea, atingându-i pieptul.

Nathan reacţionă ca şi cum l-ar fi ars. Tresări vizibil.

— Nu vrei să mai continuăm? îl întrebă. Nu mă mai doreşti?

N-o mai dorea? Îi venea să-i înhaţe mâna şi s-o facă să simtă cât de mult o dorea. N-o făcu, desigur, fiind convins că iar s-ar fi speriat.

— Sara, lasă-mă doar un minut… îi ceru el cu glas crispat. Mă tem că…

Nu termină – nu-i spuse că se temea să n-o doară dacă o atingea. N-ar fi făcut decât s-o sperie şi mai tare.

— Nu trebuie să te temi, îi şopti ea.

Lui Nathan nu-i venea să creadă ce auzea. Deschise ochii s-o privească. Doar nu putea să-şi închipuie că… şi totuşi, tandreţea din ochii ei arăta că-l credea speriat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sara, nu mi-e frică de nimic.

Încet, degetele ei îi străbătură pieptul. Când mâna îi ajunse pe abdomen, o opri.

— Termină!

— N-ai avut în pat decât femei cu experienţă, nu-i aşa, Nathan?

Singurul lui răspuns fu un mârâit gros.

Sara zâmbi.

— Nathan, îţi place să mă săruţi, nu-i aşa?

Şi el o întrebase acelaşi lucru cu nici cincisprezece minute în urmă, când încercase să-i alunge frica. Pe toţi sfinţii, ar fi râs, dacă nu s-ar fi chinuit aşa. Se purta cu el de parcă ar fi fost flăcău.

Tocmai voia să-i alunge iluziile, când Sara se apropie. Dintr-o dată, Nathan îşi dădu seamă că miresei lui nu-i mai era teamă de el.

— Îţi place? stărui ea.

— Da, Sara, îmi place să te sărut.

— Atunci, mai sărută-mă, te rog.

— Sara, nu mă gândeam numai la sărutat. Vreau să te ating. Peste tot.

O aşteptă să devină iar rigidă. Dumnezeule, cât ar fi dorit să aibă mai multă răbdare! Îşi simţea nervii gata să plesnească şi nu se putea gândi decât că voia să-şi reverse sămânţa într-însa.

Închise ochii şi gemu.

Apoi, o simţi luându-l de mână. Deschise ochii tocmai când Sara îi punea palma peste sânul ei plin.

Câteva momente stătu nemişcat. Nu se mişca nici ea. Se priveau în ochi. Nathan aştepta să vadă ce avea să facă mai departe. Ea îl aştepta să continue.

Îi mângâia încet sânii, stârnindu-i furnicături pe dinăuntru. Devenea tot mai nepăsătoare şi, încet, se aplecă să-l sărute. Nu mai avea răbdare.

— Nu suport să mă simt prinsă într-o capcană, şopti ea printre sărutări. Dar acum nu mă mai simt captivă, Nathan. Nu te opri, bărbate. E o experienţă nouă pentru mine. Cu adevărat.

Nathan o mângâie uşor pe obraz.

— N-am să mă opresc, murmură el, adăugând cu o undă de veselie: cu adevărat.

Sara oftă şi-l sărută după pofta inimii. Când limba ei se împreună cu a lui, Nathan îşi pierdu controlul. Redeveni agresiv, sărutând-o tot mai lacom.

Simţind că i se punea un nod în stomac, Sara gemu:

— Nathan, te rog…

N-avea habar ce-l ruga, ştia numai că acea fierbinţeală incredibilă o scotea din minţi.

Nathan se rezemă într-un cot ca să-i vadă faţa, în timp ce-şi strecura mâna între coapsele ei.

— Îmi place cum reacţionezi? şopti el. Ţie-ţi place cum te ating?

Ştia deja răspunsul. Simţea cât de pregătită era pentru el. Cât de fierbinte. Degetele lui îi frecau mugurul ascuns între falduri până se umezi toată de dorinţă. Încet, îşi strecură un deget înăuntru.

Până în clipa aceea, Sara îşi ţinuse pumnii încleştaţi lângă trup. În acel moment, se pierdu cu totul. Începu să-l mângâie pe umeri, să-i zgârie spatele.

— Nathan, şopti ea. Nu mai… mă doare… O, Doamne, nu, nu te opri…

Se arcui spre mâna lui. Nathan abia dacă mai putea înţelege ce-i spunea. Tremura de dorinţă.

Îi înăbuşi protestele cu un sărut şi trecu deasupra. Sara nu încercă să-şi apropie picioarele, ci îi cuprinse bărbăţia între coapse.

Felul cum îşi freca bazinul de el îl scotea din minţi. Nu mai putea fi blând. Nu-l lăsa ea. Îi simţea unghiile înfipte-n carne, şi-i plăcea. Iar gemetele ei îi plăceau şi mai mult.

Încet, începu s-o pătrundă, dar se opri când simţi rezistenţa stavilei subţiri a fecioriei ei. Înălţă capul doar atâta cât s-o poată privi în ochi.

— Înconjoară-mă cu picioarele, îi ceru, cu glasul răguşit de îndârjire.

Când Sara se supuse, Nathan scoase un mormăit gros. Încă mai ezita.

— Uită-te la mine, Sara.

Deschise ochii şi-l privi.

— Vei fi a mea. Acum şi pentru totdeauna.

Ochii i se înceţoşaseră de pasiune. Sara îi cuprinse obrajii între palme.

— Întotdeauna am fost a ta, Nathan. Dintotdeauna şi pentru totdeauna.

Gura lui o acoperi iar pe a ei. Se repezi adânc în ea dintr-o singură mişcare, vrând s-o cruţe cât mai repede de inevitabila durere.

— Taci, fetiţo, îi şopti, când Sara ţipă. Doamne, ce bine e… gemu, simţind teaca fierbinte şi strâmtă care-l cuprindea.

— Nu, nu e bine deloc! se tângui ea, încercând să-şi schimbe poziţia ca să uşureze durerea arzătoare.

— Imediat va fi mai bine. Nu te mai împinge aşa, Sara… Acum nu mă mai pot opri…

Limba lui îi atinse lobul urechii. Sara încetă să se mai zbată, scoţând un oftat de voluptate.

— Durerea n-o să mai dureze mult, îi şopti el. Îţi promit.

— Dacă nu te mişti, e mai suportabil…

Geamătul lui fu aspru.

— Bine, Nathan…? îl rugă.

— Bine…

Era o minciună, desigur, dar nu putea înţelege câtă nevoie avea să se mişte.

— N-am să mă mai mişc.

Mâinile ei începură să-i mângâie părul, ceafa… Nu se mai sătura să-l atingă.

— Nathan, sărută-mă.

— Ţi-a trecut durerea?

— Aproape.

Se retrase puţin, în timp ce o săruta, apoi reveni încet înainte.

— Te-ai mişcat! ţipă ea.

În loc să răspundă, o sărută din nou. Când încercă să se retragă iar, unghiile ei i se înfipseră în şolduri, căutând să-l ţină pe loc. Nathan îi ignoră protestele şi încercă s-o facă să ardă la fel cum ardea el. Mâna i

se furişă între trupurile lor unite, începând s-o mângâie încet cu degetul mare.

Capul ei căzu pe pernă, iar strânsoarea asupra şoldurilor lui slăbi.

Apoi, începu să se mişte. Îşi împinse bazinul spre el. Acţiunile îi deveneau instinctive, primare, necontrolabile.

Ritualul de împerechere se înteţea, iar patul scârţâia, legănându-se. Trupurile lor luceau de transpiraţie în lumina lumânării. Gemetele dulci se amestecau cu mormăielile aspre.

Amândoi erau înnebuniţi să-şi afle împlinirea. Nathan nu-şi putu opri orgasmul, şi nici strigătul pe care-l scoase când îşi revărsă în ea sămânţă fierbinte.

Capul îi căzu pe umărul ei, într-un abandon total. Ştia că şi ea ajunsese aproape la limită. Continuă să împingă la fel de puternic, iar când o simţi încordându-se sub el, îi forţă orgasmul printr-un impuls adânc. Sara ţipă. Numele lui.

Strigătul ei făcu să-i sune urechile. Se prăbuşi peste ea, lăsându-se cu toată greutatea, într-o încercare de a-i opri tremurul.

Mult, mult timp, niciunul dintre ei nu se mişcă. Nathan era prea mulţumit. Sara, prea epuizată. Inima soţului său bătea în acelaşi timp cu a ei. Scoase un oftat fericit. Acum era soţia lui.

— Nu-mi mai poţi spune mireasă, îi şopti ea la ureche.

Pradă unui impuls, îl gâdilă cu vârful limbii. Gustul lui era sărat, masculin, delicios.

— Nu sunt prea greu pentru tine?

Părea frânt de oboseală. Îi răspunse că da, se lăsa cam greu, iar Nathan se întoarse imediat pe spate.

— Nathan?

— Ce?

— Mai sărută-mă.

— Dormi acum.

— Sărută-mă de noapte bună.

— Nu.

— De ce?

— Dacă te sărut, am să te doresc din nou.

Nu se uita la ea, ci în tavan.

— Şi eşti prea sensibilă încă.

Sara se ridică în capul oaselor, tresărind când simţi durerea slabă dintre coapse. Într-adevăr, încă nu-şi revenise. Dar nu conta. Voia s-o sărute.

— Tu eşti de vină că sunt sensibilă, îl înghionti ea în umăr. Ţin minte clar că ţi-am spus să nu te mişti.

— Te-ai mişcat prima, Sara, nu mai ştii?

Roşi, apoi se cuibări lângă el, dorindu-şi s-o cuprindă cu braţele.

— Nathan, momentele de după nu sunt la fel de importante ca şi

cele din timpul acela?

Nu înţelegea despre ce vorbea.

— Dormi, îi ordonă el pentru a doua oară.

Trase pătura peste amândoi, apoi închise din nou ochii.

Sara îşi aruncă braţul peste el. Era extenuată. Şi frustrată. I-o şi spuse. Nathan râse.

— Sara, ştiu că ţi-ai găsit împlinirea.

— Nu la asta mă refeream, şopti ea.

Îl aşteptă să-i ceară explicaţii, iar când văzu că rămânea tăcut, renunţă.

— Nathan?

— Ce mai e?

— Te rog, nu vorbi cu mine pe tonul ăsta răutăcios.

— Sara… începu el, prevenitor.

— După ce te culcai cu toate acele femei, după ce… mă rog… Ce făceai?

Unde Dumnezeu voia să ajungă.

— Plecam! răspunse răstit Nathan.

— Ai să pleci şi acum?

— Am să dorm, Sara. Ăsta-i patul meu.

Sara ajunsese la capătul răbdării.

— Nu înainte de a-ţi explica eticheta cuvenită, declară ea. După ce bărbatul termină… treaba, îi spune soţiei ce femeie minunată e. Pe urmă, o sărută şi o strânge la piept. Şi adorm unul în braţele celuilalt.

Nathan nu-şi putu stăpâni zâmbetul. Spunea cele mai mari ciudăţenii. Şi vorbea ca un general.

— „Treaba” se numeşte „a face dragoste”, Sara, şi de unde poţi tu să ştii ce se cuvine şi ce nu? Erai fecioară, ai uitat?

— Ştiu ce se cuvine şi ce nu! replică ea.

— Sara?

— Da?

— Nu striga la mine.

Întoarse capul s-o privească. La naiba, părea gata să izbucnească în plâns. Nu avea răbdare să se ocupe de lacrimile ei. Doamne, era atât de vulnerabilă… şi de frumoasă! Avea gura trandafirie şi umflată de sărutările lui.

O cuprinse în braţe. După ce o sărută scurt pe creştetul capului, îi potrivi faţa pe umărul lui şi murmură:

— Eşti o femeie minunată. Dormi acum.

Nu părea să creadă ceea ce spunea, dar Sarei nu-i păsa. O ţinea în braţe. Îi mângâia spatele. Se ghemui şi mai strâns lângă el şi închise ochii.

Nathan tocmai adormea, când o auzi şoptindu-i din nou numele.

— Da? întrebă el, căscând ostentativ.

— Ştii cum se numeşte cuprinsul şi strânsul în braţe?

N-avea să-l lase-n pace până nu-i spunea la ce se gândea. Nathan se lăsă păgubaş.

— Nu, Sara, cum se numeşte?

— Preţuire.

Gemu. Sara zâmbi.

— E un început bun, nu-i aşa?

Singurul răspuns fu un sforăit. N-o deranjă faptul că Nathan adormise în timp ce-i vorbea. Avea să-i explice totul, pe îndelete, a doua zi.

Era soţia lui, iubirea lui.

Căsnicia lor se adeverise în toate sensurile, între ei exista o legătură. Instituţia matrimonială era sacră, iar Sara era hotărâtă să-şi apere şi să-şi cinstească jurămintele.

Adormi cu el în braţe.

A doua zi, avea să-şi înceapă oficial viaţa ca soţie a lui Nathan. Urma să fie o zi de paradis.

Capitolul 6

Era o zi de iad.

Când se trezi, Nathan plecase deja din cabină. Deschisese spiraiul, iar încăperea era însorită şi aerisită. Afară era mult mai cald decât în ajun. După ce făcu o baie, luă pe ea o rochie subţire albastră cu tivuri albe şi porni să-şi caute soţul. Voia să-l întrebe unde erau cearşafurile curate, ca să poată schimba aşternutul. Şi mai voia şi s-o sărute din nou.

Tocmai ajunsese pe ultima treaptă, când auzi un strigăt. Porni grăbită înainte să vadă ce se întâmpla şi fu cât pe ce să se împiedice de un om căzut pe punte. Pesemne se lovise zdravăn în cădere, căci zăcea nemişcat.

Picioarele i se încurcaseră în umbrela pe care Sara nu reuşise s-o găsească în ajun. Jimbo stătea alături, rezemat într-un genunchi. Îl plesni peste obraji de două ori, încercând să-l trezească.

În câteva minute, alţi câţiva de adunară în jurul lor, fiecare propunându-i lui Jimbo cum să-l ajute.

— Ce naiba s-a-ntâmplat?

Glasul bubuitor al lui Nathan răsună chiar din spatele Sarei. Fără să se întoarcă, îi răspunse:

— Cred că s-a împiedicat de ceva.

— Nu de ceva, m'lady, răspunse un om din echipaj, arătând cu degetul. În umbrela Iu' matale i s-au încurcat picioarele.

Sara fu nevoită să-şi asume răspunderea.

— Da, umbrela mea a fost, recunoscu ea. Eu sunt de vină. O să-şi revină, Jimbo? N-am vrut să se accidenteze, dar…

Lui Jimbo i se făcu milă de ea.

— Nu-i nevoie să te amărăşti aşa, m'lady. Oamenii ştiu c-a fost doar o-ntâmplare.

Un marinar cu barbă portocalie stufoasă dădu din cap.

— Nu-ţi face griji, adăugă el. N-a păţit-o chiar aşa de rău, Ivan al nostru.

— Murray! strigă Jimbo. Adu-mi o găleată de apă. Asta o să-l trezească.

— O să ne poată găti mâncarea diseară? întrebă omul care se numea Chester, privind încruntat spre Sara.

Se încruntă şi ea. Era clar că o socotea vinovată de nefericitul accident.

— Pentru dumneata e mai important stomacul decât sănătatea prietenului dumitale? îl întrebă.

Şi, fără a aştepta răspunsul, îngenunche lângă omul leşinat, bătându-l uşor pe umăr. Acesta zăcea cu gura căscată, fără să reacţioneze.

— Dumnezeule, Jimbo, l-am omorât? şopti ea.

— Nu, nu l-ai omorât. Poţi să vezi că respiră, Sara. O să-l doară numa' capu', când s-o trezi, atâta tot.

Nathan o ridică în picioare şi o trase de lângă ceilalţi.

Sara nu vru să plece.

— Din vina mea s-a întâmplat.

Îl privea pe Ivan, dar observă că oamenii din jur dădeau din capete, ceea ce o făcu să roşească.

— A fost un accident! strigă ea.

N-o contrazise nimeni.

— Ar trebui să mă ocup de Ivan, continuă ea. Când deschide ochii, se cade să-i spun cât de rău îmi pare că mi-am uitat umbrela pe punte.

— N-o să aibă chef să asculte, prezise Nathan.

— Dară, îi dădu dreptate Lester. Ivan cel Groaznic nu-i omu' care să uite o scăpare d-asta, multă vreme. Îi place să țină râcă, nu-i aşa, Walt?

Un bărbat subţiratic, cu ochi căprui, dădu din cap a încuviinţare.

— Şi scăparea asta nici nu-i aşa de mică, Lester, mormăi el. O să turbeze de furie.

— Ivan e singurul bucătar? se interesă Sara.

— Singurul, confirmă Nathan.

În sfârşit, se întoarse să-şi privească soţul. Era roşie în obraji.

— De ce i se spune Ivan cel Groaznic? întrebă. Din cauza temperamentului?

Când îi răspunse, Nathan abia dacă o învrednici cu o privire.

— Nu le place cum găteşte.

Îi făcu semn unui om să-i arunce lui Ivan în faţă apa din găleată. Imediat, bucătarul începu să bolborosească şi să geamă.

Nathan dădu din cap, apoi se întoarse şi plecă.

Sarei nu-i venea să creadă că o lăsa acolo, fără o vorbă.

Se simţea umilită. Întorcându-se iar spre Ivan, începu să-şi frângă mâinile, în timp ce aştepta momentul potrivit ca să-şi ceară iertare.

În sinea ei, jură să-l găsească pe Nathan şi să-i mai dea o lecţie de bună cuviinţă.

Imediat ce Ivan se ridică în capul oaselor, Sara îngenunche lângă el.

— Rogu-te să mă ierţi, domnule, că te-ai lovit din cauza mea. De umbrela mea te-ai împiedicat, deşi dacă te uitai pe unde călcai, sunt sigură că ai fi observat-o. Cu toate acestea, îţi cer iertare.

Ivan se freca pe ceafă, privind-o încruntat pe femeia cea drăguţă care încerca să-i atribuie şi lui o parte din vină pentru că văzuse

moartea cu ochii.

Expresia ei îngrijorată îl făcu să-şi stăpânească răspunsul ursuz – aceea, ca şi faptul că era nevasta căpitanului.

— Nu m-am lovit prea rău, mormăi el în schimb. Doar n-ai făcut-o anume, nu?

Vorbea cu un uşor accent scoţian. Sarei i se părea destul de melodios.

— Nu, domnule, în niciun caz n-am făcut-o cu intenţie. Te-ai înzdrăvenit îndeajuns ca să te ridici în picioare? Hai, să te ajut…

Îşi dădu seama, după expresia lui circumspectă, că nu avea nevoie de ajutorul ei. Jimbo îl ridică în picioare dar, imediat ce-i dădu drumul, Ivan începu să se clatine. Sara rămăsese în genunchi, lângă el. Întinse mâna să-şi ia umbrela dintre picioarele lui, tocmai când un alt marinar voia să-l sprijine. Bietul Ivan se pomeni dintr-o dată tras în două direcţii opuse, căci nevasta căpitanului încerca să-i dea picioarele la o parte, şi până la urmă căzu în dos.

— La plecaţi de-aici, toată lumea! mugi el.

Acum, glasul nu-i mai suna deloc melodios.

— Diseară, o să rămâneţi nemâncaţi, fraţilor. Mă doare capu', şi-acuma mă mai ustură şi-n cur. Al dracu' să fiu dacă nu mă duc la culcare!

— La vezi cum vorbeşti, Ivan! îl admonestă Jimbo.

— Da da, strigă şi altul, e o doamnă de faţă.

Jimbo ridică umbrela Sarei şi i-o oferi. Se întoarse să plece, dar următoarele ei cuvinte îl surprinseră atât de mult, încât se răsuci la loc.

— Am să pregătesc eu mâncarea.

— Ba n-ai să pregăteşti nimic, replică Jimbo, sever. Eşti femeia căpitanului, n-ai să faci munca oamenilor de rând.

Pentru că nu voia să-l contrazică în faţa celorlalţi, Sara aşteptă să plece, apoi le zâmbi oamenilor care o priveau.

— Voi face o supă delicioasă pentru toată lumea. Ivan? Te vei simți mai bine dacă azi te odihneşti? Măcar atâta pot face, ca să te despăgubesc pentru accidentul ăsta.

Ivan se înveseli vizibil.

— Ai mai făcut vreodată supă? o întrebă el încruntat, dar şi zâmbind:

Întrucât toţi se uitau la ea, Sara se hotărî să mintă. Cât de greu putea fi să faci supă?

— A, da, de multe ori, se lăudă ea. O ajutam pe bucătăreasa noastră să pregătească nişte mese extraordinare.

— De ce făcea o domnişoară fină ca mata munci din-astea? se interesă Chester.

— La ţară era foarte… plicticos, replică ea. Aşa, aveam o ocupaţie.

Păreau s-o creadă.

— Dacă te-ai întremat destul ca să mă conduci până la bucătărie, Ivan, încep imediat. O supă bună are nevoie să fiarbă mult, adăugă ea, sperând să aibă dreptate.

Ivan o lăsă să-l ia de braţ. Cu mâna cealaltă continua să-şi frece ceafa.

— Se cheamă cambuză, m'lady, nu bucătărie, îi explică el. Şi las-o mai încet, bombăni, că încă le văd pe toate dublu.

Străbătură un labirint de coridoare, până în sanctuarul lui Ivan. Acesta aprinse două Iumânări, le acoperi cu globuri de sticlă, apoi se aşeză pe un, taburet, lângă perete.

În mijlocul încăperii se afla un cuptor uriaş, cum Sara nu mai văzuse niciodată.

Când o auzi comentând, Ivan clătină din cap.

— Nu-i cuptor, e soba cambuzei. În partea cealaltă are o vatră deschisă. Acolo gătesc pe grătar. Aici poţi să vezi oalele mari de cupru agăţate de cârlige. Sunt patru cu totul, şi-i nevoie de toate pentru supa mea de vită. Uite şi carnea – o parte din ea s-a stricat. Am şi despărţit-o. Cea mai multă fierbe-n apa pe care-am pus-o înainte să ies pe punte ca să-i zic ceva lui Chester. Aicea-i cam zăpuşeală, şi voiam şi să iau aer.

Ivan îi arătă grămada de carne stricată, pusă pe o tăblie, cu gândul să-i spună s-o arunce peste bord, dar uită, când capul începu să-l doară iar.

— Multe nu-s de făcut, mormăi el, ridicându-se în picioare. Toacă doar zarzavaturile alea şi adaugă mirodeniile. Da', sigur, pe toate astea le ştii. Vrei să mai stau până-nveţi să te descurci în cambuza mea?

— Nu, o să meargă strună, Ivan. Du-te şi spune-i lui Matthew să-ţi examineze cucuiul. Poate are nişte doctorii speciale contra durerii.

— Are, nici vorbă, replică Ivan. O să-mi dea o cană de grog ca să-mi treacă durerile şi junghiurile.

Imediat ce bucătarul ieşi, Sara se apucă de treabă. Avea să facă supa cea mai bună pe care o mâncaseră vreodată marinarii. Adăugă şi restul de carne de pe tăblie, câte puţin în fiecare oală. Apoi presără mirodenii din firida aflată sub oale. O sticlă era plină cu frunze maronii pisate. Miroseau foarte înţepător, aşa că puse doar puţin. Îşi petrecu restul dimineţii şi o parte din după-amiază în cambuză. I se părea puţin cam ciudat că nu venea nimeni s-o caute. Acest lucru o duse cu gândul la Nathan, desigur.

— Nici măcar nu m-a salutat cum se cuvine, bombăni ea, ştergându-se pe frunte cu prosopul pe care şi-l legase pe mijloc.

— Cine nu te-a salutat?

Mârâitul se auzise din uşă. Sara recunoscu glasul gros al lui

Nathan. De întoarse spre el, încruntată.

— Tu nu m-ai salutat, în dimineaţa asta.

— Ce cauţi aici?

— Eu? Fac supa Ce cauţi tu aici?

— Pe tine te caut.

În cambuză era cald, iar Sara nu se îndoia că din acel motiv o luase dintr-o dată cu ameţeli.

— Ai mai făcut vreodată supă?

Înainte de a-i răspunde, veni în faţa lui. Nathan stătea rezemat de uşă, arătând la fel de relaxat ca un leopard gata să se repeadă asupra prăzii.

— Nu, spuse ea. Nu ştiam cum se face supa. Acum ştiu. N-a fost greu deloc.

— Sara…

— Oamenii mă considerau vinovată de accidentul lui Ivan. Trebuia să fac ceva ca să le câştig loialitatea. Şi-n plus, vreau ca servitorii mei să mă placă.

— Servitorii tăi?

Dădu din cap.

— De vreme ce tu n-ai nici casă şi nici servitori, dar ai corabia asta, echipajul tău este acum şi al meu. Când îmi vor gusta supa, au să mă placă din nou.

— De ce te interesează dacă le placi sau nu? întrebă el, dându-i la o parte o şuviţă de păr de pe obrazul transpirat.

— Nathan, oricine vrea să le placă celorlalţi.

— Eu nu.

Se încruntă la el, nemulţumită că o contrazicea. Nathan făcu un pas.

— Sara?

— Da?

— Mai ai dureri, de azi-noapte?

Roşi într-o clipă. Nu-l putu privi în ochi când îi răspunse în şoaptă:

— Azi-noapte m-a durut foarte tare.

Nathan îi ridică faţa cu degetul.

— Nu asta te-am întrebat.

— Nu?

— Nu.

— Atunci, ce voiai să ştii?

— Te-am întrebat dacă te mai doare şi acum, Sara.

— Nu, răspunse ea. Acum nu mă mai doare.

Se uitară lung unul la altul. Sara avu impresia că voia s-o sărute, dar nu putea fi sigură.

— Nathan? Încă nu m-ai salutat pe ziua de azi.

Îi puse mâinile pe piept, închise ochii şi aşteptă.

La căderea nopţii, credeau că voia să-i omoare. Cartul se schimbase la ora şase seara. Primul grup venise în cambuză să-şi ia mâncarea peste câteva minute. Munciseră greu, frecând puntea, spălând hamacurile, cosind pânze şi lustruind jumătate dintre tunuri. Oamenii erau obosiţi şi rupţi de foame. Majoritatea mâncară câte două castroane de supă aromată, până să se sature.

Nu începu să li se facă rău decât după ce mâncă şi schimbul al doilea.

Sara n-avea idee că oamenii se îmbolnăviseră. Totuşi, începea să-şi piardă răbdarea, pentru că niciunul nu venea să-i spună ce mâncare bună le făcuse.

Când auzi o bătaie în uşă, se repezi să deschidă. Îl văzu pe Jimbo, încruntat, iar zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Bună seara, Jimbo, începu ea. S-a-ntâmplat ceva? Pari foarte nemulţumit.

— Încă n-ai mâncat din supă, nu-i aşa, Lady Sara? i-o întoarse Jimbo.

Nu înţelegea de ce era atât de preocupat. Clătină din cap.

— Aşteptam să iau cina cu Nora, îi explică ea. Jimbo, ce-i sunetul ăsta îngrozitor care se aude?

— Oamenii.

— Oamenii?

Dintr-o dată, lângă Jimbo apăru Nathan. Expresia soţului ei făcu să i se taie respiraţia. Era negru de furie. Instinctiv, Sara se retrase în cabină.

— Ce e, Nathan? întrebă ea alarmată. Ce s-a întâmplat? Ceva cu Nora? E bine?

— Nora n-are nimic, replică Jimbo.

Nathan îi făcu semn să se dea la o parte, apoi intră în cabină. Sara continuă să se retragă. Observă că-şi ţinea fălcile încleştate – semn rău.

— Eşti supărat de ceva? îl întrebă, într-o şoaptă abia auzită.

Soţul ei dădu din cap. Apoi închise uşa în urma lui, cu piciorul.

— De ce?

— Din cauza supei.

Glasul lui Nathan era scăzut, furios, abia stăpânit.

— Nu le-a plăcut supa mea?

— N-ai făcut-o intenţionat?

Întrucât nu avea idee ce însemna acea întrebare, nu-i răspunse. Nathan îi văzu nedumerirea în ochi. Încercă să numere până la zece.

— Deci, n-ai încercat anume să-i omori?

Sara scoase o exclamaţie.

— Sigur că n-am încercat una ca asta! Cum ai putut să crezi aşa

ceva? Acum oamenii sunt şi angajaţii mei, şi-n niciun caz n-aş vrea să le fac nimic. Dacă nu le-a plăcut supa mea, îmi pare rău. Nu ştiam că-s aşa de mofturoşi.

— Mofturoşi??? răcni el. Douăzeci dintre oamenii mei stau acum aplecaţi peste bord. Varsă supa pe care le-ai pregătit-o tu. Alţi zece se zvârcolesc în hamacuri, în chinuri. Încă n-au murit, dar poţi fi sigură că şi-o doresc.

Îl privi îngrozită.

— Dar nu înţeleg! strigă ea. Vrei să spui că supa mea n-a fost bună? Că din cauza mea s-au îmbolnăvit oamenii? O, Doamne, trebuie să mă duc să-i liniştesc.

Când încercă să se repeadă pe lângă el, Nathan o apucă de umeri.

— Să-i linişteşti? Sara, vreo doi, trei, ar putea să te liniştească ei pe tine, cu o baie-n ocean!

— Nu m-ar arunca peste bord. Sunt stăpâna lor.

Lui Nathan îi venea să urle. Apoi îşi dădu seama că o făcea deja. Trase scurt aer în piept.

— Nu te-ar arunca, pe dracu! mormăi el.

O trase spre pat şi o aşeză pe pătură.

— Şi-acum, nevastă, ai să-mi spui cum ai făcut blestemată aia de supă.

Sara izbucni în lacrimi. Nathan avu nevoie de vreo douăzeci de minute ca să afle motivul, şi reuşi să-l descopere fără ajutorul ei, căci soţia lui vorbea fără şir. Ivan, însă, îşi aminti că lăsase carnea stricată pe tăblie, şi că nu apucase să-i spună Sarei s-o arunce.

Nathan o încuie în cabină, ca să nu mai facă şi alte pozne. Era furioasă fiindcă n-o lăsa să se ducă şi să le prezinte scuze oamenilor.

În noaptea aceea, Nathan nu veni la culcare, stând de cart cu cei care rămăseseră sănătoşi. Sara nu înţelegea că era la datorie şi credea că de furie nu voia să se culce cu ea.

Dimineaţa, când coborî în cabină, Nathan o privi încruntat, fără o vorbă. Apoi se culcă peste pătură şi dormi până pe la ceasurile amiezii.

Într-un târziu, Sara nu-i mai suportă sforăitul şi se strecură pe punte, unde-şi deschise umbrela albastră şi începu să se plimbe încet.

Fu o experienţă umilitoare. Toți îi întorceau spatele, încruntaţi, şi cei mai mulţi încă mai erau verzui la faţă. Când ajunse în capătul celălalt, Sara avea ochii în lacrimi şi nici nu mai vedea încotro mergea. Nu voia decât să se îndepărteze cât mai mult de ei, fie şi doar pentru câteva minute.

Duneta era plină cu parâme şi ghiuri. Abia dacă avea ioc unde să pună pictorul. Găsi un colț liber şi-şi puse umbrela deschisă între doi colaci de frânghie groasă.

Ar fi vrut să se vadă cu cineva care ţinea la ea. Nora n-ar fi

învinuit-o. Da, de o vizită plăcută avea nevoie.

Se ridică şi vru să-şi ia umbrela, dar constată că spiţele ei delicate se prinseseră în frânghii. Trecură cinci minute până să le deznoade. Vântul sufla din nou, îngreunându-i munca, iar plesnetele velelor pe ghiuri şi catarge îi acopereau mormăielile nervoase.

Renunţă când pânza umbrelei se rupse, hotărându-se să ceară ajutorul lui Matthew sau al lui Jimbo. Sara îşi lăsă umbrela agăţată în funii şi porni înapoi pe treptele dunetei.

Zguduitura când se produse, fu cât pe ce s-o răstoarne peste parapet. Chester o prinse în ultimul moment. Amândoi se întoarseră spre dunetă, tocmai la timp ca să vadă un ghiu lovindu-se de altul, mai mare.

Chester o luă la fugă, strigând să vină cineva în ajutor. Sara se hotărî să se dea la o parte. Aşteptă până când câţiva oameni trecură în goană pe lângă ea, urcând scările dunetei, apoi coborî în cabina Norei. Matthew tocmai ieşea pe uşă.

— Bună ziua, Matthew, îl salută ea, cu o reverenţă. Nu stau de cât câteva minute. Voiam doar să mai văd cum se simte mătuşa mea azi. Promit că n-am s-o obosesc.

Matthew zâmbi.

— Te cred, replică el. Dar tot am să mă întorc peste-o jumătate de oră să văd ce face.

În acel moment, o bubuitură zgâlţâi corabia din toate încheieturile. Sara se agăţă de tocul uşii, ca să nu cadă în genunchi.

— Dumnezeule, ce tare suflă vântul azi, nu-i aşa, Matthew?

Marinarul alerga deja spre scară.

— Ăsta n-a fost vântul! strigă el peste umăr.

Sara închise uşa cabinei tocmai când Nathan se repezea afară din cabina lui. Mătuşa ei stătea din nou rezemată de perne. Sarei i se păru că arăta puţin mai odihnită, şi i-o şi spuse.

— Da, mă simt mai bine, confirmă Nora. Tu cum o mai duci, Sara?

— Minunat.

Se aşeză pe marginea patului şi o luă de mână. Nora o privi încruntată.

— Am auzit despre întâmplarea cu supa, copilă. Ştiu că nu e deloc minunat.

— Nici nu m-am atins de supă, izbucni Sara, dar mă simt îngrozitor. N-am vrut să-i îmbolnăvesc.

— Ştiu că n-ai vrut, o linişti Nora. I-am şi spus lui Matthew. Niciodată n-ai face intenţionat un lucru atât de îngrozitor.

Sara se încruntă şi ea.

— Găsesc că e oribil că oamenii mei cred aşa ceva despre stăpâna lor. Sunt la fel de duşmănoşi ca şi căpitanul lor, Nora.

— Dar Nathan? Şi el te învinuieşte?

Fata ridică din umeri.

— A fost cam supărat, desigur, dar nu cred că se gândeşte că am otrăvit oamenii anume. Probabil e mai înţelegător, fiindcă el n-a mâncat. Oricum, am ajuns la concluzia că nu-mi pasă ce crede despre mine.

Nu-i dădu mătuşii sale să răspundă acestei declaraţii dramatice.

— O, n-ar fi trebuit să spun asta. Nathan e soţul meu, şi trebuie să-i fiu loială. Mi-e ruşine de mine că…

— Ţi-a făcut vreun rău? o întrerupse Nora.

— Nu, în niciun caz. Numai că…

Trecură câteva clipe, timp în care bătrâna încerca să ghicească ce o frământa pe Sara, iar aceasta căuta o cale de a-i explica.

În sfârşit, când o văzu roşind, mătuşa ei o întrebă:

— N-a fost destul de blând când s-a culcat cu tine?

Cu privirea coborâtă în poală, Sara răspunse:

— A fost foarte blând.

— Şi atunci…?

— După aceea, însă, n-a mai… vreau să zic, a doua oară… ei bine, după ce… A plecat pur şi simplu. O vorbă tandră nu mi-a spus, Nora. N-a spus niciun cuvânt, de fapt. Până şi o târfă e tratată cu mai multă consideraţie.

— Dar tu i-ai spus cuvinte tandre?

— Nu.

— Pare-mi-se că s-ar putea ca Nathan să nu ştie cum să-ţi dea ceea ce doreşti. Poate nu ştie că simţi nevoia să te laude.

— N-am nevoie să mă laude, replică nemulţumită Sara. Aş dori doar puţină consideraţie. Ba nu, mint, Doamne iartă-mă. Am nevoie de laudele lui. Nu ştiu de ce, dar am nevoie. Nora? Observi cum s-a înclinat corabia? Mă întreb de ce Nathan n-o îndreaptă.

— Da, e cam strâmbă, nu-i aşa? răspunse mătuşa ei. Însă chiar tu ai spus că azi bate un vânt cam puternic.

— Sper să nu ne răsturnăm, oftă Sara. Nu ştiu să înot. Totuşi, asta n-ar trebui să conteze. Nathan nu mă poate lăsa să mă înec.

Nora zâmbi.

— De ce nu poate?

— Fiindcă sunt soţia lui! exclamă Sara, surprinsă de întrebare. A promis să mă apere, Nora.

— Şi ai deplină încredere că o va face?

— Sigur că da!

Dintr-o dată, corabia se clătină din nou, aplecându-se şi mai tare. Sara văzu cum tresări mătuşa ei, şi o bătu pe dosul mâinii, liniştitor.

— Nathan e căpitanul acestei corăbii, Nora, şi nu ne-ar lăsa să cădem în ocean. Ştie ce face. Nu te speria.

Un răget neaşteptat zgudui pereţii cabinei. Cineva striga numele ei.

Sara se strâmbă, apoi o privi pe Nora nemulţumită.

— Înţelegi ce vreau să spun, Nora? Nathan nu-mi rosteşte numele altfel decât urlând. Mă întreb ce la mai supărat acum. Are o fire aşa de acră! Mare minune că-l suport.

— Du-te şi vezi ce vrea, o trimise Nora. Şi nu-l lăsa să te sperie cu ţipetele lui.

— Ştiu, oftă Sara, ridicându-se. Dacă mă uit dincolo de ele, voi vedea că-i un om cumsecade. Am să-ncerc.

O sărută pe Nora şi ieşi grăbită. Pe coridor, fu cât pe ce să se ciocnească de Jimbo. Marinarul o prinse de braţ ca să nu cadă.

— Vino cu mine, îi ordonă el.

Începu s-o conducă spre treptele care coborau la nivelul de jos. Sara se trase înapoi.

— Mă cheamă Nathan, Jimbo. Trebuie să mă duc la el. E pe punte, nu-i aşa?

— Las-că ştiu eu unde e, mormăi Jimbo. Da' mai are nevoie de câteva minute ca să se calmeze, Sara. Poţi să te-ascunzi acolo, până o să…

— Nu mă ascund de soţul meu! îl întrerupse Sara.

— Că bine zici!

La auzul glasului bubuitor al lui Nathan, Sara sări cât colo. Se întoarse spre el, încercând eroic să zâmbească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nathan, chiar trebuie să intri aşa, pe furiş? Era să mor de spaimă.

— Sara, începu Jimbo în şoaptă, eu în locul tău n-aş…

Nu-l luă în seamă.

— Şi dacă tot veni vorba de relele tale năravuri, aş putea să-ţi atrag atenţia şi că m-am săturat să tot strigi la mine. Dacă doreşti să-mi spui ceva, fii bun şi vorbeşte pe un ton civilizat, domnule.

Jimbo trecu lângă ea. Dintr-o dată apăru şi Matthew, postându-se în partea cealaltă. Uimită, Sara îşi dădu seama că încercau s-o protejeze.

— Nathan nu mi-ar face nici cel mai mic rău, anunţă ea. Chiar dacă ar vrea, niciodată nu s-ar atinge de mine, oricât de furios ar fi.

— După cum arată, vrea să te omoare, replică tărăgănat Jimbo.

— El întotdeauna arată de parcă ar vrea să omoare pe cineva, răspunse în şoaptă Sara.

Îşi încrucişa braţele pe piept, străduindu-se să-şi ascundă teama sub o mască sfidătoare.

— În regulă, reluă ea, când nu-i mai suportă privirea feroce. A mai mâncat şi altcineva din supa mea? De-asta te uiţi aşa la mine, bărbate?

Pe obrazul lui Nathan tresări un muşchi. Sara îşi spuse că n-ar fi trebuit să-i pună acea întrebare. Îi amintea doar de necazul din ajun. Apoi observă că ţinea în mână umbrela ei.

Pleoapa lui dreaptă tresări. De două ori. Dumnezeule. Începea să aibă ticuri – şi numai din cauza boroboaţelor nevinovate ale soţiei lui. Încă nu îndrăznea să-i vorbească.

O luă de mână şi o trase în cabina lor, după care trânti uşa, rezemându-se de ea.

Sara se duse la birou, unde se întoarse cu faţa spre el.

Încerca să pară nonşalantă.

— Nathan, observ că iar te-a supărat ceva, începu ea. Îmi spui ce te deranjează, sau vei continua să taci uitându-te încruntat la mine? Doamne, greu îmi pui răbdarea la încercare!

— Eu îți pun ție răbdarea la încercare? răcni dintr-o dată Nathan.

Nu îndrăzni să dea din cap afirmativ. Tonul lui sugera că nu aştepta un răspuns.

— Cunoşti asta de undeva? întrebă el, ridicând umbrela.

Sara o privi, şi imediat observă că era ruptă în două.

— Umbrela mea frumoasă! exclamă ea îndignată. Tu mi-ai rupt-o?

Lui Nathan îi tresări din nou pleoapa.

— Nu, n-am rupt-o. Catargul ți-a rupt blestemata asta de umbrelă, când a căzut. Tu ai dezlegat sarturile?

— Te rog să nu mai strigi, protestă ea. Când ţipi, nu pot să gândesc.

— Răspunde-mi.

— Cred că am dezlegat câteva din frânghiile cele mai groase, Nathan, dar aveam motive întemeiate. E o umbrelă foarte scumpă, adăugă ea. Mi se agăţase, şi încercam să… Nathan, ce se întâmplă când sunt dezlegate funiile?

— Am pierdut două pânze.

Nu înţelegea ce voia să-i spună.

— Ce-am pierdut?

— Două vele au fost distruse.

— Şi de-asta eşti aşa de furios? Bărbate, mai ai încă şase, cel puţin, în barca asta. Cu siguranţă…

— Corabie! mugi el. E corabie, nu barcă!

Încercă să-l împace:

— Corabie am vrut să spun şi eu.

— Mai ai multe drăcii de-astea?

— Se numesc umbrele. Şi, da, mai am trei.

— Dă-mi-le. Acum.

— Ce vrei să faci cu ele?

Când Nathan păşi ameninţător spre ea, Sara se repezi la cufăr.

— Nu văd ce nevoie poţi să ai de umbrelele mele.

— Am să le arunc în ocean. Cu puţin noroc, au să schilodească vreo doi rechini.

— Dar nu poţi să-mi arunci umbrelele în ocean! Se asortează cu

rochiile, Nathan. Au fost făcute anume pentru… ar fi păcat să se piardă… Nu se poate! încheie ea, într-un vaiet.

— Nu se poate pe dracu'.

Nu mai striga. Sara ar fi trebuit să fie recunoscătoare, dar nu reuşea.

— Explică-mi de ce vrei să-mi distrugi umbrelele. Atunci, poate că ţi le dau.

Găsi a treia umbrelă pe fundul cufărului şi se ridică, strângându-le pe toate trei la piept.

— Pentru că sunt periculoase, de-aia.

Îl privi fără să-i vină a crede.

— Cum pot fi periculoase?

Nathan clătină din cap.

— Prima umbrelă mi-a schilodit oamenii, Sara… începu el.

— Numai Ivan s-a împiedicat de ea.

— Aşa că ai făcut supa ăia nenorocită care a îmbolnăvit şi restul echipajului.

Avea dreptate, trebuia să recunoască, dar i se părea foarte nedelicat din partea lui să aducă iar vorba de supă.

— A doua umbrelă mi-a ologit corabia, continuă el. N-ai observat că ne-am oprit? A trebuit să aruncăm ancora, ca să ne apucăm de reparaţii. Suntem o pradă uşoară pentru oricine trece. De-asta au să ajungă în ocean umbrelele alea afurisite.

— Nathan, n-am vrut să cauzez accidentele astea. Te porţi de parcă intenţionat aş fi făcut totul.

— Şi n-a fost aşa?

Sara reacţionă de parcă i-ar fi tras o palmă la fund.

— Nu! ţipă ea. Mă jigneşti!

Lui Nathan îi venea s-o zgâlţâie. Imediat, Sara izbucni în plâns.

— Termină cu plânsul!

Nu numai că nu se opri din plâns, dar se mai şi aruncă în braţele lui. Umbrelele căzură pe podea, iar Sara se agăţă de el, udându-i cămaşa cu lacrimi.

Nathan o cuprinse cu braţele, strângând-o la piept, în timp ce încerca să înţeleagă de ce Dumnezeu simţea nevoia s-o consoleze. Fusese cât pe ce să-i distrugă nava.

O sărută.

Sara îşi ascunse faţa lângă gâtul lui şi se opri din plâns.

— Oamenii ştiu că eu am distrus corabia?

— N-ai distrus-o, mormăi el.

Dumnezeule, suna jalnic!

— Dar ei cred că…

— Sara, putem drege stricăciunile în două zile.

Era o minciună, căci aveau să dureze aproape o săptămână, dar

voia să-i alunge grijile.

Apoi trase concluzia că-şi pierduse minţile. Soţia lui nu cauzase decât haos, din clipa când se îmbarcase pe navă.

O sărută pe creştet şi începu să-i maseze spatele. Sara se rezemă de el.

— Nathan?

— Da?

— Slujbaşii mei ştiu că eu am cauzat stricăciunile?

Nathan îşi dădu ochii peste cap. Slujbaşii ei, auzi acolo!

— Da, ştiu.

— Le-ai spus tu?

Închise ochii. Tonul ei era plin de reproş. Pesemne îl considera neloial.

— Nu, nu le-am spus eu. Au văzut umbrela cu ochii lor, Sara.

— Vreau să mă respecte.

— A, te respectă, nici vorbă.

Din glas îi dispăruse sarcasmul. Sara simţi şi, o clipă, îi reveniră speranţele, până îl auzi adăugând:

— Acum aşteaptă să aduci o molimă de ciumă.

Crezu că o tachina.

— Doar nu pot să creadă asemenea prostii.

— A, ba da, le cred! Pun pariuri, Sara. Unii cred că mai întâi vor veni buboaiele, apoi ciuma. Alţii cred că…

Se desprinse de el, privindu-l.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

Nathan dădu din cap.

— Cred că eşti blestemată, nevastă.

— Cum poţi zâmbi, când spui asemenea păcătoşenii?

Ridică din umeri.

— Oamenii sunt superstiţioşi, Sara.

— Fiindcă sunt femeie? Am auzit că pentru marinari o femeie ia bord aduce ghinion, dar n-am dat crezare unor prostii ca astea.

— Nu, nu fiindcă eşti femeie. Au mai avut o femeie la bord. Sora mea, Jade, a fost stăpâna corăbiei.

— Atunci, de ce…

— Tu nu eşti ca Jade. N-au întârziat să observe.

Nu-l putu convinge să-i spună mai mult. Dintr-o dată, îi veni o idee:

— Nathan, am să ajut la reparaţii. Oamenii îşi vor da seama că n-am vrut să…

— Dumnezeu să ne păzească pe toţi! o întrerupse el.

— Atunci, cum am să le câştig din nou încrederea?

— Nu înţeleg dorinţa asta a ta obsesivă de a le câştiga încrederea. N-are niciun sens.

— Sunt stăpâna lor. Trebuie să mă respecte, dacă vreau să-i pot conduce.

Nathan oftă adânc, apoi clătină din cap.

— Condu-te singură în pat, nevastă, şi nu te mişca de-acolo până mă întorc.

— De ce?

— Lasă întrebările şi rămâi în cabina asta.

Dădu din cap a încuviinţare.

— N-am să ies din cabină decât ca s-o vizitez pe Nora, în regulă?

— N-am spus…

— Te rog? O să fie o după-amiază foarte lungă, Nathan. Vei fi ocupat, n-ai să mai vii ore întregi. Nici azi-noapte n-ai venit deloc acasă, la culcare. Am încercat să te aştept, dar eram frântă de oboseală.

Nathan zâmbi, căci numise cabina lor" acasă".

Apoi dădu din cap.

— Diseară, ai să mă aştepţi, îi porunci el. Indiferent la ce oră vin.

— Ca să ţipi iar la mine?

— Nu.

— Atunci, e-n regulă, îi promise ea. Am să te aştept.

— La naiba, Sara, nu te-am întrebat – ţi-am spus să mă aştepţi.

O apucă de umeri, strângându-i-i în mâini. De fapt, era mai mult o mângâiere. Sara îi dădu mâinile la o parte şi-l cuprinse cu braţele de mijloc.

— Nathan? întrebă ea în şoaptă.

Vocea-i părea tremurătoare. Mâinile lui Nathan căzură pe lângă trup. Crezu că se temea să nu-i facă ceva, şi tocmai se pregătea să-i explice că, oricât l-ar fi provocat, n-ar fi ridicat nici măcar un deget asupra ei – când, pe neaşteptate, Sara se înălţă pe vârfuri şi-l sărută.

Fu atât de surprins, încât nici nu ştiu cum să reacţioneze.

— Am fost foarte supărată când ai plecat din cabină aşa de repede, după ce… fuseserăm atât de intimi.

— După ce am făcut dragoste, vrei să spui? întrebă el, zâmbind.

— Da. Nu mi-a plăcut deloc.

— De ce?

— Fiindcă unei soţii îi place să audă că…

— Că şi-a satisfăcut bărbatul?

— Nu. Nu-ţi râde de mine, Nathan. Şi nu face ca tot ce s-a întâmplat între noi să pară atât de rece şi calculat. A fost prea frumos.

Nathan fu zguduit de discursul ei atât de sincer. Credea din toată inima ce spunea, ştia asta – şi constată că-i făcea o plăcere nespusă.

— Da, a fost frumos, confirmă el. Şi nu-mi râdeam de tine, continuă, pe un ton mai aspru, încercam doar să înţeleg ce doreşti de la mine.

— Vreau să aud că…

Nu mai putu continua.

— Că eşti o femeie minunată?

Sara dădu din cap.

— Am şi eu partea mea de vină, recunoscu ea. Ar fi trebuit să-ţi spun câteva cuvinte de laudă.

— De ce?

Părea sincer uimit, iar acest lucru o irita.

— Fiindcă şi un soţ are nevoie să audă asemenea cuvinte.

— Eu n-am nevoie.

— Ba ai.

Nathan conchise că pierduse destul timp cu ciudăţeniile soţiei lui şi se aplecă să ia umbrelele.

— Pot să mi le iau înapoi, te rog? îi ceru ea. Am să le distrug singură, imediat. Dar nu vreau ca oamenii mei să te vadă aruncându-le peste bord. Ar fi prea umilitor.

Fără tragere de inimă, Nathan acceptă, deşi numai fiindcă era convins că nimicurile alea nu mai puteau face niciun rău atâta vreme cât rămâneau în cabină.

Totuşi, doar ca să fie sigur, o puse să-i promită.

— Umbrelele n-au să iasă din cabina asta?

— Nu.

— Şi ai să le distrugi?

— Da.

În sfârşit, fu mulţumit. Chiar începea să se simtă mai împăcat. Când ieşi din cabină, era convins că soţia lui nu mai avea ce să strice.

Şi-n plus, cugeta el, ce-ar fi putut face mai mult de-atât?

Capitolul 7

Dădu foc navei. Cu şoşele, cu momele, îi făcuse să se simtă iar în siguranţă. Trecuseră opt zile şi opt nopţi fără să se mai întâmple nicio nenorocire. Oamenii încă mai erau temători cu Sara, dar nu se mai încruntau atât de des. Unii chiar fluierau din când în când, în timp ce-şi vedeau de treburile zilnice. Chester, ca un Toma Necredinciosul al echipajului, era singurul care continua să-şi facă semnul crucii ori de câte ori Sara trecea pe lângă el. Lady Sara se prefăcea că nu observa.

După ce pânzele fură reparate, recuperară repede timpul pierdut. Mai aveau cam o săptămână până la insula Norei. Vremea fusese favorabilă, deşi la amiază era o arşiţă insuportabilă. Nopţile însă continuau să fie la fel de friguroase, şi aveau nevoie de pături ca să nu mai dârdâie. Una peste alta, domnea calmul.

Nathan ar fi trebuit să-şi dea seama că nu avea să dureze. Era vineri noaptea, târziu, şi tocmai terminase de dat instrucţiuni oamenilor de cart. Întrerupse conversaţia lui Jimbo cu Matthew ca să le dea ordine pentru a doua zi, când aveau exerciţii de tragere cu tunurile.

Stăteau drept în faţa spiraiului de la cabina acest motiv, Jimbo vorbi încet când spuse:

— Oamenii încep să uite c-au crezut-o blestemată pe nevastă-ta, băiete.

Se opri ca să arunce o privire în spate, ca pentru a se asigura că Sara nu-l auzea, apoi adăugă:

— Chester încă le mai spune tuturor că toate nenorocirile vin în număr de câte trei. Mai bine să n-o scăpăm pe Sara din ochi, până când…

— Jimbo, nimeni n-ar îndrăzni să se atingă de nevasta căpitanului, bombăni Matthew.

— Nu asta voiam să zic, explică Jimbo. Zic doar că încă s-ar mai putea s-o facă să se simtă jignită. E cam sensibilă.

— Ştiai că ne consideră pe toţi angajaţii ei? remarcă Matthew, zâmbind. Lady Sara te are la degetul cel mic, e clar, dacă te preocupă aşa simţămintele ei.

Dădu să continue, când simţi un miros care-i atrage atenţia.

— Miroase cumva a fum, sau mi se pare mie?

Nathan văzu înaintea lor fuioarele de fum cenuşiu ieşind pe la marginile spiraiului. Ar fi trebuit să strige, ca să dea alarma. N-o făcu. În schimb, răcni numele Sarei. Chinul din glasul lui era sfâşietor.

Deschise brusc trapa. Un val de fum negru şi gros se învălătuci

afară prin deschizătură, orbindu-i. Nathan o strigă iar pe Sara pe nume.

— Foc! răcni Matthew.

Jimbo alergă să caute nişte găleţi, ţipând la rândul lui să se ia apă din mare cu ghiordelul, în timp ce Matthew încerca să-l împiedice pe Nathan să sară prin spirai.

— N-ai de unde să ştii cât de rău el strigă el. La-o pe scară, băiete, ia-o pe…

Încetă, când Nathan dispăru prin trapa deschisă, apoi o luă la fugă spre scară. Nathan abia putea să distingă ceva în cabină, căci fumul era prea gros. Îşi căută drumul pe dibuite spre pat, încercând s-o găsească pe Sara.

Nu era acolo. Când termină de scotocit prin toată cabina, plămânii îi ardeau. Reveni împleticit spre spirai şi începu să ia găleţile cu apă pe care i le dădea Jimbo, ca să stingă flăcările. Pericolul trecuse, dar toţi oamenii tremurau. Nathan nu reuşea să-şi calmeze bătăile inimii. Frica pentru siguranţa soţiei lui îl copleşise. Şi totuşi, nici măcar nu era în cabină. Fumul n-o sufocase. Nu murise.

Încă. Matthew şi Jimbo îl încadrară. Toţi trei priveau colţul cabinei, ca să aprecieze pagubele.

Câteva scânduri de sub pereţii sobei pântecoase căzuseră prin podea, la nivelul de jos, lăsând o gaură căscată. Doi dintre cei patru pereţi erau înnegriţi până sus.

Dar nu stricăciunile captau atenţia lui Nathan. Nu – îşi ţinea privirea aţintită spre resturile umbrelelor Sarei. Spiţele metalice încă mai luceau roşii între bucăţile sobei.

— Ce-a crezut, că asta-i o vatră? îl întrebă Matthew în şoaptă pe Jimbo, frecându-şi îngândurat bărbia.

— Cred că da, răspunse Jimbo.

— Dacă dormea, fumul ar fi omorât-o, scrâşni răguşit Nathan.

— Ei, băiete, începu Jimbo, convins că iar începea să se ambaleze. Sara n-are nimic, şi altceva nu contează. Numai tu eşti, de vină.

Nathan îi aruncă o privire feroce. Dar Jimbo nu se lăsă deloc intimidat.

— Am auzit când Sara a numit spiraiul horn. M-a umflat şi râsul, atunci. Credeam c-ai lămurit-o.

— Eu n-aş crede, interveni Matthew.

Argumentele lui Jimbo nu aveau darul să-l liniştească pe Nathan.

Cu un glas parcă înecat de plâns, mugi:

— Mi-a dat foc corăbiei!

— N-a făcut-o anume, îi luă apărarea Matthew.

Nathan nu-l asculta.

— Mi-a dat foc corăbiei! repetă el, într-un răcnet şi mai asurzitor.

— Te-am auzit bine şi prima dată, băiete, replică Jimbo. Acum,

calmează-te şi încearcă să chibzuieşti cum s-a-ntâmplat accidentul ăsta.

— Cred c-o să mai aibă nevoie de câteva minute până să poată chibzui la orice, remarcă Matthew. Băiatul ăsta a fost întotdeauna un înfierbântat, Jimbo. Iar Sara a pus focul, nu-ncape nici o-ndoială.

Cei doi se întoarseră spre uşa cabinei, gândindu-se că ar fi fost mai bine să-l lase un timp singur pe Nathan. Strigătul lui îi opri în loc:

— Aduceţi-o la mine! În clipa asta!

Jimbo îi făcu semn lui Matthew să stea pe loc, apoi se repezi pe uşă afară. Nu-i spuse nimic Sarei despre cele întâmplate, când o găsi în cabina Norei, ci doar o informă că soţul ei voia să vorbească puţin cu ea.

Sara reveni grăbită în cabină. Când văzu toată apăraia de pe jos, făcu ochii mari. Imediat scoase o exclamaţie, la vederea spărturii căscate în colţ.

— Dumnezeule, ce s-a-ntâmplat aici?

Nathan se întoarse spre ea, privind-o lung, înainte de a-i răspunde:

— Foc.

Înțelese într-o clipă.

— Foc? repetă ea într-o şoaptă răguşită. Focul din vatră, vrei să zici, Nathan?

Nu-i răspunse timp de aproape un minut. Apoi păşi încet până în fața ei. Îi venea s-o strângă de gât.

Rezistă acestei ispite nedemne, încleştându-şi mâinile la spate.

Sara nu-l privea, aşa că-i era mai uşor. Ochii ei rămăseseră aţintiţi spre stricăciunile din cabină. Îşi rodea buza de jos, iar când începu să tremure, Nathan bănui că în sfârşit îşi dăduse seama ce făcuse.

Se înşela.

— N-ar fi trebuit să las vatra nesupravegheată, şopti ea. A sărit vreo scânteie…

Nathan clătină din cap.

În sfârşit, îl privi în ochi, cu o teamă vizibilă. Imediat, furia lui începu să treacă.

— Sara?

— Da, Nathan? întrebă ea, coborând privirea.

— Uită-te la mine.

Se uită. Avea lacrimi în ochi. Nathan oftă prelung, întretăiat.

— Voiai să-mi spui ceva? întrebă ea, văzând că nu făcea decât s-o privească.

— Aia nu-i o vatră.

Ieşi din cabină. Sara privi lung după el, înainte de a se întoarce spre Matthew şi Jimbo.

— A zis că vatra nu-i vatră?

Cei doi dădură din capete în acelaşi timp.

Umerii Sarei se prăbuşiră.

— Arată ca o vatră.

— Ei bine, nu e, răspunse Matthew.

Îi dădu lui Jimbo un ghiont.

— Explică-i tu.

Jimbo încuviinţă, apoi îi spuse Sarei că bucăţile de fier din colţul cabinei fuseseră aduse din ultima călătoriei a lui Nathan. Trebuiau să fie folosite la repararea sobei vechi din birourile Emerald Shipping Company. Nathan uitase să le debarce când acostaseră în port, continuă Jimbo, deşi era sigur că data viitoare căpitanul n-avea să mai uite.

Matthew încheie explicaţiile spunându-i Sarei că spiraiul servea doar la iluminat şi aerisire. Nu era un horn.

Când cei doi terminară, Lady Sara era roşie ca focul în obraji. Le mulţumi pentru răbdare. Se simţea ca o proastă.

— Puteam să omor pe toată lumea, şopti ea.

— Puteai, dară, fu Matthew de acord.

Sara izbucni în lacrimi. Cei doi fură atât de impresionaţi, încât Jimbo se uită urât la Matthew.

Dintr-o dată, Matthew se simţi ca un tată care încearcă să-şi mângâie fiica. O cuprinse pe Sara în braţe, bătând-o stângaci pe spate.

— Lasă, Sara, că nu-i chiar aşa de rău, o consolă şi Jimbo. N-aveai de unde să ştii că nu e vatră.

— Şi o idioată şi-ar fi dat seama! strigă ea.

Cei doi dădură din capete, privindu-se pe deasupra creştetului ei. Apoi, Matthew spuse:

— Şi eu aş fi putut crede că era o vatră, dacă nu…

Nu mai putu continua, căci nu-i trecea prin minte nicio minciună plauzibilă.

Jimbo îi veni în ajutor:

— Oricine ar fi crezut că e o vatră, dacă nu era prea deprins cu corăbiile.

Nathan îi privea din uşă. Nu-i venea să creadă ce vedea. Jimbo şi Matthew, doi dintre cei mai necruţători piraţi cu care avusese vreodată cinstea să lucreze, se purtau acum ca două dădace. Ar fi râs dacă n-ar fi revăzut chiar atunci pagubele cauzate de foc. Se încruntă din nou.

— Când termini de învineţit spinarea nevesti-mi, poate pui nişte oameni să facă curat aici, Matthew.

Apoi se întoarse spre Jimbo.

— Scândurile din podea s-au dus până jos. Ocupă-te de reparaţii, Jimbo. Matthew, dacă nu-ţi iei mâinile de pe nevastă-mea, nu ştiu ce-am să…

Nu fu nevoit să-şi ducă ameninţarea până la capăt. Când ajunse la

Sara, Matthew ieşise deja pe uşă.

— Dacă e, vorba s-o consoleze cineva pe nevastă-mea, eu am să fiu ăla.

O cuprinse smucit pe Sara în braţe, strângându-i faţa la piept. Jimbo nu îndrăzni să zâmbească până după ce ieşi. Atunci chicoti gros, dar nu înainte de a fi închis uşa în urma lui.

Nathan o mai ţinu pe Sara în braţe câteva minute. În sfârşit, îl birui enervarea.

— Dumnezeule, nevastă, încă n-ai terminat cu plânsul?

Sara îşi şterse faţa de pieptarul cămăşii lui, apoi se îndepărtă de el.

— Încerc să nu plâng, dar uneori nu pot să mă stăpânesc.

— Am observat, remarcă Nathan.

O trase spre pat, o aşeză, apoi simţi că se calmase îndeajuns ca să-i ţină o predică severă despre cea mai mare spaimă a tuturor marinarilor – focul. Vorbea calm, logic, meticulos, plimbându-se prin cabină, cu mâinile la spate.

Când termină, strigă la ea. Totuşi, Sara nu îndrăzni să-i atragă atenţia asupra acestui lucru. Vena de la tâmpla lui palpita vizibil, făcând-o să tragă concluzia că soţului ei încă nu-i trecuse furia.

Îl privea cum se învârtea de colo-colo, răstindu-se şi bombănind, iar în acele momente, când îl vedea aşa ursuz cum era, îşi dădu seama cât de mult îl iubea cu adevărat. Încerca să fie atât de bun cu ea! Nu ştia, desigur, dar se învinuia pe sine, şi pe Jimbo şi Matthew, chiar şi pe Dumnezeu, că pricinuiseră incendiul, fiindcă niciunul dintre ei nu se ostenise să-i explice cum stăteau treburile pe o corabie.

Sarei îi venea să se arunce în braţele lui şi să-i spună că deşi dintotdeauna îl iubise, acum sentimentul era mult mai… viu, mult mai real. Simţea o asemenea pace şi mulţumire… Parcă în toţi acei ani, cât îl aşteptase, ar fi fost plecată într-o călătorie, iar acum ajunsese în sfârşit acasă.

Nathan îi atrase iar atenţia, cerându-i să-i răspundă. Fu nevoit să repete întrebarea, desigur, căci Sara visase cu ochii deschişi şi habar n-avea ce-o întrebase. Neatenţia ei părea să-l irite doar puţin, iar Sara bănui că începea în sfârşit să se deprindă cu ea. Dumnezeu îi era martor că şi ea se obişnuia tot mai mult cu metehnele lui.

În sfârşit, Nathan îşi termină predica şi, când îi ceru să-i promită imediat că n-avea să se mai atingă de nimic de pe corabie până nu ajungeau în port, Sara se supuse fără crâcnire.

După ce Nathan plecă, mulţumit, Sara petrecu câteva ceasuri îndelungate făcând curăţenie, Când schimbă aşternutul şi termină de făcut baia, era frântă de oboseală, dar hotărâtă să-şi aştepte soţul. Voia să adoarmă în braţele lui.

Îşi luă hârtiile de desen din cufăr, se aşeză la masă şi schiţă un portret al soţului ei. Hârtia nu părea destul de încăpătoare pentru

mărimea lui. Această idee ciudată o făcu să zâmbească. Nu era decât un om. Omul ei. Semăna remarcabil de bine, deşi refuzase să-l deseneze încruntat. Îi prinsese şi poziţia de viking, cu picioarele musculoase desfăcute şi mâinile proptite în şolduri. Pletele i se revărsau pe ceafă, şi ar fi vrut să aibă culori ca să-i poată reda strălucirea părului arămiu şi frumoşii ochi verzi. Poate, când ajungeau acasă la Nora, avea să-şi cumpere cele trebuitoare ca să-l deseneze cum se cuvenea.

Era trecut de miezul nopţii când Nathan reveni în cabină. Sara dormea adânc. Zăcea în fotoliu, ghemuită ca o pisică, Părul ei lung şi buclat îi acoperea aproape complet faţa, şi arăta cu desăvârşire feminină.

Nu ştia de cât timp stătea acolo, privind-o. Dumnezeule, cât de firesc se simţea cu ea aproape! Nu înţelegea de unde atâta mulţumire, chiar şi recunoscând că era o reacţie periculoasă, căci nici în ruptul capului n-ar fi îngăduit ca o femeie să însemne pentru el mai mult decât un bagaj.

Era doar o cale de atingere a unui scop, îşi spuse. Şi nimic mai mult.

Se dezbrăcă, se spălă, apoi se duse la masă. Văzu filele de desen şi le desprinse uşor dintre degetele ei. I se trezi curiozitatea, aşa că începu să răsfoiască încet schiţele. Erau cu totul vreo zece, douăsprezece. Toate îl reprezentau pe el.

Nu ştiu cum să reacţioneze. Desenele erau uluitor de bine făcute. Îi redau cu siguranţă mărimea şi forţa. Dar fantezia ei o luase înainte, căci al dracului să fi fost dacă nu-l arătau toate zâmbind!

Sara era o romantică fără speranţă. Bătrâna îi spusese că mai tot timpul umbla cu capul în nori. Ştia că nu exagerase.

Da, soţia lui era o visătoare necugetată. Şi totuşi, rămase pe loc, stăruind mult timp asupra unui anumit desen. Era complet greşit, desigur, dar îl fascina totuşi.

Imaginea îl reprezenta văzut din spate, pe punte, lângă timonă, cu privirea spre asfinţit. Parcă s-ar fi strecurat în spatele lui ca să-l prindă pe nepregătite. Îşi ţinea mâinile încleştate pe manelele cârmei. Era desculţ şi fără cămaşă. Nu i se distingea decât parţial profilul – doar atâta cât să indice că, probabil, zâmbea.

Pe spate nu avea nicio cicatrice.

Oare uitase de ele, sau nu voia să le includă în desene? Nathan conchise că problema nu era atât de importantă încât să se mai gândească la ea. Avea cicatrice, şi ar fi făcut bine să le accepte naibii. Clătină din cap la gândul acestei reacţii ridicole, apoi o ridică pe Sara în braţe şi o duse în pat.

Lăsă spiraiul deschis, ca să iasă şi ultimele rămăşiţe ale mirosului de fum, apoi se întinse alături.

Imediat, Sara se întoarse şi se cuibări mai bine lângă el.

— Nathan?

— Ce?

Încercase să răspundă pe cel mai aspru ton posibil, ca să înţeleagă că nu-i ardea de vorbă.

Sara nu pricepu. Se trase mai aproape şi-şi puse mâna pe pieptul lui, începând să se joace cu cârlionţi de păr des, până când Nathan îi acoperi mâna cu a lui.

— Termină.

Îşi lăsă capul pe umărul lui.

— De ce crezi că mi-e aşa de greu să mă obişnuiesc cu viaţa pe mare? întrebă ea în şoaptă.

Îi răspunse ridicând din umeri.

— Crezi că poate fiindcă nu-s obişnuită să conduc o corabie?

Nathan îşi dădu ochii peste cap.

— Nici nu trebuie să-mi conduci nava. Mi-o conduc eu singur.

— Dar ca soţie a ta, ar trebui…

— Dormi.

— … să te ajut.

Îl sărută pe gât.

— Am să mă descurc mult mai bine pe uscat, Nathan. Pot să conduc o gospodărie mare, şi…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sara, nu e nevoie să-ncepi iar cu lista tuturor calităţilor tale.

Deveni un moment rigidă, apoi se relaxă. Probabil se hotărâse în sfârşit să-l asculte. Încă puţin şi adormea.

— Nathan?

Halal! Nu adormea până nu termina cu toate!

— Ce mai e?

— Ai uitat să mă săruţi de noapte bună.

Dumnezeule, enervantă mai era! Nathan oftă obosit. Ştia că până nu ceda n-avea nicio şansă să adoarmă. Soţia lui putea fi nespus de încăpăţânată.

O sărută scurt şi apăsat, doar ca să scape de pisălogelile ei. La naiba, ce gust bun avea! Trebuia s-o mai sărute o dată. Îşi folosi limba. Şi ea la fel. Sărutul fu mult mai profund, mai excitant.

Sara se strânse lângă el. Provocarea era irezistibilă.

Mirosul dragostei plutea în aer, între ei, împreună cu o senzaţie de pace.

— Te iubesc, Nathan, şopti Sara, cu buzele lipite de ceafa lui.

Glasul lui Nathan era îngroşat de somn, dar şi tandru, când răspunse:

— Ştiu, fetiţo. Ştiu.

Începu să sforăie, înainte ca Sara să-şi adune destul curaj ca să-l întrebe dacă declaraţia ei îl bucurase. Nu putea adormi. Mai stătu trează o oră, căutând o cale de a-l face pe Nathan să-şi dea seama ce noroc avea că o luase de soţie.

Cu siguranţă, calea spre inima lui nu trecea prin stomac. N-avea să se-atingă de nicio mâncare preparată de ea. Era suspicios din fire, iar supa buclucaşă îi luase gândul de la atenţiile ei culinare.

În sfârşit, îşi făcu un plan care părea să aibă şanse. Avea să-şi croiască drum către soţul ei cu ajutorul celor din jur. Dacă le putea dovedi oamenilor din echipaj valoarea ei, Nathan urma să-şi dea seama cât de minunată era.

N-ar fi trebuit să-i fie greu să-i convingă ce stăpână sinceră şi bună la inimă aveau. Da, erau superstiţioşi, desigur, dar în fond, nu erau decât nişte oameni ca toţi oamenii, iar vorbele blânde şi faptele bune aveau să le câştige loialitatea, cu siguranţă.

Dacă-şi punea cu adevărat mintea la contribuţie, putea găsi, fără îndoială, cea mai bună metodă de a câştiga devotamentul oamenilor în mai puţin de o săptămână.

Capitolul 8

Pe la sfârşitul săptămânii, toţi purtau funii de usturoi împrejurul gâtului, disperaţi să scape de năzbâtiile lui Lady Sara.

Şapte zile în cap, încercase să le câştige încrederea. Când aflase de ce-şi puneau salbele acelea urât mirositoare, fusese atât de dezgustată, încât se lăsase păgubaşă.

Mai încetase şi să dea fuga în cabină ori de câte ori se uitau chiorâş la ea. Se prefăcea doar că nu observa. N-avea să spună nimănui cât o deranja purtarea lor. Era hotărâtă să-şi înghită lacrimile şi să-şi ţină cumpătul.

Numai Nathan şi Nora ştiau ce simţea cu adevărat. Sara le vorbea amândurora despre sentimentele ei lezate. Nathan se străduia să ignore situaţia. Nora îşi dădea toată silinţa să-şi consoleze nepoata.

Desigur, problema era aceea că până şi cele mai mărunte accidente, indiferent de cauze, erau puse pe seama prezenţei Sarei la bord. O credeau blestemată. În clipa când Chester observă că-i ieşise un neg nou pe mână, dăduse vina pe Sara. O atinsese întâmplător cu mâna, îşi amintea, când trecuse pe lângă ea, pe punte.

Cum să răspundă raţional unor asemenea idioţenii? Sara îi punea această întrebare lui Nathan de cel puţin două ori pe zi. Totuşi, răspunsurile lui nu aveau niciun sens. Fie mormăia iritat, fie ridica din umeri, indiferent. Era la fel de înţelegător ca un ţap, şi de fiecare dată când termina să-i spună părerile lui piezişe, Sara îl săruta, numai ca să-l contrazică.

În lunea următoare, Sara îşi spunea că viaţa ei n-ar fi putut să devină mai amară de-atât. Dar, la o adică, nu se gândise la piraţi. Aceştia atacară corabia marţi dimineaţa.

Începuse ca o zi liniştită. Însorită şi frumoasă. Matthew o scosese pe Nora la plimbare pe punte, şi amândoi şuşoteau şi râdeau ca nişte copii, ţinându-se de braţ. Se apropiaseră mult în ultimele câteva săptămâni. Matthew zâmbea tot mai des, iar Nora părea să roşească la fel de frecvent.

Când Sara îşi începu şi ea plimbarea, Jimbo i se alătură. Nicio clipă nu era lăsată singură. Credea că era din cauză că oamenii deveniseră atât de ostili, dar când îi spuse lui Jimbo, acesta clătină din cap.

— S-ar putea să conteze şi asta, da' adevăru-i că Nathan nu vrea să se mai întâmple nicio trăsnaie, Sara. De-asta ţi-a pus paznic zi şi noapte.

— Mai mare ruşinea! exclamă ea.

Lui Jimbo îi era greu să-şi stăpânească zâmbetul. Fără îndoială,

Sara tindea să dramatizeze. Totuşi, nu voia să creadă că râdea de ea.

— Ei, ei, lasă că nu-i chiar aşa de îngrozitor, remarcă el. N-ai de ce să te amărăşti.

Sara se aprinse imediat la faţă, fără să-şi ascundă iritarea.

— Deci, aşa merge treaba? Câteva mici ghinioane, iar acum servitorii mă scuză de vrăjitorie, iar soţul meu, că-i pângăresc proprietatea? Jimbo, e nevoie să-ţi amintesc că de la foc încoace nu s-a mai întâmplat nimic ieşit din comun? Sunt sigură că oamenii îşi vor băga minţile-n cap, cu timpul.

— Nimic ieşit din comun? repetă Jimbo. Vorbeşti serios, Sara? Ai uitat de Dutton?

N-ar fi trebuit să aducă vorba despre acel incident. Sara îl privi nemulţumită.

— Nu s-a înecat, Jimbo.

Jimbo îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, da' nici mult nu mai avea.

— Şi i-am prezentat scuze.

— I le-ai prezentat, dară. Da' cu Kently şi Taylor cum a fost?

— Ăştia care-s? se prefăcu Sara că nu ştia.

— Ăia de i-ai lăsat laţi acu' două zile, când au alunecat pe vaselina de tun pe care-ai vărsat-o tu.

— Pentru asta, nu poţi da vina numai pe mine.

— Nu? N-ai vărsat tu unsoarea?

— Ba da. Dar tocmai mă duceam să iau o cârpă ca s-o şterg, când s-au repezit pe-alături. Dacă nu se grăbeau aşa să fugă de mine, aş fi apucat să-i previn că puntea era alunecoasă. Aşa că vezi, Jimbo, numai superstiţiile lor sunt de vină.

Un strigăt de pe o corabie din depărtare îi făcu să se întrerupă. Cât ai clipi, puntea era plină de oameni care alergau să-şi ocupe posturile.

Sara nu înţelegea de ce se produsese o asemenea agitaţie. Nathan o strigă pe nume, cu un muget înainte ca Jimbo să-i poată da vreo explicaţie.

— Nathan, n-am făcut nimic! strigă ea, când îl văzu apropiindu-se cu paşi mari. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar îţi jur că n-are nicio legătură cu mine.

Cuvintele ei înverşunate îl puseră pe gânduri. Chiar îi zâmbi, înainte de a o lua de mână, ca s-o tragă spre cabină.

— Ştiu că nu eşti tu de vină, îi spuse el, deşi probabil oamenii au să ţi-o pună şi pe asta în cârcă.

— Acum de ce-au să mă mai acuze?

— Vom avea nişte oaspeţi nepoftiţi, Sara.

— Nepoftiţi? şopti ea.

Ajunseră la uşa cabinei. Nathan o trase înăuntru, dar lăsă uşa deschisă. Era clar că nu avea de gând să stea prea mult acolo.

— Piraţi, îi explică el.

Sara păli.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi leşini! îi ordonă Nathan, deşi se şi repezea s-o prindă, în caz că nu-l asculta.

Îi dădu mâinile la o parte.

— N-am să leşin. Sunt furioasă, Nathan, nu speriată. A dracului să fiu dac-am să-i las pe oameni să creadă că eu le-am adus şi piraţii pe cap. Alungă-i, Nathan. Nu-s în stare să suport încă un necaz.

Nathan ştia că se anunţa o bătălie în toată regula, dar preferă să nu-i spună. Ar fi trebuit să ia clipperul, care era mai rapid. „*Seahawk*" era prea greoi, şi-n veci n-ar fi putut să scape cu fuga.

— Promite-mi că o să ai grijă, îi ceru Sara.

Îi ignoră ordinul.

— Matthew a dus-o pe Nora jos, spuse el. Să stai aici până vine după tine.

Apoi se întoarse şi ieşi pe uşă. Sara alergă după el. Când îl cuprinse cu braţele de mijloc, fu nevoit să se oprească. Se răsuci spre ea, desprinzându-i mâinile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, nu e momentul să-mi ceri pupături de rămas-bun! mugi el.

Voia să-i spună că nu pentru asta îl oprise, dar Nathan i-o luă înainte, sărutând-o scurt.

Când se retrase, Sara îi zâmbi.

— Nathan, acum n-avem timp de… romantisme. Te-aşteaptă o bătălie. Du-te şi te luptă.

— Atunci, de ce m-ai oprit?

— Am vrut să-mi promiţi c-o să ai grijă.

— Încerci anume să mă scoţi din minţi, nu-i aşa, Sara? Totul e un plan, ca să-nebunesc, nu?

Nu-i răspunse la această întrebare ridicolă.

— Promite-mi, Nathan. Nu-ţi dau drumul până nu-mi promiţi. Te iubesc, şi am să fiu foarte îngrijorată, dacă nu-mi dai cuvântul tău.

— Bine, cedă el. O să am grijă. Acum eşti fericită?

— Da, mulţumesc.

Intră grăbită în cabină, ca să se pregătească pentru luptă, începând să caute arme. Dacă piraţii reuşeau să abordeze nava, era hotărâtă să-şi ajute soţul până ia capăt.

Găsi două pistoale încărcate în sertarul de jos şi un pumnal foarte ascuţit în nişa de la mijloc. Îşi vârî cuţitul în mâneca rochiei, iar pistoalele le puse într-o poşetă albastră. Strânse băierile genţii în jurul încheieturii, tocmai când Matthew dădea buzna în cabină. Din depărtare se auzi un bubuit puternic.

— A fost un tun dintr-ale noastre, sau de-ale lor? întrebă Sara, cu vocea tremurându-i de îngrijorare.

Matthew clătină din cap.

— De-ale lor, răspunse el. N-au nimerit. Încă nu-s destul de aproape ca să facă vreun rău. De-asta nici nu tragem cu tunurile, Sara. Acum vino cu mine. Am dus-o pe Nora la adăpost, sub linia de plutire. Poţi să aştepţi acolo, cu ea.

Sara nu obiectă, ştiind prea bine că Nathan dăduse ordinul, deşi se simţea ca o laşă. Nu i se părea onorabil să se ascundă.

În cală era întuneric beznă. Matthew coborî primul pe treptele şubrede. O ridică peste prima treaptă, explicându-i că scândurile erau putrede și aveau să le înlocuiască imediat ce-şi găseau puţin timp.

Când ajunseră jos şi trecură de un colţ, flacăra slabă a unei lumânări le lumină drumul spre locul unde Nora aştepta cu răbdare.

Mătuşa Sarei stătea aşezată pe o ladă, cu şalul ei roşu pus pe umeri. Nu părea deloc speriată.

— O să avem o aventură, îi spuse ea nepoatei sale. Matthew, dragul meu, să ai grijă!

Matthew dădu din cap.

— Ar fi o aventură de toată frumuseţea, dacă n-am avea o încărcătură aşa de preţioasă la bord, replică el.

— Ce încărcătură preţioasă? se interesă Sara.

— Cred că la noi două se referă, dragă, îi explică Nora.

— Dară, îi dădu dreptate Matthew, pornind înapoi spre scara şubredă. Acum trebuie să ne apărăm, în loc să atacăm. Nu s-a mai văzut una ca asta.

Sara nu ştia ce voia să spună. Totuşi, era destul de clar că Nora înţelegea. I se citea în zâmbet.

— Ce crezi că au însemnat cuvintele astea ale lui Matthew, mătuşă? o întrebă ea.

Un moment, Nora se gândi să-i spună, apoi alungă imediat ideea. Nepoata ei era prea inocentă ca să înţeleagă. Pentru Sara, toate încă mai erau sau bune, sau rele. În mintea ei idealistă nu era loc pentru nuanţe de cenuşiu. Cu timpul, avea să ajungă să înţeleagă că viaţa nu era chiar atât de simplă. Atunci, ar fi putut accepta faptul că Nathan avusese o existenţă destul de pestriţă. Nora spera să fie de faţă când Sara urma să afle că era măritată cu Pagan. Zâmbi doar imaginându-şi reacţia nepoatei sale la auzul acestei veşti.

— Cred că echipajul ar lupta mai viguros dacă n-ar trebui să ne ţină pe noi în siguranţă, spuse ea.

— N-are niciun sens, o contrazise Sara.

Nora era de aceeaşi părere, dar preferă să schimbe subiectul.

— Aici se ţin muniţiile?

— Cred că da. Crezi că butoiaşele astea sunt pline cu pulbere?

— Aşa trebuie să fie. Să fim atente la flacăra lumânării. Dacă ia foc ceva aici… ei bine, nu mai e nevoie să-ţi spun ce s-ar putea întâmpla.

Să nu mă laşi să uit să suflu-n lumânare, când Matthew va veni să ne ia.

Dintr-o dată, avură senzaţia că nava scosese un râgâit gigantic. Se zgâlţâi de la prova până la pupa.

— Oare ne-au lovit? întrebă Sara.

— Cu siguranţă, aşa s-a părut.

— Nathan ar face bine să termine treaba cât mai repede. Nervii mei nu rezistă la aşa ceva. Nora, tu şi Matthew aţi devenit foarte apropiaţi, nu?

— Ce moment ai mai ales şi tu ca să mă întrebi asta! chicoti Nora.

— Vreau doar să nu ne mai gândim atâta la pericol.

— Da, ar putea fi o idee bună. Şi ai dreptate, Matthew şi cu mine ne-am apropiat foarte mult. E un om atât de blând şi înţelegător! Uitasem complet cât de liniştitor e să-i pot încredinţa gândurile şi grijile mele cuiva care ţine la mine.

— Şi eu ţin la tine, mătuşă.

— Da, draga mea, ştiu că ţii la mine, dar nu-i deloc acelaşi lucru. Vei înţelege ce vreau să spun când tu şi Nathan o să deveniţi puţin mai apropiaţi.

— Mă tem că ziua aceea nu va sosi niciodată. Replică Sara. Matthew ţi se încredinţează şi el ţie?

— A, da, foarte des.

— Ţi-a vorbit mult despre Nathan?

— De câteva ori, recunoscu Nora. Unele lucruri mi le-a spus confidenţial, desigur, aşa că nu pot vorbi despre…

— Cum să nu poţi? o întrerupse Sara. Doar sunt nepoata ta, în fond, şi orice-mi spui rămâne între noi. Ai încredere în mine, nu-i aşa, Nora?

Mai continuă s-o îmboldească încă vreo zece minute, până când Nora cedă în sfârşit.

— Matthew mi-a povestit despre tatăl lui Nathan. L-ai cunoscut vreodată pe Contele de Wakersfield?

— Se spune că a murit când Nathan era mic, Nora. Eu nu puteam să fi fost mai mare de-o şchioapă. Totuşi, am auzit că a primit titlul de cavaler.

— Da, a fost înnobilat. N-a fost decât o mascaradă, totuşi. Matthew mi-a spus că, de fapt, contele şi-a trădat ţara când era la datorie. Da, Sara, aşa e, continuă ea, când nepoata ei scoase o exclamaţie de uimire. E o poveste înfricoşătoare, copilă. Tatăl lui Nathan era în cârdăşie cu încă doi necredincioşi, şi toţi trei au crezut că puteau răsturna guvernul. Şi-au spus „tribunal” şi, după câte mi-a povestit Matthew, planul lor trădător a fost cât pe ce să reuşească. Pe urmă, tatăl lui Nathan s-a răzgândit. Mustrările de conştiinţă l-au costat viaţa, înainte ca adevărul să iasă la iveală.

Sara era îngrozită de cele auzite.

— Bietul Nathan, şopti ea. Ruşinea trebuie să fi fost insuportabilă.

— Ba nu, câtuşi de puţin, replică Nora. Înţelegi tu, nimeni n-a aflat tot adevărul. Încă se mai crede despre conte că ar fi murit într-un accident de trăsură. N-a izbucnit niciun scandal. Dar te previn, dacă familia ta află ceva despre asta, vor folosi informaţiile ca să-l determine pe prinţ sa vă anuleze contractul de căsătorie.

— A, e prea târziu pentru aşa ceva! ripostă Sara.

— Eşti naivă dacă-ţi închipui că e prea târziu, copilă. Împrejurările au fost atât de neobişnuite… regele nu se simţea deloc bine.

— Era bolnav la cap, şopti Sara.

— Iar tu aveai abia patru ani, adăugă şi mătuşa ei, tot în şoaptă.

— Totuşi, acum trăim ca soţ şi soţie. Nu cred că prinţul regent ar îndrăzni…

— Poate îndrăzni tot ce vrea el să îndrăznească, o întrerupse bătrâna.

— Grijile tale n-au niciun temei. N-am să spun nimănui despre tatăl lui Nathan, aşa că părinţii mei nu vor afla. Nici măcar lui Nathan n-am să-i dau de veste că ştiu, în regulă? Voi aştepta să-mi destăinuiască el totul.

Nora fu mai liniştită.

— Ştii că am aflat şi cum s-a rănit Nathan pe spinare?

— Cred că l-a bătut cineva cu biciul.

— Nu, niciun bici. Urmele sunt de la un foc, nu de la un bici. Ajunge doar să le priveşti mai cu luare-aminte, ca să-ţi dai seama, copilă.

Sara simţi că-i venea rău de la stomac.

— O, Doamne, şi a fost intenţionat? Cineva l-a ars anume?

— Aşa cred, dar nu pot fi sigură. Ştiu că a fost la mijloc o femeia. Se numea Ariah. Nathan a cunoscut-o într-un port străin din răsărit.

— Cum a cunoscut-o Nathan pe această femeie?

— N-am aflat amănuntele, recunoscu Nora. Totuşi, ştiu că această Ariah avea nişte moravuri destul de uşoare. Şi-a făcut de cap cu Nathan.

Sara scoase un mic ţipăt.

— Vrei să spui că Nathan a fost intim cu stricata asta?

Nora o bătu pe mână.

— Nathan nu făcea decât să se distreze, draga mea, înainte de a se aşeza la casa lui. N-ai de ce să te superi.

— Crezi că a iubit-o?

— Nu, în niciun caz n-a iubit-o. Îţi era deja juruit ţie, Sara. Nathan îmi face impresia unui om foarte chibzuit. Nu şi-ar fi îngăduit să se îndrăgostească de ea. Şi pun rămăşag moştenirea mea că, după ce-a terminat cu Ariah, a ajuns s-o urască. Matthew mi-a spus că femeia s-a

folosit de Nathan ca să-l manevreze pe celălalt ibovnic al ei. Da, aşa e, se grăbi ea să adauge, când Sara o privi neîncrezătoare. După câte spune Matthew, Ariah îşi juca jocul cu multă măiestrie. De-asta cred că Nathan a fost torturat la porunca ei. Totul s-a petrecut în timpul unei mici revoluţii, înţelegi, iar partizanii anarhiştilor l-au ajutat şi pe el când i-au eliberat pe ceilalţi prizonieri. Pe urmă, Jimbo şi Matthew l-au luat în grija lor.

— Lui Nathan i-a fost foarte greu, cu siguranţă, nu-i aşa? şopti Sara, cu vocea tremurându-i de emoţie. Cred că era foarte tânăr când femeia aceea îngrozitoare l-a trădat. Şi mai cred şi că a iubit-o, Nora.

— Eu nu cred.

— Ar fi mai bine să fi fost doar o aventură, spuse ea. Şi dacă au împărţit acelaşi pat, ei bine, nu mi-a fost cu adevărat necredincios, pentru că nu ne începuserăm viaţa conjugală împreună. Ştii, abia acum începe totul să aibă sens pentru mine.

— Ce începe să aibă sens?

— Nu ţi-am mai spus, dar am observat că Nathan pare să fie foarte preocupat să-şi protejeze sentimentele. Acum cred că înţeleg de ce. N-are încredere în femei. Şi nu pot să-l condamn. Dacă te-ai ars o dată, nu-ţi mai apropii mâna de foc, nu-i aşa?

— E mult de-atunci, replică Nora. Nathan e acum un om în toată firea, Sara, şi poţi fi sigură că şi-a lămurit în minte toate astea.

Sara clătină din cap.

— Altfel, cum poţi să-i explici atitudinea? Lui Nathan nu-i place deloc când îi spun că-l iubesc. Devine rigid şi rece. Şi nici măcar o dată nu mi-a spus că ţine la mine. S-ar putea ca încă să mai urască toate femeile – cu excepţia mea, desigur.

Nora zâmbi.

— Cu excepţia ta?

— Cred că totuşi mă iubeşte, Nora. Îi e doar dificil s-o accepte.

— Mai lasă-i timp, draga mea. Bărbaţii au nevoie de foarte multă vreme până să se lămurească – fiindcă sunt nişte brute atât de încăpăţânate, înţelegi…

Sara îi dădu dreptate din toată inima.

— Dacă întâmplător o voi întâlni vreodată pe această Ariah, am să…

— Ai toate şansele s-o întâlneşti, interveni Nora. Cam de vreun an, locuieşte la Londra. Matthew spune că-şi caută un nou sponsor.

— Nathan ştie că e în Anglia?

— Presupun că da.

Zgomotul de-afară devenise prea puternic ca să mai poată continua discuţia. În timp ce Nora îşi făcea griji din cauza luptei, Sara se frământa cu informaţiile pe care tocmai le aflase de la mătuşa ei. Mai trecură vreo douăzeci, treizeci de minute. Apoi se lăsă o tăcere

mormântală.

— Dac-aş putea să văd ce se întâmplă, n-aş mai fi atât de alarmată, şopti Nora.

Sara găsi că era o idee foarte bună.

— Am să mă strecor până la nivelul cabinelor, ca să văd dacă totul e în ordine!

Nora se împotrivi vehement. Tocmai discutau în contradictoriu, când trapa se deschise. Amândouă începură să se roage să fie Matthew, care venea jos să le ia. Dar, când nimeni nu le strigă, traseră înfricoşătoarea concluzie că duşmanii cuceriseră într-adevăr corabia. Sara îi făcu semn Norei să se înghesuie în colţ, după o ladă mare, apoi se întoarse şi suflă în lumânare. În sfârşit, porni spre scară, ca să pândească o ocazie de a-i ataca pe bandiţi.

Dumnezeule, ce frică-i era! Totuşi, asta n-o opri. Primul ei gând fu la Nathan. Dacă inamicul ajunsese într-adevăr la bord, soţul ei era viu sau mort?

Şi-l imagină căzut într-o baltă de sânge, apoi îşi alungă acest gând oribil. Nu-i folosea la nimic dacă se lăsa pradă imaginaţiei.

Când chepengul se deschise complet, pătrunse destulă lumină pentru ca Sara să distingă doi oameni cu eşarfe colorate pe cap coborând scara.

Primul pirat nu călcă pe treapta putredă – dar al doilea, da. Cu o blasfemie sonoră, căzu prin deschizătura îngustă, ajungând prins între stinghii. Picioarele îi atârnau dedesubt, iar braţele-i erau imobilizate lângă trup.

— Ce dracu'? mormăi primul pirat, întorcându-se în loc. Doar nu te-ai prins acolo? adăugă el, râzând dispreţuitor.

Întinse mâna să desprindă scândura, dar se opri brusc, simţind un curent de aer peste faţă.

Tocmai se întorcea spre ea, când Sara îl lovi în cap cu patul pistolului. În timp ce omul se prăbuşea, fără un murmur, îi prezentă scuzele ei.

Ridicându-şi poalele rochiei, cu un gest elegant, Sara sări peste piratul căzut şi urcă grăbită treptele spre celălalt. Chipul pocit al acestuia o privea cu ochii mijiţi şi o expresie uimită. Dacă nu s-ar fi uitat direct la ea, l-ar fi putut lovi şi pe el, dar n-o lăsa inima să săvârşească o asemenea faptă, căci tâlharul era deja prins ca într-o capcană, la cheremul ei, aşa că nu făcu decât să-şi rupă o fâşie din jupon, pe care i-o vârî în gură ca să nu strige după ajutor. Nora îi veni în ajutor şi-o ajută să-l lege pe pirat fedeleş.

Mătuşa ei părea să suporte foarte bine situaţia.

— Ascultă, dragă, am găsit o frânghie. Vrei să-l leg şi pe celălalt gentleman?

Sara dădu din cap.

— Da, ar fi o idee splendidă. Se poate trezi din clipă-n clipă. Şi să-i vârî şi-o cârpă-n gură. Uite, rupe din juponul meu. Şi-aşa s-a făcut ferfeniţă.

Se opri să mai rupă o fâşie, apoi i-o dădu mătuşii ei.

— Doar nu vrem să cheme în ajutor, nu-i aşa, Nora?

— De bună seamă, fu mătuşa ei de acord.

Sara încercă să-i pună în mână un pistol, dar bătrâna refuză.

— S-ar putea să ai nevoie de amândouă ca să-i salvezi pe Matthew şi Nathan, dragă mea.

— Da' ştiu că mi-ai pus o grea sarcină pe umeri, şopti Sara. Nu-s chiar atât de sigură că pot salva pe cineva.

— Hai, du-te acum, o trimise Nora. Ai elementul surpriză de partea ta, Sara. Eu aştept aici până termini.

Sara ar fi vrut s-o îmbrăţişeze de rămas-bun, dar se temea să nu se descarce vreunul dintre pistoale. Rugându-se, urcă până la nivelul cabinelor.

Camera de veghe era pustie. Tocmai se pregătea să se uite în cabina ei, când auzi nişte oameni venind pe scară. Se ascunse în colţul din spatele paravanului şi aşteptă.

Primul apăru Jimbo. Avea o tăietură pe frunte, iar sângele îi şiroia pe obraz. Nu se putea şterge, căci mâinile-i erau legate la spate, şi îl înconjurau trei piraţi.

La vederea rănii, Sara uită de orice spaimă. Nu mai simţea decât furie.

Văzu că Jimbo se uita spre scară, apoi auzi din nou paşi şi apăru Nathan. La fel ca şeful de echipaj, avea mâinile legate la spate. Sara era atât de recunoscătoare să-l vadă în viaţă, încât începu să tremure. Iar expresia de pe chipul soţului ei o făcu să zâmbească puţin. Arăta aproape plictisit.

ÎI văzu dând din cap spre Jimbo. Gestul fusese atât de scurt, atât de discret, încât nici nu l-ar fi observat, dacă nu se uita cu atenţie. Apoi Jimbo întoarse uşor capul spre paravan.

Bănui că Nathan îi ghicise prezenţa. Se uită în jos, văzu că poala rochiei îi ieşea la vedere, şi şi-o trase repede înapoi.

— Duceţi-i în cabină, ordonă un glas plin de răutate.

Nathan fu împins iar înainte. Se împiedică, încercă să-şi ţină echilibrul, întorcându-se, şi ajunse lângă colţul paravanului.

— Uite că vine Banger cu grogul! anunţă alt pirat. Putem să ne cinstim în timp ce pregătim execuţia. Perry, căpitanul vrei să moară primul, sau ultimul?

La auzul acestei întrebări, Sara puse unul dintre pistoale în mâinile lui Nathan.

Soţul ei nu avu nicio reacţie, iar Sara îşi aminti că avea mâinile legate.

Îşi aminti de cuţitul ascuns în mânecă, aşa că începu imediat să-i taie frânghiile. Accidental, îi ciupi şi pielea de vreo două ori. În sfârşit, Nathan prinse cuţitul între degete şi tăie în continuare.

— Unde naiba-i căpitanul? strigă alt glas. Vreau să beau!

Va să zică, îşi aşteptau căpetenia înainte de a-şi începe petrecerea ucigaşă, conchise Sara.

Ce mai aştepta Nathan? Avea mâinile libere, dar nu făcea nicio mişcare. Ţinea cuţitul de lamă, probabil ca să-l arunce, la momentul potrivit. În cealaltă mână avea pistolul, îndreptat spre podea.

Unul dintre piraţi ieşi din cabina ei, cu o rochie în mâini. Era favorita ei, cea albastră, iar tâlharul acela nespălat o frământa în mâini.

Sara jură că-n viaţa ei n-avea să mai poarte acea rochie.

— Avem o femeie, la bord, căpitane! strigă banditul.

Şeful piraţilor stătea cu spatele spre ea, aşa că nu-i putea vedea bine chipul. Nici nu şi-ar fi dorit, căci statura lui era înfricoşătoare. Umerii îi ajungeau la acelaşi nivel cu ai lui Nathan.

Căpitanul pufni gros, dezgustător, dându-i senzaţia că i se târau gângănii pe piele.

— Găsiţi căţeaua! ordonă el. Când termin cu ea, puteţi s-o luaţi şi voi, pe rând.

Sara îşi duse o mână la gură, ca să nu icnească de silă.

— Păi, căpitane, strigă altul, până să ne vină şi nouă rândul, o să moară!

Îi răspunse un hohot general. Sarei îi venea să plângă. Auzise destul, şi nu mai suporta. Îl înghionti uşor pe Nathan, împingându-l înainte.

În sfârşit Nathan reacţionă. Se mişcă fulgerător repezindu-se spre cei doi din faţa cabinei. Încă înainte de a ajunge la ei, azvârli cuţitul. Vârful se înfipse între ochii piratului de lângă scară. Plumbul tras din pistol doborî alt tâlhar.

Nathan îi izbi cu umerii pe cei doi oameni care blocau uşa. Forţa loviturii îi aruncă pe amândoi în cabină. Îi urmă şi puse imediat capăt luptei, dându-i cap în cap.

Jimbo îl doborî pe şeful piraţilor, repezindu-se în el ca un berbec. Avea mâinile încă legate la spate, iar lovitura nu-l făcu pe bandit decât să-şi piardă echilibrul. Îşi reveni repede şi-l pocni pe Jimbo într-o parte a gâtului, trântindu-l la podea. Apoi îl dădu la o parte cu piciorul, scoţându-şi pistolul din buzunar.

Nathan tocmai pornise spre uşă, când căpetenia piraţilor ridică pistolul. Cu venin în glas, şuieră:

— Ai să mori încet şi-n chinuri.

Sara era prea indignată ca să se mai teamă. Ieşi încet de după paravan, ajungând până în spatele banditului. Apoi îi lipi ţeava

pistolului de ceafă.

— Tu ai să mori repede şi uşor, şopti ea.

Când piratul simţi atingerea oţelului rece, încremeni ca un cadavru. Sara fu mulţumită de această reacţie. Observă că şi lui Nathan îi plăcea. Începuse chiar să zâmbească.

Zâmbi şi ea. Totuşi, nu ştia dacă l-ar fi putut ucide pe pirat, şi prefera să nu dea greş de la o asemenea încercare. La urma urmei, de curajul ei depindea viaţa lui Nathan.

— Nathan? îl strigă ea. Unde vrei să-l împuşc de data asta, între urechi sau în gât?

Şarja avu efectul dorit.

— De data asta…? bâigui gâtuit piratul.

Totuşi, continua să-şi ţină pistolul spre Nathan.

— Da, de data asta, nătărăule, replică Sara, încercând să vorbească pe un ton cât mai feroce.

— Tu cum preferi? o întrebă Nathan, rezemându-se de tocul uşii, chipurile relaxat.

— În gât, răspunse Sara. Nu mai ştii cât am avut de curăţat după ultimul? O săptămână n-au ieşit petele. Totuşi, păgânul ăsta pare să aibă mai puţin creier. Hai, hotărăşte tu, am să te-ascult, ca întotdeauna.

Mâna piratului căzu pe lângă trup, iar pistolul ajunse pe podea. Sara crezu că învinsese, dar înainte ca Nathan să ajungă la pirat, acesta se răsuci brusc. Dosul palmei lui o lovi în obrazul stâng, într-o încercare de a-i zbura armă din mână. Sara auzi mugetul lui Nathan. Se împletici de-a-ndăratelea, împiedicându-se de picioarele mari ale lui Jimbo, şi apăsă pe trăgaci. Detunătura fu urmată de un urlet, în timp ce piratul îşi ducea mâinile la faţă.

Căderea spre podea păru să dureze mult, nespus de mult timp. Toate se mişcau cu încetinitorul, iar ultimul ei gând, înainte de a leşina, fu îngrozitor. Doamne, Dumnezeule, îl împuşcase pe pirat în faţă!

Se trezi peste câteva momente. Zăcea în pat, iar Matthew şi Jimbo stăteau aplecaţi asupra ei. Matthew îi ţinea pe obraz un prosop înmuiat în apă rece. Jimbo îi făcea vânt cu o hartă de pe biroul lui Nathan.

Soţul ei nu era acolo. Imediat ce-şi dădu seama de acest lucru, Sara împinse pătura la o parte şi încercă să se ridice. Jimbo o culcă la loc.

— Stai cuminte, Sara. Ai primit o lovitură zdravănă. Ţi s-a umflat obrazul.

Îi ignoră instrucţiunile.

— Unde-i Nathan? întrebă ea. Vreau să vină aici, lângă mine.

Înainte de a apuca să-i răspundă, Jimbo se pomeni aşezat pe pat. Sara smulse prosopul din mâna lui Matthew şi începu să-i cureţe

tăietura de la frunte.

— Mărunţică muieruşcă, da' vitează foc când se oţărăşte, nu, Matthew? mormăi Jimbo, încercând să facă pe morocănosul. Nu-ţi mai bate capu' cu mine, bombăni el.

Sara nu-i dădu atenţie.

— Matthew, crezi c-o să se vindece repede? Tăietura asta nu mi se pare prea adâncă, dar poate că…

— O să fie bine, răspunse Matthew.

Sara dădu din cap. Apoi reveni la cealaltă grijă a ei.

— Un bărbat ar trebui să-şi mângâie nevasta când e doborâtă la pământ. Matthew, du-te şi cheamă-l pe Nathan. Pe toţi sfinţii, o să mă mângâie, că de nu, i-arăt eu lui!

— Ei, Sara, replică Matthew, pe un ton liniştitor, întâmplător soţul tău e căpitanul acestei nave, iar acum trebuie să se ocupe de câteva… amănunte importante. Şi-n plus, n-ar fi bine să ai de-a face cu el chiar în clipa asta. Băiatu-i negru de furie.

— Fiindcă s-au urcat piraţii pe corabia lui frumoasă?

— Fiindcă ticălosul ăla te-a lovit, Sara, mormăi Jimbo. După ce-ai încasat-o, ai leşinat, aşa că n-ai văzut mutra soţului tău. N-ai fi uitat-o prea uşor! În viaţa mea nu l-am mai văzut aşa de furios.

— Mă bucur să aud, şopti Sara.

Cei doi marinari se priviră exasperaţi. Sara nu-i mai luă în seamă, căci tocmai îşi aminti păcatul de moarte pe care-l săvârşise.

— O, Doamne, l-am împuşcat pe şeful lor în faţă! strigă ea. Acum sunt osândită s-ajung în iad, nu-i aşa?

— Apărai viaţa bărbatului tău, i-o întoarse Jimbo. N-o să te duci în niciun iad, Sara.

— Va fi… pocit până la sfârşitul zilelor lui, murmură ea.

— Lasă, Sara, că era pocit încă dinainte, replică Matthew.

— Mai bine-l omorai, spuse Jimbo. Aşa, n-ai făcut decât să-l împuşti în nas…

— Dumnezeule, l-am împuşcat în…

— Las-o, Jimbo, că iar o apucă, bodogăni Matthew.

— L-am zburat complet nasul de pe faţă bietului om?

— Bietul om? pufni Jimbo. Ăsta-i un drac împieliţat. Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă…

— Mai are nas, nenorocitul, îl întrerupse Matthew, privindu-şi încruntat prietenul. N-o mai aţâţa, Jimbo, îi ordonă el, înainte de a se întoarce din nou spre Sara. N-ai făcut decât să-i găureşti puţin nasul, atâta tot.

— Ne-ai salvat pe toţi, Sara, adăugă şi Jimbo.

Aceste cuvinte o înveseliră vizibil.

— V-am salvat, nu-i aşa?

Amândoi dădură din capete.

— Oamenii mei ştiu că…

Se întrerupse, când îi văzu încuviinţând din nou.

— Ei, atunci nu mai pot crede că sunt blestemată, nu-i aşa?

Înainte ca vreunul dintre ei să-i răspundă la această întrebare, puse încă una:

— Ce amănunte trebuia să rezolve Nathan?

— Represaliile, anunţă Jimbo. Ochi pentru ochi, Sara. Voiau să ne omoare.

Nu apucă să-şi termine explicaţiile. Lady Sara scoase un ţipăt indignat şi fugi afară din cabină. Amândoi se luară după ea.

Nathan stătea lângă timonă. Piraţii care încercaseră să le cucerească nava erau aliniaţi pe punte. Oamenii lui Nathan îi înconjurau.

Sara se duse grăbită până lângă soţul ei. Îi atinse pe braţ, ca să-i atragă atenţia. Nathan n-o privi, rămânând cu ochii spre şeful piraţilor, care stătea la câţiva paşi distanţă.

Când îl văzu, Sara făcu instinctiv un pas înainte. Banditul avea în mâini o cârpă pe care şi-o ţinea la nas. Voia să-i spună că-i părea rău că-l rănise. Mai voia şi să-i aducă aminte că totul se întâmplase din vina lui, căci dacă n-o lovea, pistolul nu s-ar fi descărcat.

Se vede că Nathan îi ghicise intenţiile. O apucă de braţ dureros de strâns şi o smuci înapoi, lângă el.

— Du-te înapoi jos, îi ordonă el încet, pe un ton care nu admitea nicio contrazicere.

— Numai după ce-mi spui ce-ai să le faci! insistă Sara.

Poate că ar fi îndulcit adevărul, dacă nu i-ar fi privit chiar atunci faţă. Imediat ce-i văzu obrazul umflat, furia îi reveni.

— O să-i omorâm.

Şi se întoarse spre echipaj, în timp ce-i ordona din nou:

— Întoarce-te în cabină, Sara. În câteva minute, terminăm.

Sara, nici gând să se clintească din loc. Îşi încrucişă braţele pe piept, într-o poziţie ţeapănă.

— N-o să-i omorâţi! strigă ea.

Aceste cuvinte atraseră atenţia soţului ei – şi mânia lui. Parcă ar fi fost gata s-o ucidă.

— N-am să-i omor pe dracu'! mârâi el gros.

Sara auzi câteva mormăieli aprobatoare de la oamenii lui Nathan. Tocmai se pregătea să-şi repete admonestarea, când Nathan o făcu să se dezumfle total: întinse mâna pe neaşteptate şi-i atinse uşor obrazul. Apoi se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Te-a lovit, Sara. Trebuie să-l omor.

Pentru el era cel mai firesc lucru, şi considera că fusese un lucru foarte rezonabil să-şi consume timpul pentru a-i da explicaţii. Dar Sara nu înţelegea. Expresia ei neîncrezătoare arăta clar acest lucru.

— Adică vrei să spui că vei omorî pe oricine m-a lovit vreodată? întrebă ea.

Lui Nathan puţin îi păsa de severitatea din tonul ei.

— Ba bine că nu! mormăi el.

— Atunci, va trebui să ucizi jumătate din familia mea! izbucni Sara.

Doamne, n-ar fi trebuit să spună asta, îşi dădu ea seama imediat. Nathan se înfuriase din nou. Totuşi, îi răspunse pe un ton surprinzător de blând:

— Ai să-mi spui numele lor, Sara, şi-i voi pedepsi. Îţi promit. Nimeni nu se atinge de ceea ce-mi aparţine mie.

— Dară, m'lady! mugi Chester. Pân-la ultimu' o să-i omorâm dracului pe nemernicii ăştia. E dreptu' nostru.

— Chester, dacă mai drăcuieşti o singură dată în prezenţa mea, am să-ţi spăl gura cu oţet.

Îl privi cu severitate pe marinar până când acesta dădu din cap, apoi se întoarse spre Nathan, tocmai la timp pentru a-i vedea zâmbetul.

— Dacă-i omorâţi, înseamnă că nu sunteţi cu nimic mai buni decât ei. Atunci şi voi veţi fi nişte bandiţi, Nathan, şi de vreme ce sunt soţia ta, şi eu am să devin o bandită.

— Da', m'lady, suntem bandiţi! declară Ivan cel Groaznic.

— Ba nu suntem bandiţi! anunţă Sara. Suntem cetăţeni ai coroanei, care respectă legea.

În sfârşit, deznădejdea ei răzbi prin furia lui Nathan. O cuprinse de umeri.

— Ei, Sara…

— Să nu-ndrăzneşti să mă iei cu „ei Sara"! îl întrerupse ea. Şi nici să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta condescendent. N-ai să mă poţi îndupleca să îngădui o crimă.

Nathan n-avea chef de discuţii, dar ştia că trebuia s-o ducă sub punte până nu i se dezlănţuia furia. Se gândi să-i ordone lui Jimbo s-o tragă cu forţa pe scară, apoi se răzgândi şi alese altă cale.

— În situaţia de faţă, va domni democraţia! anunţă el. Am să supun la vot, Sara. Aşa-ţi convine?

Sper surprinderea lui, Sara se învoi imediat.

— Da, îmi convine de bună seamă.

— Perfect, răspunse el şi se întoarse spre echipaj. Cine e în favoarea…

Mâinile începuseră deja să se ridice, când Sara îi întrerupse:

— Un moment, vă rog.

— Acum ce mai e? mârâi Nathan.

— Am ceva să le spun oamenilor mei, înainte de a se trece la vot.

— La naiba!

— Nathan, v-am salvat sau nu v-am salvat eu?

Întrebarea îl prinse pe nepregătite. Sara profită imediat de avantaj.

— Jimbo şi cu mine v-am salvat. Aş dori să te aud recunoscând-o şi tu.

— Aveam un plan… începu Nathan. Dar… La dracu', Sara, da, cedă el, cu un oftat. Ne-ai salvat. Acum eşti mulţumită?

Sara dădu din cap.

— Atunci, du-te jos, îi ordonă el din nou.

— Încă nu.

Se întoarse şi le zâmbi marinarilor. Nu putu să nu observe cât de nerăbdători erau. Totuşi, acest lucru n-o descurajă.

— Ştiţi cu toţii că eu l-am dezlegat pe Nathan! începu ea.

Îşi dădu seama că nu era doar o lăudăroşenie, dar îl şi făcea pe soţul ei să pară cam neîndemânatic.

— Deşi, desigur, s-ar fi… dezlegat singur, dacă nu eram eu acolo, înţelegeţi, şi din moment ce avea şi un plan…

— Sara… începu Nathan, pe un ton prevenitor.

Îndreptându-şi umerii, Sara continuă:

— Iar eu l-am împuşcat pe şef, deşi recunosc că n-am vrut să-l rănesc. Acum, va avea o cicatrice toată viaţa, iar o asemenea pedeapsă ar trebui să fie de ajuns pentru oricine.

— Abia l-ai atins! strigă un om. Plumbu' i-a trecut prin nări.

— Trebuia să-i zboare creierii! adăugă altul.

— Dară, sau măcar să-l orbească! interveni încă unul.

„Dumnezeule, sângeroşi mai sunt!" îşi spuse Sara.

Trase adânc aer în piept şi încercă din nou, arătând spre şeful piraţilor.

— Omul acesta a suferit destul.

— Da, Sara, interveni zâmbind Matthew. O să se gândească la tine de fiecare dată când vrea să-şi sufle nasu'.

Un hohot general de râs îi întâmpină cuvintele. Apoi, Chester făcu un pas ameninţător înainte, cu mâinile proptite în şolduri, răcnind:

— N-o să se mai gândească el la nimica multă vreme de-acum încolo! Nici unu' din ei n-o să se mai gândească. Toţi au s-ajungă ospăţ pentru peşti, dacă votu' iese aşa cum m-aştept eu să meargă.

Îndârjirea din tonul lui o irită pe Sara. Instinctiv, se retrase până în faţa soţului ei. Nathan nu-i vedea faţa, dar ştia că se temea.

Pe negândite, o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

Sara îşi rezemă bărbia de mâna lui. Îmbrăţişarea lui îi alungase orice temeri. Privindu-l încruntată pe Chester, îl întrebă:

— Din naştere ai dispoziţia asta aşa de proastă, domnule?

Marinarul nu avea niciun răspuns pregătit pentru o asemenea întrebare, aşa că nu făcu decât să ridice din umeri.

— Atunci, e-n regulă! continuă Sara. Votaţi!

Dădu la o parte braţul lui Nathan şi făcu un pas înainte.

— Ţineţi minte doar un lucru, se grăbi ea să adauge, când mâinile se repeziră în sus. Voi fi foarte dezamăgită dacă oricare dintre voi votează în favoarea pedepsei cu moartea. Foarte dezamăgită! repeta ea, pe un ton dramatic. Dacă, pe de altă parte, votaţi să-i aruncăm pe piraţi peste bord şi să-i lăsăm să înoate până la corabia lor, voi fi foarte mulțumită. Înţelege cineva poziţia mea?

Îi privi pe toţi, până când fiecare dădu din cap.

— Asta-i tot? întrebă neîncrezător Nathan. Asta a fost tot ce-ai avut să le spui?

Văzând că-i zâmbea, Sara zâmbi la rândul ei.

— Da, Nathan. Acum, puteţi vota. Totuşi, cred că tu n-ar trebui să ai voie să votezi.

— Şi de ce, mă rog?

— Fiindcă acum nu judeci limpede.

Expresia de pe chipul lui o înştiinţă că nu înţelegea.

— Vezi tu, Nathan, încă mai eşti foarte furios fiindcă… soţia ta dragă a fost lovită.

— Soţia mea dragă?

Îl privi nemulţumită.

— Eu.

Dumnezeule, îl scotea din minţi!

— Ştiu cine naiba mi-e soţie, mormăi el.

— Lasă echipajul să hotărască.

Nathan primi, numai ca să scape de gura ei. Cu un zâmbet forţat, Sara îşi ridică poalele şi porni spre scară.

— Şi să nu ieşi din cabină până nu terminăm, Sara! strigă Matthew în urma ei.

Simţi cum o urmăreau privirile tuturor. Ştia că aşteptau să dispară, înainte de a-şi pune în aplicare intenţiile neruşinate. Jimbo închisese chiar şi spiraiul cabinei, probabil ca să nu-i ajungă la urechi zgomotele acelea îngrozitoare. Nu se simţea deloc vinovată pentru ceea ce se pregătea să facă. Motivele ei erau pure şi imaculate ca zăpada. Nu-şi putea lăsa oamenii să-i omoare pe piraţi, indiferent cât de mişeleşte se purtaseră; şi, după ce le trecea furia, marinarii aveau să-i fie recunoscători că intervenise.

Se opri când ajunse pe prima treaptă. Nu se întoarse, strigându-şi doar soţul, pe un ton binevoitor:

— Nathan? N-am să aştept în cabină, dar trimite pe cineva să-mi spună cum a mers votul. Vreau să ştiu dacă am motive să fiu dezamăgită sau nu.

Această cerere ciudată îl făcu pe Nathan să se încrunte. Ştia că ticluia ceva, dar nu-şi putea imagina ce-ar fi putut face ca să-i influenţeze.

— Şi unde-ai s-aştepţi, m'lady? întrebă Jimbo.

Sara se întoarse, ca să le vadă expresiile când îi auzeau răspunsul.

— Voi aştepta în cambuză.

Cei mai mulţi înţeleseră imediat, şi o priviră îngroziţi.

Observă că Nathan îi zâmbea. Se încruntă la el, apoi li se adresă celorlalţi:

— N-am vrut să recurg la asemenea tactici, oameni buni, dar nu-mi lăsaţi nicio altă cale. Ar fi mai bine ca votul să nu mă dezamăgească.

Câţiva dintre cei mai înceţi la minte încă nu-i pricepeau ameninţarea subînțeleasă.

Dintre aceştia făcea parte şi Chester.

— Da' ce să faci în cambuză, m'lady?

Sara răspunse imediat:

— Supă.

Capitolul 9

Votul fu unanim. Nimeni nu voia ca Sara să fie dezamăgită. Piraţii fură aruncaţi peste bord şi lăsaţi să înoate până înapoi la corabia lor.

Totuşi, Nathan avu ultimul cuvânt – sau, mai bine zis, ultima faptă. Ordonă să fie pregătite două tunuri şi, cu mare satisfacţie, făcu o ditamai gaura în corabia piraţilor. Când Sara întrebă ce era cu acel zgomot, i se spuse că nu făceau decât să-şi descarce tunurile.

„*Seahawk*" suferise şi ea avarii. Majoritatea stricăciunilor care aveau nevoie de reparaţii imediate se aflau deasupra liniei de plutire. Aceleaşi pânze pe care Sara fusese cât pe ce să le distrugă cu umbrela fuseseră sfâşiate în două de o ghiulea inamică.

Oamenii lucrau zâmbind – mare minune! — ba chiar îşi aruncaseră şi colierele de usturoi. Se simţeau din nou în siguranţă, convinşi că blestemul fusese înlăturat.

Stăpâna lor le salvase pielea. Până şi ursuzul Chester îi închina osanale.

Sara se duse cu Matthew s-o aducă pe Nora din cală, şi abia atunci îşi aminti de captivii legaţi jos. Nathan o aşteptă să se întoarcă pe punte, după care îi trânti fiecăruia câte un pumn în burtă. Gemetele lor îi atraseră Sarei atenţia, dar când îşi întrebă soţul ce se întâmplase, acesta nu făcu decât să ridice din umeri, după care-i ajută binevoitor pe prizonieri să-şi ia zborul peste parapet.

Cu mare plăcere, Sara îi povesti totul Norei, care o lăudă pentru curajul şi iscusinţa ei.

— Ştii că Nathan nu mi-a spus o vorbă de felicitare? replică Sara. Ai crede…

— Aş crede că n-a avut timp să-ţi mulţumească, Sara, şi nu mă îndoiesc c-o va face. E puţin cam…

— Încăpăţânat?

Nora zâmbi.

— Nu, draga mea, nu încăpăţânat, doar mândru.

Sara îşi spuse că era câte puţin din amândouă. Emoţia trecuse, dar mâinile începură să-i tremure. Îi venea şi rău de la stomac, iar obrazul lovit o durea îngrozitor.

Totuşi, n-avea de gând s-o alarmeze pe Nora, aşa că nu-i spuse nimic.

— Ştiu că ai auzit şuşotelile care te compară cu sora lui Nathan, continuă mătuşa ei.

Nu auzise asemenea zvonuri, dar n-o contrazise, ca s-o facă să continue.

— Jade a fost stăpâna acestei corăbii multă vreme, spuse ea, iar oamenii îi erau foarte credincioşi.

— Ştiu că te-ai simţit lezată de comentariile lor, copilă, spuse Nora.

— La care comentarii te referi? Am auzit atât de multe…

— A, că plângi tot timpul… Jade nu plângea niciodată. Îşi ţinea emoţiile ferecate în suflet, sau aşa se laudă Matthew. Şi era foarte curajoasă. Am auzit nişte povestiri extraordinare despre isprăvile ei şi ale oamenilor! Dar pe toate astea le ştii, continuă Nora, cu un gest. N-am adus vorba despre ele ca să crezi că oamenii te-ar mai considera inferioară, Sara. Ba chiar dimpotrivă, mai ales acum. Azi le-ai cucerit şi inimile, şi loialitatea. Pe viitor nu vor mai face comparaţii, pun prinsoare. Au văzut că eşti întru totul la fel de curajoasă ca Jade a lor.

Sara se întoarse să intre în cabină.

— Cred c-am să mă odihnesc puţin, mătuşă, şopti ea. Toate emoţiile astea m-au obosit.

— Eşti într-adevăr cam palidă, Sara. A fost o dimineaţă extraordinară, nu-i aşa? Cred c-am să-l caut pe Matthew, să stăm împreună câteva minute, dacă nu-i prea ocupat. Apoi, am să mă odihnesc şi eu.

Rochia albastră a Sarei zăcea pe podeaua cabinei. Imediat ce închise uşa şi o văzu, îşi aminti cum o mânuise piratul – şi toate cuvintele spurcate pe care le rostiseră.

În sfârşit, începea să înţeleagă tot ce s-ar fi putut întâmpla.

— Nu trebuie să mă gândesc la toate posibilităţile, şopti ea cu voce tare.

Nathan ar fi putut să fie ucis.

Trebuia să facă ceva, ca să-şi alunge spaima din minte. Curăţi cabina, apoi se spălă şi ea. Când termină, tremurul îi mai trecuse.

Apoi îşi văzu în oglindă vânătaia de pe faţă.

Groaza o lovi din nou, în plin. Cum ar fi putut trăi vreodată fără Nathan? Dacă nu s-ar fi gândit să ia pistoalele cu ea, în cală? Dacă rămânea acolo, cu Nora, şi n-ar fi…

— O, Doamne… şopti ea. Totul e o maimuţăreală. Sunt atât de laşă…

Aplecându-se peste spălător, se privi în oglindă.

— O laşă urâtă.

— Ce-ai spus?

Nathan intrase fără să facă niciun zgomot. Sara tresări, apoi se întoarse spre el, încercând să-şi ascundă sub păr obrazul învineţit.

Îşi dădu seama că plângea. Nu voia, totuşi, ca Nathan să observe. Porni spre pat, cu capul plecat.

— Cred c-am să trag un pui de somn, şopti ea. Sunt frântă de oboseală.

Nathan îi tăie calea.

— Lasă-mă să-ți văd fața, porunci el.

Îşi puse mâinile pe şoldurile ei. Sara continua să stea cu capul plecat, aşa că nu-i vedea decât creştetul. Şi îi simţea tremurul.

— Te doare, Sara? o întrebă el, cu glasul înăsprit de îngrijorare.

Sara clătină din cap, nevrând nici acum să-l privească. Îi dădu la o parte mâna cu care încerca să-i ridice bărbia.

— Nu mă doare deloc, minţi ea.

— Atunci, de ce plângi?

Tandreţea din glasul lui o făcu să tremure şi mai tare.

— Nu plâng, răspunse în şoaptă. Acum aş vrea să mă odihnesc, Nathan.

— Ba mai întâi ai să-mi spui ce te tulbură, îi ordonă el.

În sfârşit, Sara izbucni în lacrimi.

— Nici acum nu plângi? întrebă exasperat Nathan.

Dădu din cap, la pieptul lui.

— Jade nu plânge niciodată.

— Ce-ai spus?

Nu voia să repete. Încercă să se îndepărteze de el, dar Nathan n-o lăsă. Era mai puternic, mai hotărât. O ţinu strâns cu un braţ şi-i ridică bărbia. Cu blândeţe, îi dădu părul la o parte din dreptul feţei.

Când îi văzu vânătaia umflată de pe obraz, expresia-i deveni ucigaşă.

— Ar fi trebuit să-l omor, pe ticălosul ăla, şopti el.

— Sunt o laşă.

Când Nathan o privi neîncrezător, Sara dădu din cap cu înverşunare.

— Aşa este, Nathan. Nu mi-am dat seama până azi, dar acum ştiu adevărul despre mine însămi. Nu semăn deloc cu Jade. Oamenii au dreptate. Nu mă ridic la înălţimea ei.

Era atât de surprins, încât nu-şi dădu seama că-i dăduse drumul decât când Sara se întoarse şi porni spre pat. Se aşeză pe marginea acestuia, cu privirea în jos.

— Acum am să dorm puţin, şopti ea din nou.

În veci n-avea s-o poată înţelege. Clătinând din cap, Nathan încercă să-şi stăpânească zâmbetul.

Sara îşi acoperea iar vânătaia de pe obraz cu părul. Era clar c-o făcea să se simtă jenată.

— Nu sunt doar laşă, Nathan, ci şi urâtă. Jade are ochi verzi, nu? Oamenii spun că părul ei e roşu ca focul. Jimbo mi-a zis că e frumoasă.

— De ce naiba vorbim acum despre sora mea? întrebă Nathan.

Imediat, îşi regretă tonul arţăgos. Voia să înţeleagă amărăciunea Sarei, nu s-o accentueze şi mai mult. Continuă cu blândeţe:

— Nu eşti laşă.

Îl privi, încruntată.

— Atunci, de ce-mi tremură mâinile, şi de ce simt că-mi vine să vărs? În clipa asta mi-e aşa de frică, şi nu mă pot gândi decât la ceea ce ţi s-ar fi putut întâmpla ţie.

— Ce mi s-ar fi putut întâmpla?

Mărturisirea ei îl uimea, îl făcea să se simtă umilit.

— Sara, şi tu ai fost în pericol.

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, Sara continuă:

— Ar fi putut să te omoare.

— N-au făcut-o.

Începu să plângă din nou. Nathan oftă. Avea nevoie de timp. O simplă negare nu era de ajuns. Trebuia s-o atingă.

Şi simţea şi el nevoia atingerii ei. Începu să se dezbrace, rămânând doar cu pantalonii pe el. Tocmai se pregătea să şi-i scoată, când se hotărî să nu-şi dezvăluie încă intenţiile. N-ar fi făcut decât să-i abată atenţia, şi dorea să rezolve problema mai întâi.

Când Nathan se aşeză din nou, Sara se ridică. Îl privi cum se instala comod pe pat, cu spatele rezemat de căpătâiul acestuia, un picior întins înainte şi celălalt îndoit din genunchi.

Apoi o trase în faţa lui şi o ajută să se aşeze, cu capul pe umărul lui. Sara îşi frecă posteriorul de el, potrivindu-se cât mai bine, iar această mişcare îl făcu să scrâşnească din dinţi.

Soţia lui nu avea nici acum idee cât de provocatoare putea să fie. Nu ştia ce repede îl făcea s-o dorească.

— Nu e nevoie să-ţi ascunzi faţa de mine, îi şopti el.

Îi dădu uşor la o parte părul, se aplecă şi o sărută pe gât. Sara închise ochii şi-şi înclină capul într-o parte.

— Nathan? Ai văzut ce repede s-a întors spre mine omul acela? Dacă pistolul nu se descărca, n-aş fi putut să mă apăr. N-am putere. Sunt nevolnica.

— Nu e nevoie să ai putere ca să te aperi, replică el.

Aceste cuvinte nu păreau să aibă niciun sens.

— L-am lovit pe Duggan, dar apoi m-a durut foarte mult mâna. Şi nici n-am reuşit să-l ating prea tare. Cum să n-ai nevoie de putere dacă vrei să…

— Cine-i Duggan?

— Omul cu care era unchiul Henry la tavernă, în seara când ne-am întâlnit.

Amintindu-şi, Nathan zâmbi la gândul pumnului în mănuşă albă care se repezise afară pe fereastră.

— Aveai factorul surpriză de partea ta, dar n-ai strâns bine pumnul.

O luă de mână, arătându-i cum să facă.

— Nu ţine degetul mare sub celelalte, ca să nu ţi-l rupi. Pune-l aici, pe din afară, şi strânge. Forţa lovituri trebuie să pornească de-aici, adăugă, atingându-i braţul şi umărul. Loveşte din tot trupul.

Sara dădu din cap.

— Dacă aşa spui tu…

— Trebuie să înveţi să te aperi. Fii atentă, Sara. Te instruiesc.

Până în acel moment, Sara nu-şi dăduse seama cât de nesigură se simţea alături de Nathan.

— Nu vrei să mă aperi tu?

Oftatul lui îi răsfiră părul.

— Vor exista momente când n-am să fiu cu tine. Şi acum, reţine că IocuI unde loveşti e la fel de important ca felul cum loveşti.

— Aşa…?

Încercă să-l privească. Nathan îi culcă la loc capul pe umărul lui.

— Da, ţine minte: locul cel mai vulnerabil al unui bărbat e între picioare.

— Nathan, nu cred c-aş fi vreodată în stare să…

Îi auzi stânjeneala din voce. Exasperat, îşi dădu ochii peste cap.

— E ridicol să te ruşinezi. Sunt soţul tău, şi trebuie să putem discuta orice.

— Nu cred că aş putea lovi un om… acolo.

— N-ai putea pe dracu'! replică el. La naiba, Sara, ai să te aperi, fiindcă aşa-ţi poruncesc eu! Nu vreau să ţi se întâmple ceva.

Dacă n-ar fi fost atât de iritat, Sara s-ar fi bucurat de ceea ce auzea. Doamne, ce om complex era! O îndemna şi insista să facă lucruri de care nu se credea în stare.

— Şi dacă nu-l pot lovi acolo? Laşii nu se apără, declară ea. Şi am recunoscut deja că sunt laşă.

Nathan încercă să nu râdă.

— Explică-mi de ce te consideri laşă, îi ceru el.

— Ţi-am explicat deja! strigă Sara. Încă-mi mai tremură mâinile, şi ori de câte ori mă gândesc la ceea ce s-ar fi putut întâmpla, mă îngrozesc. Nu pot nici măcar să mă uit la rochia aia fără să-mi vină rău.

— Care rochie?

Îi arătă rochia albastră de pe podea.

— Aia, şopti ea. Unul dintre piraţi a atins-o. Vreau s-o arunci peste bord, adăugă. N-am s-o mai port niciodată.

— Bine, Sara, o linişti el. Am s-o arunc. Acum, închide ochii şi nu va mai trebui să se uiţi la ea.

— Mă crezi o proastă, nu?

Nathan începu să-şi frece nasul de gâtul ei.

— Cred că începi să simţi efectele, şopti el. E o reacţie firească, atâta tot. Nu înseamnă că eşti laşă.

Sara încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui, dar îi era foarte greu.

Îi sâcâia urechea cu limba, iar respiraţia lui caldă o înfierbânta şi mai mult. Fiorii îi treceau, şi începea să se simtă ameţită.

— Tu nu simţi niciodată… efectele? îl întrebă, într-o şoaptă slabă.

Mâna lui îi mângâia sânul. Mătasea foşnea pe piele, excitant.

— Ba da.

— Şi ce faci atunci?

— Găsesc o cale să-mi descarc frustrarea.

Îi desfăcu panglica din decolteul corsajului şi-i coborî bretelele de pe umeri.

Sara se relaxa tot mai mult. Scoase un mic oftat de plăcere şi închise iar ochii.

Mâna lui i se depuse pe coapsă. Când începu să-i mângâie pielea sensibilă din apropierea furcii picioarelor, Sara se mişcă nervoasă.

Degetele lui se strecurară sub cămaşă, începând încet să aţâţe focul dintr-însa. Ştia prea bine cât să apese, unde s-o atingă, ca s-o scoată din minţi. Sara lăsă să-i scape un geamăt întretăiat, când degetele lui o pătrunseră.

— Uşurel, fetiţo, îi şopti Nathan, simţind că încerca să-l oprească. Nu te opune, Sara. Lasă-te în voie.

O strânse cu putere, continuându-şi dulcea tortură. Degetele lui eram magice, poruncitoare. Curând, Sara nu mai avea în minte altceva decât cum să-şi găsească eliberarea.

— Îmi place cum reacţionezi. Eşti aşa de fierbinte, aşa de umedă… Numai şi numai pentru mine, nu-i aşa, Sara?

Nu-i putu răspunde. Se descleia din toate încheieturile. Nu putea opri dezlănţuirea, care se produse înainte ca ea să-şi dea seama că urma. Mâinile îi coborâră pentru a-l ţine între coapsele ei şi-şi strânse în jur picioarele.

Fu un orgasm zdrobitor, care o moleşi complet. Sara căzu pe pieptul soţului ei, într-un abandon extaziat.

Imediat ce bătăile inimii-i mai încetiniră şi-şi putu aduna gândurile, se ruşină. Cămaşa îi coborâse în talie, iar Nathan îi mângâia blând sânii.

— N-am ştiut că pot… adică, fără tine în mine, n-am crezut că era posibil…

Nu mai putu continua.

— Nu eram în tine, şopti el. Doar degetele erau acolo, nu mai ţii minte?

O întoarse până ajunse să stea în genunchi, cu faţa spre el.

Sarei i se opri respiraţia în gât, şi dintr-o dată înţelese că-l dorea din nou. Doamne, ce sexy era! Îi susţinu privirea, în timp ce-şi cobora cămaşa pe coapse.

Se aplecă până-i atinse pieptul cu sânii. Nathan îşi scotea deja pantalonii.

În câteva clipe, fură goi, iar Sara îngenunche din nou între picioarele soţului ei. Fără să-şi ia ochii dintr-ai lui, îşi apropie mâna de el şi îl atinse. Geamătul lui gros o înştiinţa cât îi plăcea acea cutezanţă.

Apoi, mâinile lui i se strânseră în păr, trăgând-o spre el.

— Aşa se scapă de efecte, Sara, îi şopti.

Şi-i acoperi gura cu a lui, retezându-i orice răspuns.

Nathan era pe punte, ajutând la întinsul unei vele mici care fusese desprinsă de ghiuleaua piraţilor. După ce termină, se întoarse spre timonă.

La vederea şotiei lui, se opri. Sara stătea aşezată pe o banchetă de lemn, mai jos de el. La picioarele ei erau aşezaţi cel puţin cincisprezece oameni. Păreau foarte interesaţi de ceea ce le spunea.

Nathan se apropie. La urechi îi ajunse glasul lui Chester.

— Vrei să zici că aveai doar patru ani când te-ai măritat cu căpitanul?

— Păi tocmai ne-a explicat, Chester, mormăi Kently. Au făcut-o la cererea nătărăului ăluia de rege, nu, Sara?

— Şi nu te-ntrebi de ce-a vrut regele să pună capăt discordiei? întrebă Ivan.

— Voia să facă pace, răspunse Sara.

— De la ce pornise râca? se interesă altul.

— Nimeni nu mai ştie, presupuse Chester.

— A, ştiu de la ce s-a iscat neînţelegerea, spuse Sara. De la o cruce de aur.

Nathan se rezemă de catarg, zâmbind, deşi clătina din cap. Vasăzică, şi ea credea aiureala aia? Sigur că da. Era o poveste de adormit copiii, era firesc să-i dea crezare.

— Zi-ne de crucea aia de aur, îi ceru Chester.

— Păi, totul a început când un baron Winchester şi un baron St. James au plecat împreună într-o cruciadă. Erau buni prieteni. Asta se-ntâmpla în evul mediu, desigur, când toţi voiau să scape lumea de necredincioşi. Cei doi baroni aveau moşii învecinate, şi se spune că împreună crescuseră, la curtea Regelui John. Nu ştiu dacă aşa a fost sau nu.

— Oricum, adăugă Sara ridicând din umeri, cei doi prieteni s-au dus într-un port din străinătate. Unul dintre ei a salvat viaţa cârmuitorului de-acolo, şi a primit în schimb o cruce uriaşă, făcută numai din aur. Da, întâi ea când oamenii o priviră impresionaţi, şi era bătută în pietre preţioase uriaşe – diamante, rubine, şi se spune că arăta magnific.

— Cât de mare se zice că era? vru să ştie Matthew.

— Cât un om în toată firea, răspunse Sara.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? întrebă Chester, nerăbdător să audă continuarea.

— Cei doi baroni s-au întors în Anglia. Apoi, crucea a dispărut dintr-o dată. Baronul Winchester le-a spus tuturor că el primise crucea, şi că baronul St. James i-o furase. Baronul St. James susţinea acelaşi lucru, în favoarea lui.

— Şi n-a mai fost găsită niciodată, m'lady? se interesă Kently.

Sara clătină din cap.

— Între cei doi puternici baroni a izbucnit războiul. Unii spun că nici n-a existat vreodată o cruce, şi că au folosit-o doar ca pe o scuză ca să-şi cucerească unul altuia pământurile. Eu, una, cred că acea cruce există.

— De ce? întrebă Chester.

— Fiindcă se spune că baronul St. James, când era pe moarte, ar fi şoptit: „Priviţi spre ceruri ca să vă găsiţi comoara", răspunse ea, dând din cap. Nimeni nu minte când se pregăteşte să se ducă la Creatorul său. Imediat după ce a rostit aceste cuvinte, a dus mâna la inimă şi a căzut mort.

Repetă gestul, lăsându-şi capul în piept. Unii dintre marinari începură să aplaude, apoi se opriră.

— Nu crezi cu adevărat povestea asta, nu-i aşa, Lady Sara?

— A, ba da. Într-o zi, Nathan îmi va găsi acea cruce.

Nathan îşi spuse că soţia lui era o visătoare fără speranţă. Totuşi, zâmbi, căci dintr-o dată îşi dăduse seama că-i plăcea această latură a ei.

— Căpitanul pare-se că va trebui să se ducă în cer ca s-o găsească, spuse Chester.

— A, nu, îl contrazise Sara. Când a spus „priviţi spre ceruri", baronul n-a făcut decât să dea un mic indiciu. Era foarte viclean.

Discuţia mai continuă câteva minute. Dar se anunţa furtună, iar vântul începu curând să se înteţească. Sara se duse în cabină, ca să-şi strângă tăciunii, şi-şi petrecu restul zilei cu mătuşa ei. Pe înserat, Nora căsca de somn ca un copil, aşa că Sara o lăsă să se odihnească. Era clar că ziua aceea grea o obosise.

La drept vorbind, şi Sara era frântă. Tocmai se pregătea de culcare, când începu să aibă dureri de şale – semn sigur că-i începea ciclul lunar.

O oră mai târziu, junghiurile reveniră cu înverşunare. Erau mult mai dureroase decât de obicei. Sara se chinuia prea tare ca să-i mai pese dacă Nathan afla sau nu despre starea ei. Şi îngheţa de frig. Era efectul durerii, cu toată căldura şi umezeala din cabină.

Luă pe ea o cămaşă de noapte din bumbac, albă şi groasă, apoi se

târî în pat şi se acoperi cu trei pături.

Nu putea sta comod în nicio poziţie. Avea senzaţia că i se frânseseră şalele în două, şi curând începu să scâncească de durere.

Nathan nu veni în cabină decât după schimbarea cartului de noapte. De obicei, Sara lăsa o lumânare aprinsă pentru el, dar acum în cabină era întuneric beznă.

O auzi gemând. Imediat, aprinse două lumânări şi veni grăbit la pat.

N-o văzu nici acum. Era ascunsă sub un munte de pături.

— Sara? întrebă el, alarmat.

Când nu-i răspunse, îi dădu la o parte, smucit, păturile de pe faţă.

Îl trecură năduşeli reci de spaimă. Faţa Sarei era la fel de albă ca şi cearşafurile. Îşi trase iar păturile peste cap.

— Sara, ce Dumnezeu se întâmplă?

— Pleacă, Nathan, şopti ea.

Avea vocea înăbuşită de pături, dar i se înţelegeau totuşi cuvintele.

— Nu mă simt bine.

Părea în pragul morţii. Spaima lui Nathan se înteţi şi mai mult.

— Ce-i cu tine? întrebă el într-o şoaptă aspră. Te doare faţa? La dracu', ştiam eu că trebuia să-l omor pe ticălosul ăla!

— Nu faţa mă doare! ţipă ea.

— Atunci, ai febră? o întrebă, smulgând iar păturile la o parte.

O, Doamne, nu-i putea explica situaţia. Era prea umilitor. Scoase încă un geamăt gros şi se întoarse pe o parte, cu spatele spre el. Îşi strânse genunchii la burtă, începând să se legene înainte şi-napoi.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu mă simt bine, şi gata. Te rog, lasă-mă.

Nathan, nici gând, desigur. Îi puse mâna pe frunte. Era rece, deşi umedă, la atingere.

— Febră nu ai, mormăi el uşurat. Dumnezeule, Sara, te-am lovit azi după-amiază, nu-i aşa? Ştiu că am fost puţin cam… brutal, dar…

— Nu m-ai lovit… bâigui ea.

Tot nu era convins.

— Eşti sigură?

Îngrijorarea lui o mai linişti.

— Foarte sigură. Nu tu mi-ai cauzat boala asta. N-am nevoie decât să rămân singură.

Un junghi o făcu să se întrerupă. Gemu gros, apoi adăugă:

— Lasă-mă să mor în linişte.

— Pe dracu'-am să te las! bombăni el.

Un nou gând negru îi dădu fiori.

— N-ai făcut nimic când te-ai dus în cambuză? N-ai mâncat ceva preparat de tine?

— Nu. N-am stomacul deranjat.

— Atunci, ce naiba ai?

— Nu sunt… curată.

Nathan habar n-avea ce Dumnezeu putea să mai însemne şi asta.

— Ţi-e rău fiindcă nu eşti curată? Sara, asta-i cea mai mare prostie pe care-am auzit-o-n viaţa mea. Ai să-ţi revii dacă pun să-ţi pregătească o baie?

Îi venea să urle la el, dar ştia că efortul ar fi făcut s-o doară şi mai rău.

— Nathan, e o… situaţie femeiască, şopti ea.

— O ce?

Doamne, trebuia să i-o spună pe şleau.

— Mi-a venit ciclul! strigă. Au, mă doare… în unele luni, mi-e mai greu decât în altele.

— Ţi-a venit ciclul…

— Nu sunt gravidă… Te rog, pleacă acum. Dacă Dumnezeu se milostiveşte cu adevărat de mine, am să mor în câteva minute… fie de durere, fie de ruşine că trebuie să-ţi dau ţie toate explicaţiile…

Nathan fu atât de uşurat că nu suferea de-o boală mortală, încât oftă întretăiat. Apoi vru s-o bată pe umăr, dar îşi opri mâna la jumătatea mişcării, încurcat.

— Pot face ceva ca să-ţi uşurez durerea? o întrebă. Ai nevoie de ceva?

— De mama mea am nevoie, mormăi Sara. Da' ea nu poate să vină, nu-i aşa? Of, du-te, Nathan. Nu poţi face nimic.

Îşi acoperi iar faţa cu păturile, scoţând un nou geamăt jalnic. Probabil Nathan se hotărâse s-o lase în pace, îşi spuse ea, când auzi uşa închizându-se. Izbucni în lacrimi.

Cum îndrăznea să plece de lângă ea, când se chinuia aşa? Minţise când spusese că de mama ei avea nevoie. Îl voia pe Nathan, s-o ţină în braţe, iar el, ca un încăpăţânat ce era, nici măcar nu-i ghicise gândurile.

Capitolul 10

Nathan se duse direct în cabina Norei. Nu se opri să ciocănească. Imediat ce dădu uşa de perete, se auzi un glas gros:

— Cine-i?

Recunoscând glasul bubuitor al marinarului, Nathan aproape că zâmbi. Era clar că Matthew împărţea patul cu Nora.

— Am de vorbit cu Nora, anunţă el.

Mătuşa Sarei se trezi, cu o tresărire. Scoţând o exclamaţie de spaimă, îşi trase pătura până la bărbie. Se înroşise la faţă ca flacăra lumânării.

Nathan veni până lângă pat şi se opri, cu mâinile la spate şi privirea în jos.

— Sara e bolnavă, anunţă el, înainte ca Nora să poată scoate o vorbă.

La auzul acestor cuvinte, stânjeneala bătrânei de a fi fost surprinsă într-o asemenea situaţie compromiţătoare se risipi imediat.

— Trebuie să mă duc la ea, şopti, chinuindu-se să se ridice. Ştii cumva de ce anume suferă?

— Vrei să arunc şi eu o privire? întrebă grăbit Matthew, înlăturând pătura.

Nathan clătină din cap, dregându-şi glasul.

— E problema… aia a femeilor.

— Ce problemă a femeilor? repetă nedumerit Matthew.

Nora îl bătu pe dosul mâinii, rămânând cu privirea spre chipul lui Nathan.

— Are dureri mari?

Nathan dădu din cap.

— Îngrozitoare. Spune-mi ce pot face ca s-o ajut.

Norei i se păru că vorbea pe un ton la fel de repezit ca al unui comandant de oşti.

— Un pahar mare de brandy ajută uneori, sugeră ea. Nicio vorbă bună nu i-ar face rău, Nathan. Ţin minte că eram foarte emotivă, în fiecare lună, cu acel prilej.

— Şi altceva nu mai pot face pentru ea? mormăi Nathan. Dumnezeule, Nora, are dureri. Nu pot s-o las aşa!

Cu mare efort, Nora reuşi să-şi ascundă zâmbetul. Nathan părea gata să omoare pe cineva.

— Ai întrebat-o ce-ar putea-o ajuta?

— A zis c-o vrea pe maică-sa.

— Cu ce s-o ajute maică-sa? întrebă Matthew.

— Are nevoie de soţul ei, dragă, răspunse Nora. Nathan, vrea s-o mângâie cineva. Încearcă s-o masezi pe spate.

Nathan ieşea deja pe uşă. Imediat ce o închise în urma lui, Nora se întoarse spre Matthew.

— Crezi c-o să-i spună Sarei că noi doi…?

— Nu, iubito, n-o să-i sufle o vorbă.

— Nu vreau s-o mint, dar ea le vede pe toate numai în alb şi negru. Nu cred c-ar înţelege.

— Acum taci, o linişti Matthew, sărutând-o, şi o cuprinse în braţe. Se va maturiza, cu timpul.

Nora era de acord. Schimbând subiectul, şopti:

— Nathan începe să ţină la Sara, nu-i aşa? Nu peste mult, îşi va da seama că o iubeşte.

— O fi iubind-o el, Nora, dar n-are s-o recunoască niciodată. Băiatul ăsta a-nvăţat de mult să se apere de orice încurcături sufleteşti.

La auzul acestor cuvinte, Nora pufni.

— Prostii, obiectă ea. Dacă ar fi o femeie obişnuită, poate că ai avea dreptate, Matthew, dar ai observat desigur că Sara mea nu e ca toate celelalte. Este tocmai nevasta de care are nevoie Nathan. Crede că soţul ei o iubeşte, şi nu va avea nevoie de mult timp ca să-l convingă că aşa e. Aşteaptă numai, şi-ai să vezi!

Sarei nici nu-i trecea prin minte că discutau despre ea. Se zbătea în chinurile milei de sine însăşi.

Nu-l auzi pe Nathan revenind în cabină. Dintr-o dată, îi simţi mâna pe umăr.

— Sara, bea asta. O să-ţi facă bine.

Se întoarse spre el, îi văzu cupa din mâini şi imediat clătină din cap.

— E brandy, îi spuse Nathan.

— Nu vreau.

— Bea-l.

— Am să vărs.

Mai clar nici n-ar fi putut să-i spună. Nathan puse grăbit paharul pe birou şi se culcă lângă ea.

Sara încercă să-l respingă. N-o luă în seamă. Cuprinzând-o de talie, o trase spre el şi începu să-i maseze şalele. Atingerea lui blândă era ca un vis. Imediat, durerile începură să slăbească. Sara închise ochii şi se lipi şi mai strâns de soţul ei, ca să-i simtă mai bine căldura.

Abia dacă observa balansul tot mai puternic al navei. Lui Nathan, însă, nu-i scăpase. I se întorcea stomacul pe dos şi tare-ar mai fi vrut să nu fi mâncat nimic. Nu mai avea mult, şi se înverzea complet la faţă.

Continuă s-o mai maseze cam un sfert de oră, fără să-i spună o vorbă. Încerca să se concentreze asupra ei, dar de fiecare dată când

corabia se legăna, stomacul lui o urma grabnic.

— Acum te poţi opri, îi şopti Sara. Mă simt mai bine, mulţumesc.

Nathan se conformă, şi vru să se dea jos din pat, dar următoarea ei cerere îl reţinu.

— Vrei să mă iei în braţe, Nathan? Mi-e atât de frig… E o seară rece, nu-i aşa?

Pentru el, parcă ar fi dogorit focurile iadului. Avea chipul lac de năduşeală. Totuşi, îi făcu pe plac. Mâinile ei erau reci ca gheaţa, dar în câteva minute îmbrăţişarea lui o încălzi din nou.

Nathan crezu că în sfârşit adormise şi tocmai se desprindea din îmbrăţişare, când o auzi şoptind:

— Nathan? Dacă sunt stearpă?

— Dacă eşti stearpă, eşti stearpă.

— Asta-i tot ce ai de spus? Dacă sunt stearpă, n-o să putem avea copii.

Nathan îşi dădu ochii peste cap. Dumnezeule, iar îi venea să plângă!

— N-ai de unde să ştii dacă eşti stearpă sau nu, spuse el. E prea curând ca să te repezi să tragi o asemenea concluzie.

— Şi dacă totuşi sunt? nu se lăsă ea.

— Sara, ce vrei să zic?

Frustrarea lui Nathan era vizibilă. Stomacul i se contractă din nou. Degeaba respira adânc. Dădu pătură la o parte şi încercă iar să se ridice din pat.

— O să vrei să mai rămânem căsătoriţi? îl întrebă Sara. Nu vom mai primi pământurile promise de rege, dacă nu nasc un copil până când…

— Ştiu şi eu condiţiile contractului! o întrerupse el răstit. Dacă nu primim pământurile, vom reface construcţiile pe pământul pe care mi l-a lăsat moştenire tatăl meu. Şi acum, lasă-mă cu întrebările şi dormi. Mă întorc imediat.

— Tot nu mi-ai răspuns. Ai vrea să rămâi căsătorit cu o femeie stearpă?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu…!

— Ai vrea, nu-i aşa?

Nathan gemu. Sara îl consideră un răspuns afirmativ, aşa că se întinse spre el şi-l sărută pe spate. Când ridică privirea spre chipul lui, văzu în lumina lumânărilor cât de cenuşiu devenise.

Înţelese imediat. Corabia sălta pe valuri ca o minge. Paharul cu brandy căzuse pe jos. Nathan închise ochii şi se strâmbă.

Avea rău de mare. Sara era cuprinsă de compasiune pentru sărmanul ei soţ, dar mila îi trecu repede când îl auzi mormăind:

— N-aş rămâne căsătorit cu nimeni, dacă nu ar fi contractele alea afurisite. Dormi acum.

După ce bombăni acest răspuns, Nathan se dădu jos din pat.

Sara se înfurie din nou. Cum îndrăznea să-i vorbească pe un asemenea ton? Şi ea se simţea la fel de rău ca el, poate chiar mai rău. Uitând de blândeţea cu care o tratase, se hotărî să-i dea o lecţie pe care n-avea s-o uite cu una, cu două.

— Îmi pare rău că te reţin de la treburi, începu ea. Acum mă simt mult mai bine, Nathan. Îţi mulţumesc. Cred că n-ar fi trebuit să mănânc peşte la cină. Dar a fost delicios, mai ales cu puţină ciocolată deasupra. Ai gustat vreodată peşte îndulcit astfel? Nu…?

Nathan părea foarte grăbit să-şi tragă pantalonii pe ei. Sara îşi stăpâni zâmbetul.

— De obicei, presar numai zahăr, dar în seara asta am vrut să experimentez. Apropo, bucătarul a promis să ne servească stridii, când ajungem în port. Îmi plac foarte mult stridiile, ţie nu? Sunt aşa de bune, când îţi… alunecă pe gât… Nathan, nu mă săruţi la plecare?

Uşa se trânti. Sara surâse. Era timpul ca soţul ei să-şi dea seama ce noroc avea că o luase de soţie.

— Aşa-i trebuie, dacă-i atât de încăpăţânat, murmură ea.

Se acoperi cu pătura până la umeri şi închise ochii. În câteva minute, dormea adânc.

Nathan îşi petrecu aproape toată noaptea aplecat peste copastie. Se dusese într-un loc care de obicei era pustiu, şi nimeni nu-i dădea atenţie. Când reveni în cabină, răsărea soarele. Se simţea stors ca o pânză udă şi se prăbuşi pe pat. Mişcarea o trezi pe Sara. Întorcându-se pe cealaltă parte, se cuibări lângă el.

Ca să nu-l bată iar la cap, Nathan începu să sforăie. Sara îl sărută pe obraz. Vedea în lumina slabă a lumânării cât de palid era. Şi neras. Ţepii bărbii îl făceau să arate feroce. Îi atinse obrazul cu degetele.

— Te iubesc, şopti ea. Cu toate cususurile tale, Nathan, te iubesc. Îmi pare rău că din vina mea ai avut rău de mare. Îmi pare rău că te-am făcut intenţionat să suferi.

Mulţumită de confesiune, mai ales fiindcă ştia că n-o auzise, se întoarse la loc, cu un oftat sonor.

— Cred că ar trebui să te gândeşti la altă muncă, bărbate. Marea nu pare să-ţi priască.

Încet, Nathan deschise ochii şi o privi. Arăta ca un înger.

Îi venea s-o strângă de gât. Cum, necum, aflase despre slăbiciunea lui şi se folosise de ea ca să se răzbune. Probabil o ofensase răspunsul lui că nu s-ar fi însurat deloc dacă n-ar fi fost contractele.

Furia îi trecu repede, şi începu să zâmbească. La urma urmei, micuţa Sara nu era chiar atât de inocentă. Făcuse exact ceea ce-ar fi făcut el, dacă avea la dispoziţie o asemenea armă şi nu era destul de puternic ca să riposteze fizic.

Când era furios, lui Nathan îi plăcea să-şi folosească pumnii. Sara

îşi folosea capul, iar asta îl bucura mult. Totuşi, era cazul să înţeleagă cine era stăpânul în căsnicia lor. Era şi cazul! Nu se cuvenea să folosească şiretenia împotriva lui.

Şi, Doamne, frumoasă mai era! Dintr-o dată, simţi dorinţa să facă dragoste cu ea. Nu putea, desigur, din cauza situaţiei ei delicate, şi fu cât pe ce s-o trezească pentru a o întreba cât timp avea să dureze.

Până la urmă, îl răpuse oboseala. Tocmai când aţipea, o simţi pe Sara luându-l de mână. Nu se retrase. Ultimul lui gând, înainte de a adormi, fu puţin cam neliniştitor.

Simţea nevoia să-l strângă în braţe.

Mai aveau două zile până la insula Norei, iar Nathan începea din nou să-şi spună că restul călătoriei se putea desfăşura fără niciun fel de evenimente.

Ar fi trebuit să ştie la ce să se aştepte.

Era seara târziu, în data de douăzeci şi una ale lunii. Pe cer străluceau stelele, iar briza sufla destul de vioi. Mergeau repede, aproape ca un clipper. Corabia tăia valurile fără să se clatine. Ar fi putut pune o cană cu grog pe copastie fără teama de a o pierde, atât de calmă era marea, şi nicio grijă nu avea de ce să le tulbure visele marinarilor.

Nathan stătea lângă Jimbo, la timonă. Discutau planurile de a extinde Emerald Shipping Company. Jimbo susţinea că ar fi trebuit să adauge câteva clippere flotei, câtă vreme Nathan ar fi preferat nave mai grele şi mai durabile.

Sara îi întrerupse din conversaţie, apropiindu-se în goană pe punte. Era îmbrăcată numai cu cămaşa de noapte şi şalul. Jimbo observă imediat. Nathan, însă, stătea cu spatele spre ea, şi întrucât era desculţă, n-o auzi apropiindu-se.

— Nathan, trebuie să-ţi vorbesc neîntârziat! strigă ea. Avem o problemă îngrozitoare. Și trebuie s-o rezolvi de îndată!

Resemnat, Nathan se întoarse, dar expresia i se schimbă imediat ce văzu pistolul din mâna soţiei şale. Arma îl ţintea drept între picioare.

Sara era foarte agitată. Arăta în ultimul hal. Părul răvăşit îi flutura în jurul umerilor, şi avea obrajii înroşiţi.

Apoi îi observă ţinuta.

— De ce te fâţâi pe punte îmbrăcată de culcare? o admonestă el aspru.

Sara făcu ochii mari.

— Nu mă fâţâi… începu ea, apoi clătină din cap. Nu e momentul să-mi ţii predici în legătură cu îmbrăcămintea mea. Avem o problemă gravă, bărbate.

Se întoarse spre Jimbo. Din cauza pistolului, reverenţa ei fu stângace.

— Te rog să mă ierţi pentru înfăţişarea neîngrijită, Jimbo, dar sunt foarte tulburată, pot să-ţi spun, şi n-am mai stat să mă îmbrac.

Jimbo dădu din cap, ferindu-se de pistolul pe care Sara îl tot agita între el şi Nathan.

— S-a-ntâmplat ceva? o întrebă.

— Ce Dumnezeu faci cu pistolul ăsta? se răsti şi Nathan în acelaşi timp.

— S-ar putea să am nevoie de el.

— Lady Sara, interveni Jimbo, văzând că Nathan nu-şi mai găsea cuvintele, calmează-te şi spune-ne ce te tulbură. Băiete, adăugă el mârâind, ia-i pistolul ăla din mână până nu se împuşcă.

Nathan întinse mâna spre armă. Sara făcu un pas înapoi, ducând pistolul la spate.

— M-am dus la Nora, izbucni ea. Voiam doar să-i urez noapte bună.

— Şi…? întrebă Nathan.

Sara îl privi lung pe Jimbo, înainte de a se hotărî să explice cu el de faţă. Totuşi, se uită peste umăr, ca să se asigure că nu-i mai auzea nimeni.

— Şi nu era singură, şopti, aşteptând reacţia soţului ei.

Acesta ridică din umeri. Sarei îi venea să-l împuşte.

— Matthew era cu ea! declară ea, dând din cap cu înverşunare.

— Şi? o îmboldi Nathan.

— Erau în pat împreună.

Începu iar să gesticuleze cu pistolul.

— Nathan, trebuie să faci ceva!

— Ce-ai vrea să fac?

Părea foarte înţelegător, dar zâmbea. Nu era deloc surprins de veste. Ar fi trebuit să se aştepte. Nimic nu părea să-l şocheze vreodată… decât ea, desigur. Ea reuşea întotdeauna să-l scoată din minţi.

— Vrea să-l alungi pe Matthew de-acolo, explică Jimbo. Nu-i aşa, Sara?

Sara clătină din cap.

— Degeaba mai închidem acum uşa grajdului, Jimbo. Vaca a ieşit deja.

— Nu pricep, replică marinarul. Ce-au de-a face vacile cu mătuşa ta?

— A necinstit-o, explică Sara.

— Sara, dacă nu vrei să-l pun pe Matthew s-o lase pe Nora în pace, atunci ce crezi că ar trebui să fac, în schimb? se interesă Nathan.

— Trebuie sa îndrepţi situaţia. Să-i căsătoreşti. Vino cu mine, bărbate. Mai bine s-o facem imediat. Iar tu, Jimbo, vei veni ca martor.

— Nu poţi vorbi serios.

— Nu mai zâmbi, bărbate. Vorbesc cât se poate de serios. Eşti căpitanul acestui vas, aşa că-i poţi căsători după lege şi datină.

— Nu.

— Lady Sara, dar vii cu cele mai uluitoare propuneri! comentă Jimbo.

Era clar că niciunul dintre cei doi n-o lua în serios.

— Răspund de mătuşa mea, insistă Sara. Matthew i-a pângărit onoarea, şi trebuie s-o ia de nevastă. Şi ştii, Nathan, cu asta mai rezolvăm o problemă. Unchiul Henry nu va mai veni după Nora, să-i ia moştenirea, dacă se recăsătoreşte. Dar, totul se poate termina cu bine, după părerea mea.

— Nu! repetă Nathan, cu şi mai multă convingere.

— Sara, Matthew vrea să se însoare cu Nora?

Sara se întoarse spre Jimbo, încruntată.

— N-are nicio importanţă dacă vrea sau nu.

— Ba are, dară, stărui Jimbo.

— Ei bine, izbucni ea, începând iar să-şi agite pistolul, văd că de la voi doi nu pot aştepta niciun ajutor.

Înainte ca vreunul dintre ei să răspundă, Sara se răsuci pe călcâie şi porni înapoi spre scară.

— Şi-mi plăcea Matthew… murmură ea. Ce păcat…!

— Ce vrei să faci, Lady Sara? strigă Jimbo în urma ei.

Sara nu se întoarse în timp ce-i răspundea:

— O să se însoare cu Nora.

— Şi dacă nu se-nsoară? continuă Jimbo, amuzat de tonul firesc pe care-i vorbise.

— Atunci, am să-l împuşc. N-o să-mi placă, Jimbo, dar va trebui să-l împuşc.

Nathan porni imediat după Sara. O cuprinse de mijloc, o trase spre el şi înhăţă pistolul.

— N-ai să împuşti pe nimeni, îi mârâi gros, la ureche.

Îi dădu pistolul lui Jimbo, apoi o trase pe Sara spre cabina lor. Închise uşa şi o duse mai departe, către pat.

— Dă-mi drumul, Nathanial.

— Să nu-mi mai spui niciodată Nathanial! îi ordona el.

Sara se smulse din braţele lui şi se întoarse pentru a-l privi în faţă.

— De ce nu pot să-ţi spun pe numele pe care l-ai primit la botez?

— Fiindcă nu-mi place, de-aia!

— Ce motiv prostesc!

Îşi propti mâinile în şolduri, privindu-l încruntată. Şalul i se desfăcu, iar Nathan îi văzu sânii abia acoperiţi de cămaşa de noapte subţire.

— Sara, când o să-ți treacă problema aia a ta?

Nu-i răspunse, revenind cu forţa la subiectul anterior:

— De ce nu-ţi place să ţi se spună Nathanial?

Nathan făcu un pas înainte, amenințător.

— Văd roşu când aud numele ăsta, Sara.

Și-mi vine cheful să sar la bătaie.

Nu era cea mai potrivită explicaţie, dar Sara nu voia să-i atragă atenţia pe moment.

— Când nu eşti tu cu chef de bătaie, bărbate?

— Nu mă provoca.

— Nu ţipa la mine.

Nathan trase adânc aer în piept. Nu-l calmă nici atâtica.

Sara zâmbi.

— În regulă, şopti ea, încercând să-l împace. N-am să-ţi mai spun niciodată Nathanial… decât ducă vreau să-ţi trezesc pofta de gâlceava. De acord?

Nathan nu găsi că acele cuvinte ridicole meritau vreun comentariu.

— Acum e rândul tău să-mi răspunzi, Sara. Când o să se termine cu blestemăţia asta de problemă femeiască?

Încet, Sara îşi scoase şalul. Începu să-l împăturească, fără grabă.

— N-ai să faci nimic în legătură cu Nora şi Matthew, nu-i aşa? îl întrebă.

— Nu, nimic, răspunse el. Şi nici tu. Lasă-i în pace. Înţelegi ce-ţi spun?

Sara dădu din cap.

— Va trebui să chibzuiesc îndelung şi temeinic la situaţia asta, bărbate.

Înainte ca Nathan să dea vreo replică usturătoare cu privire la capacitatea ei de a chibzui cât de cât, Sara îşi scoase cămaşa de noapte şi o aruncă pe pat.

— Blestemăţia aia de problemă femeiască s-a terminat, şopti ea sfioasă.

Încerca să facă pe îndrăzneaţă, dar bujorii din obraji stricau tot efectul.

— Nathan?

Nu-i răspunse. Sara se aştepta.

— Te iubesc, şopti.

— Ştiu, mormăi el, când Sara îi dădu un ghiont.

— Şi?

Oftă adânc, prelungit.

— Sara, nu e nevoie să mă iubeşti. În căsnicia asta, nu e o cerinţă obligatorie.

I se părea o afirmaţie foarte logică. Ocolise frumos problema, după părerea lui.

Sara încercă să-l împingă jos din pat.

— Eşti cel mai nesuferit om pe care l-am cunoscut vreodată!

Ascultă-mă bine, Nathan. Am ceva să-ţi spun.

— Cum aş putea să nu te ascult, Sara? replică el tărăgănat. Iar ţipi ca o gaiţă.

Avea dreptate, fu ea nevoită să recunoască. Ţipase. Se întoarse pe spate, acoperindu-se cu pătura, şi rămase cu privirea în tavan.

— Pe toţi sfinţii, mă faci să mă simt îngrozitor de frustrată, bombăni ea.

Nathan se ofuscă imediat.

— Pe dracu'!

Suflă în lumânare, apoi se întoarse pe-o parte şi o cuprinse brutal în braţe.

— Te satisfac de fiecare dată când te-ating.

Nu la asta se referise, însă era atât de arogant în încântarea lui, încât se hotărî să nu-l contrazică.

— Totuşi, am ceva important să-ţi spun, Nathan. Ai să mă asculţi?

— Îmi promiţi că imediat ce-mi spui lucrul ăsta important ai să adormi?

— Da.

Nathan mormăi. Probabil asta însemna că n-o prea credea. Sara voia să-i spună ce părere avea despre comportamentul lui grosolan, când Nathan o trase şi mai aproape de el şi începu s-o maseze pe spate. Bărbia lui i se rezemă de creştet.

Era extrem de afectuos. Sara rămase uimită. Se întrebă dacă măcar îşi dădea seama ce făcea.

Ajunse la concluzia că nu-i păsa dacă era conştient sau nu. Atitudinea lui era atât de grăitoare, încât nu-şi putea stăpâni valul de bucurie care-i umplea inima.

Doar ca să-l pună la încercare, căută să se îndepărteze. Nathan o strânse şi mai tare.

— În regulă, Sara, reluă el. În noaptea asta aş dori să dorm şi eu puţin. Spune-mi ce ai de spus. Şi termină mai repede, ca să mă odihnesc.

Sara nu-şi putu ascunde zâmbetul. Bine că nu putea s-o vadă. Îşi îndesase faţa lângă gâtul lui. Degetele lui îi mângâiau încet părul, la tâmplă.

Fusese hotărâtă să-i spună că o iubea. Credea că, o dată ce i-o spunea, şi-ar fi dat şi el seama că avea dreptate. Dar acum nu voia să vorbească iar, stricând momentul. Nathan încă nu era gata să recunoască adevărul.

Revelaţia o ului. Îi era teamă. Nu ştia sigur dacă se temea să iubească în general, sau doar s-o iubească pe ea… dar îi era într-adevăr teamă.

Doamne, cât s-ar mai fi înfuriat dacă-i spunea la ce se gândea! Bărbaţilor nu le plăcea să audă că se temeau.

— Sara, fir-ar să fie, hotărăşte-te şi zi mai repede, ca să pot adormi.

— Ce să zic? replică ea, căutând înnebunită un subiect inofensiv.

— Dumnezeule, mă scoţi din minţi! Ai zis că aveai ceva important să-mi spui.

— Aveam.

— Ei bine?

— Nathan, nu mă strânge aşa de tare, şopti ea.

Slăbi imediat strânsoarea.

— Cred că am uitat ce voiam să-ţi spun.

O sărută pe frunte.

— Atunci, dormi.

Sara se cuibări mai bine lângă el.

— Eşti un om bun, Nathan, şopti ea, şi imediat căscă, deloc ca o lady. De cele mai multe ori, îmi faci plăcere.

Chicotitul lui profund îi încălzi inima. Totuşi, nu era de ajuns.

— Acum e rândul tău, îi ceru ea.

— E rândul meu să ce?

Anume se prefăcea că n-o înţelegea, doar ca s-o enerveze.

Era prea obosită ca să-l mai sâcâie. Închise ochii şi căscă din nou.

— Lasă… Poate să-ţi vină rândul şi mâine.

— Eşti o femeie bună, şopti el. Şi tu îmi faci plăcere.

Oftatul ei de satisfacţie umplu cabina.

— Ştiu, şopti la rândul ei.

Adormi înainte ca Nathan să-i poată ţine o prelegere despre virtuţile umilinţei. Închise şi el ochii.

Avea nevoie de odihnă, căci numai Dumnezeu ştia ce avea să aducă ziua de mâine, cu Lady Sara dându-şi toată silinţa să facă pe stăpâna.

Dacă Nathan învăţase ceva de valoare în ultimele săptămâni, era să nu se aştepte niciodată la lucruri obişnuite.

Crezuse că trebuia să-şi apere soţia de lumea din jur. Acum, era dator să apere lumea de soţia lui.

Era o revelaţie absurdă, desigur, dar îl făcu să adoarmă cu zâmbetul pe buze.

Capitolul 11

În ziua când aruncară ancora în apele din jurul insulei din Caraibe unde locuia Nora, Sara află că soţul ei mai avea două titluri. Nu era doar Marchiz de St. James, ci şi Conte de Wakersfield.

Şi mai era şi Pagan.

Fu atât de uluită de această veste, încât se prăbuşi efectiv pe pat. Nu voise să tragă cu urechea, dar spiraiul cabinei era deschis, iar cei doi marinari vorbeau în gura mare. Doar când glasurile lor continuară dintr-o dată pe şoptite, Sara începu să fie atentă la ceea ce discutau.

Refuză să creadă ce auzise, până când intră şi Matthew în conversaţie, vorbind pe cel mai firesc ton despre prada pe care o împărţiseră după ultimul atac.

La auzul acestor cuvinte, fu nevoită să se aşeze.

La drept vorbind, era mai mult înspăimântată decât îngrozită. Se temea numai şi numai pentru Nathan, şi de fiecare dată când se gândea la riscurile pe care şi le asuma când pornea să jefuiască o altă corabie i se făcea rău de la stomac. Şi-l imagină mergând spre eşafod, dar nu-şi îngădui decât o singură dată să se gândească la această posibilitate înfricoşătoare.

Ar fi fost complet deznădăjduită, dacă n-ar fi auzit ultimul comentariu al lui Chester. Marinarul recunoştea cât se bucura că lăsaseră în urmă pirateria. Majoritatea oamenilor erau pregătiţi să-şi întemeieze familii, şi puteau începe cu succes, folosindu-şi câştigurile adunate.

Fu atât de uşurată, încât începu să plângă. Din câte reieşea, Nathan înţelesese că mergea pe căi greşite. Se ruga la Dumnezeu să fie aşa. Nu suporta gândul să-l piardă. Îl iubea de atâta vreme, iar viaţa fără mormăielile şi răstelile lui – şi fără dragostea lui – ar fi fost prea infernală ca să şi-o închipuie, măcar.

Sara îşi petrecu aproape toată ziua făcându-şi griji pentru Nathan. Nu-şi putea alunga temerile. Dacă vreunul dintre oameni îl trăda? Recompensa pusă pe capul lui Pagan era enormă. „Nu, nu, nu te gândi la asta," îşi zise. Oamenii îi erau foarte loiali. Da, observase imediat. De ce să caute necazul cu lumânarea? Ce era sortit să se întâmple avea să se întâmple indiferent cât de mult sau de puţin se frământa ea dinainte.

Orice-ar fi fost, avea să-i stea alături soţului ei şi să-l apere în toate felurile posibile.

Oare Matthew îi mărturisise Norei trecutul lui tenebros? Şi, dacă da, îi spusese şi că Nathan era Pagan? Sara conchise că n-avea să afle

niciodată. Era hotărâtă să nu spună nimănui, nici chiar iubitei sale mătuşi, ceea ce aflase. Urma să ducă taina cu ea până-n mormânt.

Când Nathan coborî s-o ia cu el la debarcare, o găsi aşezată pe marginea patului, cu privirea în gol. În cabină era cald ca într-un cuptor, dar Sara dârdâia. Crezu că nu se simţea bine. Era palidă la faţă, însă cel mai mult îl îngrijora faptul că nu scotea o vorbă.

Se alarmă şi mai mult când Sara păstră aceeaşi tăcere şi în luntrea care-o ducea spre cheu. Îşi ţinea mâinile împreunate în poală şi nu părea deloc curioasă să privească împrejurimile.

Aşezată alături, Nora vorbea întruna, tamponându-şi fruntea cu batista şi făcându-şi vânt cu evantaiul.

— Va trece o zi, două, până să mă obişnuiesc iar cu căldura, remarcă ea. Că tot veni vorba, Nathan, la vreo jumătate de milă distanţă de casa mea e o cascadă foarte frumoasă. Apa curge de pe munte, şi e curată ca un zâmbet de copil. Jos se formează un iaz, şi trebuie neapărat să-ţi faci timp s-o aduci pe Sara până acolo, la o baie.

Apoi se întoarse spre nepoata ei.

— Sara, poate cu ocazia asta vei învăţa şi tu să înoţi.

Sara nu-i răspunse. Nora o înghionti, ca să-i atragă atenţia.

— Scuză-mă, ce-ai spus? întrebă fata.

— Sara, la ce visezi?

— Nu visez la nimic, replică ea, privindu-l pe Nathan, încruntată.

Nathan nu ştiu ce să înţeleagă.

— Nu se simte bine, îi spuse el Norei.

— Ba mă simt foarte bine! replică Sara.

Expresia Norei era vizibil îngrijorată.

— De-o vreme-ncoace, eşti teribil de preocupată, remarcă ea. Te supără căldura?

— Nu, răspunse Sara, cu un mic oftat. Mă gândeam doar la… unele lucruri.

— La ceva anume? insistă Nora.

Sara continua să-l privească pe Nathan. Acesta înălţă o sprânceană, întrebător.

Nora le întrerupse duelul de priviri, repetând propunerea:

— Spuneam că ar fi o ocazie excelentă să înveţi să înoţi.

— Am să te învăţ eu, se oferi Nathan.

Sara îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar nu cred că vreau să învăţ. Nu e nevoie.

— Cum să nu fie nevoie? Vei învăţa înainte să plecăm înapoi spre Anglia.

— Dar nu vreau să învăţ, insistă ea. N-am nevoie să ştiu să înot.

— Cum adică, n-ai nevoie? Fii sigură că ai nevoie să înoţi!

— De ce?

Văzând cât de sincer nedumerită era, Nathan se mai calmă.

— Sara, dacă ştii să înoţi, nu te vei teme niciodată de înec.

— Nici acum nu mă tem, replică ea.

— La dracu', ar fi cazul să te temi!

Nu înţelegea de ce era atât de nervos.

— Nathan, n-am să mă înec.

Această afirmaţie îl descumpăni din nou.

— De ce?

— N-ai să mă laşi tu, răspunse ea zâmbind.

Rezemându-şi mâinile pe genunchi, Nathan se aplecă înainte.

— Ai dreptate, începu el pe un ton rezonabil. Nu te-aş lăsa să te îneci.

Sara dădu din cap, apoi se întoarse spre Nora.

— Ei, vezi, Nora? Zău că nu e nevoie să…

Nathan o întrerupse:

— Totuşi, cum rămâne cu momentele când n-am să fiu lângă tine?

Îl privi exasperată.

— Atunci n-am să intru în apă.

Soţul ei trase adânc aer în piept.

— Şi dacă vei cădea în apă întâmplător?

— Nathan, asta parc-ar fi discuţia aia când insistai că trebuie să mă apăr… remarcă ea, pe un ton bănuitor.

— Este exact acelaşi subiect. Nu vreau să-mi fac griji pentru tine. Vei învăţa să înoţi, şi cu asta am terminat.

— Nora, observi cum ţipă la mine tot timpul?

— Nu încerca să mă amesteci şi pe mine în discuţie. N-am să ţin partea nimănui.

Soţul şi soţia rămaseră tăcuţi. Nimeni nu mai scoase o vorbă, până când ajunseră pe cheu.

În sfârşit, Sara privi în jur.

— O, Nora, şopti ea. Totul e chiar… mai verde şi mai luxuriant decât îmi aminteam.

Paradisul tropical era smălţuit vibrant în toate culorile curcubeului. Sara privea spre colinele unduitoare din depărtare. Razele soarelui pătrundeau printre palmieri, scăldând mulţimea de flori delicate roşii care împestriţau pajiştile până către munte.

Case de lemn, zugrăvite în nuanţe pastelate de roz şi verde, cu acoperişuri de ţiglă arămie, se înălţau pe fundalul colinelor. Sara ar fi vrut aibă timp pentru a încerca să redea pe hârtie tabloul creat de Dumnezeu. Îşi dădu seama aproape imediat că nu putea reproduce acea capodoperă, şi lăsă să-i scape un uşor oftat.

Nathan veni lângă ea. Uimirea inocentă de pe faţa ei îi tăie respiraţia.

— Sara? o întrebă, când îi observă lacrimile din ochi. S-a-ntâmplat

ceva?

Fără să-şi ia privirea dinspre coline, Sara îi răspunse:

— E magnific, nu-i aşa, Nathan?

— Ce e mangific?

— Tabloul pe care ni l-a dăruit Dumnezeu, şopti ea. Uită-te la dealurile acelea. Vezi cum le încadrează soarele, ca într-o ramă? O, Nathan, e într-adevăr miraculos!

— Miraculoasă eşti tu… murmură Nathan. Nu vezi decât frumuseţea din lume.

Emoţia puternică din glasul lui o uimi pe Sara, făcând-o să-i zâmbească.

— Aşa crezi?

Dar momentul trecu. Cât ai clipi, Nathan redeveni sever, poruncindu-i să nu mai viseze cu ochii deschişi.

Sara se întrebă dacă avea să-l înţeleagă vreodată. Trecu lângă Nora, pornind pe podişca de scânduri care cobora spre stradă, cu gândul la personalitatea derutantă a soţului ei.

— Sara dragă, iar te încrunţi. Începe să te deranjeze arşiţa?

— Nu, mă gândeam doar ce om nedumeritor e bărbatul meu. Îmi închipuiam că trebuie să aibă grijă de mine, dar poate că m-am înşelat. Cred că ar continua să mă preţuiască şi dacă aş putea să mă apăr.

— Pare să fie foarte mândru de eforturile tale, răspunse Nora. Chiar vrei să fii la discreţia unui bărbat? Gândeşte-te la mama ta, Sara. Nu e măritată cu un bărbat atât de atent ca Nathan.

Mătuşa ei îi dăduse o temă de gândire. Sara nu ţinuse seama de posibilitatea ca Nathan să reiasă ca fiind un om crud. Dar dacă aşa era?

— Va trebui să mă gândesc la ceea ce mi-ai spus acum, şopti ea.

Nora o bătu pe dosul mâinii.

— Vei înţelege singură totul, draga mea. Şi nu te mai încrunta aşa, o să te doară capul. Mai bine spune, nu-i aşa că-i o zi foarte frumoasă?

Pe pasarelă stăteau câţiva bărbaţi. Cu toţii se holbară la Sara când trecu pe lângă ei. Nathan îi privi încruntat, iar când unul scoase un fluierat de admiraţie, îi sări ţandăra. Din mers, îi trânti un dos de palmă peste faţă.

Lovitura îl aruncă pe nefericit în apă. Auzind plescăitul, Sara se uită peste umăr, într-o doară. Nathan îi zâmbi. Surâse şi ea, înainte de a întoarce capul la loc.

Când Nathan ajunse în dreptul lor, toţi ceilalţi se dădură la o parte, cu excepţia unuia, care avea nasul borcănat şi ochii mijiţi.

— Bună bucăţică, să n-am parte dacă te mint! remarcă el.

— E a mea, mârâi gros Nathan.

În loc să-l pocnească şi pe acest nesimţit, îi dădu un brânci de pe

podeţ.

— Băiete, da' ştiu că eşti cam protector, nu? comentă Jimbo tărăgănat. Nu-i decât o nevastă.

— Femeia asta nu-şi dă seama cât de atractivă e, bombăni Nathan. În niciun caz n-ar umbla aşa, dac-ar observa cum se zgâiesc la ea netrebnicii ăştia.

— Şi cum umblă? întrebă Jimbo.

— Ştii al naibii de bine ce vreau să spun! Felul cum îşi mişcă şoldurile…

Nu continuă, revenind la cuvintele dinainte ale lui Jimbo:

— Şi nu-i „doar o nevastă", Jimbo – e nevasta *mea*!

Jimbo îşi spuse că-l zădărâse destul. Băiatul era negru de furie.

— După cum se-arată, nu cred c-o să găsim de ce avem nevoie ca să reparăm catargul.

Cuvintele i se adeveriră curând. După ce o trimise pe Sara să se instaleze acasă la Nora, Nathan porni cu Jimbo în explorarea satului.

Înţelese imediat că trebuia să caute un port mai mare. Potrivit hărţilor, cel mai apropiat se afla la două zile de drum.

Nathan ştia că soţia lui n-avea să se bucure, şi în timp ce urca panta colinei se hotărî să-i spună cât mai repede că trebuia să plece, ca să treacă imediat peste inevitabila scenă.

Fu cam surprins când ajunse acasă la Nora. Se aşteptase să găsească o căsuţă, dar locuinţa bătrânei era o clădire cu etaj, de trei ori mai mare decât crezuse el. Pereţii erau zugrăviţi în roz pal, iar veranda din faţă şi de pe margini era vopsită în alb.

Sara stătea într-un balansoar, lângă uşă. Urcând treptele, Nathan anunţă:

— Mâine plec cu jumătate din echipaj.

— Înţeleg.

Sara încercă să-şi controleze expresia. Dintr-o dată, o cuprinsese panica. Dumnezeule mare, iar pleca la pradă? Nora îi spusese că insula era aproape de ascunzătoarea piraţilor. Oare Nathan voia să-şi revadă foştii complici, ca să pornească într-o ultimă aventură?

Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze. Ştia că trăgea concluzii pripite, dar nu se putea stăpâni.

— Trebuie să mergem într-un port mai mare, Sara, ca să luăm materialele de care avem nevoie pentru reparaţiile de pe „Seahawk".

Nu credea o vorbă. Nora locuia într-un sat pescari, pentru numele lui Dumnezeu, iar aceştia aveau cu siguranţă destule materiale. Totuşi, nu-şi exprimă gândul. Când Nathan avea să fie gata să-i spună că el era Pagan, urma s-o facă. Până atunci, era hotărâtă să se poarte ca şi cum l-ar fi crezut.

— Înţeleg, şopti ea din nou.

Nathan era surprins de uşurinţa cu care cedase – ba chiar, puţin

îngrijorat. Toată ziua se purtase straniu.

Se rezemă de balustrada verandei şi o aşteptă să continue. Sara se ridică şi intră în casă.

O ajunse din urmă în antreu.

— N-am să lipsesc mult, îi spuse el.

Sara merse mai departe. Ajunsese la etaj, când Nathan o prinse de umeri.

— Sara, ce te-a apucat?

— Nora ne-a dat a doua cameră pe stânga, Nathan. Am împachetat doar câteva lucruri, dar poate ar fi bine să pui câţiva oameni să-mi aducă şi cufărul.

— Sara, n-ai să stai aici atât de multă vreme, replică Nathan.

— Înţeleg.

„Şi dacă mori, pe mare?" îi venea să strige la el." Atunci ce-am să mă fac, Nathan? S-ar osteni cineva să vină până aici ca să-mi spună?"

Îi dădu mâinile la o parte şi-şi continuă drumul, Nathan o urmă din nou.

Dormitorul avea două ferestre deschise spre mare, între care se afla un pat cu baldachin şi cuvertură multicoloră. Un fotoliu de catifea verde stătea oblic lângă dulap. Sara se duse grăbită într-acolo şi începu să-şi agaţe rochiile înăuntru.

Nathan se rezemă de uşă, privind-o lung.

— În regulă, Sara, te frământă ceva şi vreau să ştiu ce anume.

— Nu mă frământă nimic, răspunse ea, cu vocea tremurându-i, fără să se întoarcă. Călătorie plăcută, bărbate. La revedere.

Lui Nathan îi venea să urle.

— Nu plec până mâine.

— Înţeleg.

— Încetezi odată să mai tot zici „înţeleg, înţeleg"?! mugi el. La dracu', Sara, nu mă mai trata cu atâta răceală! Nu-mi place, să ştii!

Se întoarse spre el, încruntată.

— Nathan, ţi-am cerut de nenumărate ori să nu mai drăcuieşti în prezenţa mea, fiindcă nici mie nu-mi place, dar asta nu te opreşte, nu-i aşa?

— Nu-i acelaşi lucru, mormăi el.

— Dacă tot ţii să foloseşti atât de mult blasfemiile, va trebui să presupun că-ţi dăruiesc o satisfacţie imensă.

Făcu o pauză, zâmbindu-i.

— Aşa că m-am hotărât să vorbesc şi eu cu păcat, ca să-mi pun teoria la încercare. Să vedem dacă-ţi place să-ţi auzi soţia vorbind atât de vulgar.

Râsul lui n-o descurajă deloc.

— Singurele cuvinte vulgare pe care le ştii tu sunt „naiba" şi „dracu" ', Sara, fiindcă pe altele nu le-am rostit în prezenţa ta. Am

avut măcar atâta consideraţie, adăugă ei, înclinând din cap.

— Te-am auzit folosind şi alte cuvinte, când nu ştiai că eram pe punte. Şi am mai auzit şi vocabularul pestriţ al membrilor echipajului.

Nathan începu iar să râdă. Gândul că soţioara lui delicată ar fi folosit cuvinte spurcate îl amuza enorm. Un strigăt al lui Matthew le întrerupse discuţia:

— Nora vă cheamă pe amândoi în salon!

— Coboară tu, spuse Sara. Eu mai am de pus la loc doar două rochii. Spune-i că vin imediat.

Cu un oftat, Nathan porni spre uşă.

Sara avu ultimul cuvânt. Pe un ton nespus de vesel, strigă în urma lui:

— Nathan, afară e cald ca toţi dracii, nu?

— La naiba, chiar aşa! răspunse el peste umăr.

Pe canapeaua de brocart din salon stătea aşezat, lângă Nora, un vizitator. Matthew stătea în picioare lângă fereastră. Nathan dădu din cap spre el, în semn de salut, apoi se apropie de Nora.

— Nathan dragă, aş dori să-ţi fac cunoştinţă cu reverendul Oscar Pickering.

Se întoarse spre oaspetele ei, adăugând:

— Nepotul meu este Marchizul de St. James.

Nathan abia îşi putu stăpâni râsul. Era o ocazie prea bună pentru a o lăsa să-i scape.

— Sunteţi cleric? întrebă el cu un zâmbet larg.

Nora nu-l mai văzuse niciodată pe Nathan atât de binevoitor. Ba chiar, îi strânse mâna vicarului. Se aşteptase să fie la fel de stânjenit ca Matthew. Acesta, sărmanul, arăta de parcă ar fi avut mâncărici.

Sara intră în salon tocmai când Nathan se aşeza într-unul dintre fotoliile din faţa canapelei, zâmbind ca proasta-n bâlci.

— Oscar e noul regent numit al satului, tocmai îi spunea Nora lui Nathan.

— Vă cunoaşteţi de mult timp? întrebă Nathan, înainte de a o zări pe Sara în uşă.

— Nu, răspunse vicarul, abia ne-am cunoscut, dar am insistat ca mătuşa dumneavoastră să-mi spună pe nume.

Sara se apropie şi făcu o reverenţă în faţa musafirului. Noul funcţionar guvernamental era un om slab, cu ochelari rotunzi cocoţaţi pe rădăcina nasului. Purta o cravată albă scrobită, veston negru şi pantaloni până la genunchi, şi avea un aer foarte auster. Părea puţin cam condescendent, căci îşi ţinea capul dat pe spate şi o privea pe Sara prin ochelari.

Tot arunca priviri şi spre Nathan, cu un aer clar de dispreţ. Sara nu-l simpatiza deloc.

— Draga mea, începu Nora, aş dori să ţi-l prezint…

— Se numeşte Oscar, Sara, o întrerupse Nathan, şi e noul regent al satului.

Omisese intenţionat faptul că omul era şi vicar.

— Oscar, această tânără încântătoare este nepoata mea – şi soţia lui Nathan, desigur: Lady Sara.

Pickering dădu din cap şi indică scaunul de lângă Nathan:

— Încântat de cunoştinţă, Lady Sara.

Sara zâmbi conştiincioasă. Probabil îl strângeau ochelarii, căci vorbea pe nas, cu un glas foarte ascuţit.

— Ar fi trebuit să cer în scris o audienţă, continuă Pickering, dar întâmplător ieşisem să-mi fac plimbarea zilnică, şi nu m-am putut abţine când am văzut toată agitaţia de-aici. Înţelegeţi, m-a învins curiozitatea. Pe veranda dumneavoastră stau câţiva oameni foarte suspecţi la înfăţişare, Lady Nora, şi v-aş sfătui să puneţi servitorii să-i alunge imediat. Înţelegeţi, nu trebuie să ne amestecăm cu cei inferiori nouă. Nu se face.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Pickering îl privea încruntat pe Matthew. Sara era uimită de grosolănia lui. Nu era atât de manierat pe cât ar fi vrut să se creadă, căci nu se deranjase să se ridice în picioare la apariţia ei. Omul era un prefăcut.

Agitată, luă un evantai de pe masă, îl desfăcu dintr-o mişcare a încheieturii mâinii şi începu să-şi facă vânt.

— Nimeni n-o să alunge pe nimeni, anunţă Nathan.

— Oamenii fac parte din echipajul marchizului, adăugă şi Nora.

Sara se duse până lângă Matthew.

Era o demonstraţie de loialitate din partea ei, iar Matthew îi făcu încet cu ochiul, semn că-i înţelesese jocul.

Sara zâmbi şi ea. Apoi, Nathan îi atrase atenţia.

— Soţia mea tocmai comenta ce cald e afară, spuse el alene, cu un zâmbet diabolic. Cum spuneai, nevastă? o întrebă, pe cel mai nevinovat ton.

— Nu mai ţin minte… bâigui ea.

Expresia de satisfacţie ce se ivi pe chipul soţului ei o făcu să se răzgândească.

— A, ba da, acum îmi amintesc. Am spus că e cald al naibii. Nu sunteţi de aceeaşi părere, domnule Pickering?

Ochelarii regentului căzură pe vârful nasului. Matthew părea la fel de surprins. Nathan nu mai zâmbea. Surâsul Sarei deveni dulce ca mierea.

— Canicula face întotdeauna să mă doară capul ca toţi dracii, declară ea.

Observă din nou reacţiile. Matthew o privea de parcă tocmai ar fi văzut că avea mai multe nasuri pe faţă.

Scumpul ei soţ o fulgera din privire. Nu, nu era de ajuns.

Voia să-l învingă total, şi să-i smulgă promisiunea că niciodată n-avea să mai vorbească urât.

Se rugă ca Nora să înţeleagă când avea să-i explice. Cu un oftat prelung, se rezemă de pervazul ferestrei.

— Da, azi e foarte cald, în aia a mă-sii.

Nathan sări din fotoliu.

Sara fu încântată să repete:

— Am spus că e foarte cald, în aia a mă-sii.

— Destul! strigă Nathan.

Matthew fu nevoit să se aşeze. Nora începu să tuşească, pentru a-și ascunde râsul.

Domnul Pickering se ridicase de pe canapea şi mergea grăbit spre uşă, cu o carte în mâini.

— Trebuie să plecaţi aşa de repede, domnule Pickering? întrebă Sara, acoperindu-şi zâmbetul cu evantaiul.

— Da, da, trebuie… se bâlbâi musafirul.

— Vai, dar ce grăbit sunteţi! remarcă ea, coborându-şi evantaiul, în timp ce pornea spre antreu. Parcă v-ar fi dat cineva un şut în…

Mâna lui Nathan îi acoperi gura. I-o dădu la o parte.

— Voiam să spui că i-a dat cineva un şut în dos.

— Aiurea! replică Nathan.

— Sara, ce Dumnezeu te-a apucat? strigă Nora, din salon.

Sara se apropie grăbită de mătuşa ei.

— Te rog să mă ierţi. Sper că nu te-am necăjit prea tare, Nora, dar lui Nathan îi place să folosească vorbe necuviincioase, şi m-am gândit să fac şi eu o încercare. Oricum, nu-mi prea plăcea acest nou funcţionar guvernamental, mărturisi ea. Dar dacă doreşti, desigur, alerg după el să-mi prezint scuzele.

Nora clătină din cap.

— Nici mie nu-mi plăcea, recunoscu ea.

Se prefăceau a nu-l observa pe Nathan, care stătea în faţa lor. Sara se trase puţin mai aproape de Nora. Se simţea în pericol de a fi croită în orice moment.

Nervoasă, îi drese vocea şi, cu preţul unui mare efort, zâmbi mai departe, în timp ce întreba:

— Ce carte ţinea în mână domnul Pickering? l-ai împrumutat unul dintre romanele tale, mătuşă? Nu cred c-o să ţi-l mai dea înapoi. Nu mi se pare deloc demn de încredere.

— Nu era un roman, ci Biblia, răspunse cu un zâmbet blând Nora. O, cerule, ar fi trebuit să-ţi explic de la început.

— Ce să-mi explici? Vrei să spui că omul acela înfumurat poartă asupra lui o Biblie? Dacă asta nu se numeşte făţărnicie, nu ştiu ce altceva e.

— Sara, majoritatea clericilor umblă cu Biblii.

Sara nu înţelese din primul moment.

— A clericilor? Nora, parcă mi-ai spus că e regentul nou numit.

— Da, dragă, e funcţionar al guvernului, dar întâmplător mai e şi pastorul singurei biserici din sat. A trecut ca să ne invite la liturghiile lui duminicale.

— O, Doamne! se tângui Sara, închizând ochii.

Câteva clipe, nimeni nu scoase o vorbă. Nathan continua să-şi privească încruntat soţia. Sara continua să fie roşie la faţă, iar Nora continua să-şi înăbuşe râsul. Apoi glasul gros al lui Matthew rupse tăcerea:

— Acum chiar c-ai dat-o-n aia a mă-sii, Lady Sara.

— Gura, Matthew! ordonă Nathan.

O apucă pe Sara de mână şi o trase de pe canapea.

— Parcă-mi şi imaginez ce subiect va avea predica lui de duminica viitoare, anunţă Nora, începând să râdă. O, Doamne, am crezut că mor, când ai remarcat pe-un ton aşa de firesc…

— Mie nu mi se pare deloc amuzant, interveni Nathan.

— Ştiai? îl întrebă Sara, în acelaşi timp.

— Ce să ştiu?

— Că Pickering e preot?

Încet, Nathan dădu din cap.

— Nu mai tu eşti de vină! ţipă Sara. În veci nu m-aș fi făcut aşa de râs, dacă nu m-ai fi provocat. Acum ai înţeles ce voiam să spun? Vei înceta să mai foloseşti blasfemii?

Nathan îşi aruncă braţul pe după umerii soţiei lui şi o strânse lângă el.

— Nora, te rog să scuzi vorbele urâte ale nevestii-mii. Şi acum, explică-mi cum să ajung la cascada aceea.

Aruncă o privire spre Sara.

— Vei lua prima lecţie de înot, Sara, şi dacă mai scoţi un singur cuvânt obscen, îţi jur c-am să te las să te îneci.

Frunzişul era des, iar mireasma aromată a florilor umplea văzduhul. Sara avea senzaţia că ajunsese în centrul unui caleidoscop multicolor. Era într-adevăr în paradisul, iar această comparaţie o duse cu gândul şi la şarpe.

Nathan tocmai ridicase o creangă care tăia drumul pe cărare şi-i făcu semn Sarei s-o ia înainte.

— N-ar trebui să fiu atentă la şerpi? întrebă ea în şoaptă.

— Nu.

— De ce? continuă Sara, sperând să audă că pe insulă nu trăiau asemenea lighioane scârboase.

— Am să fiu eu atent în locul tău.

Teama îi crescu şi mai mult.

— Ce-ai să faci dacă te muşcă un şarpe? îl întrebă, în timp ce trecea pe lângă el.

— Am să-l muşc şi eu, răspunse alene Nathan.

Aceste cuvinte glumeţe o făcură să râdă.

— Ai fi în stare, nu?

Oprindu-se brusc, scoase o exclamaţie de încântare.

— O, Nathan, ce frumos e aici!

În sinea lui, Nathan îi dădu dreptate. Cascada se rostogolea peste pietrele netede, spumegând în eleşteul de jos.

O luă iar de mână şi o conduse spre cornişa de stâncă din spatele cascadei. Locul era ca o peşteră ascunsă şi, când ajunseră în mijloc, apa îi acoperi ca o perdea de argint.

— Dezbracă-te, Sara, până văd eu cât de adâncă e apa aici.

Nu-i dădu timp să-l contrazică, începând să-şi scoată cizmele.

Sara puse pe piatra din spatele ei cele două mere pe care le luaseră la plecarea de-acasă, întinse mâna spre cascadă şi constată surprinsă că nu era atât de rece pe cât se aşteptase.

— Am să stau aşezată aici cu picioarele în apă, anunţă ea.

— Scoate-ţi hainele, Sara.

Întorcându-se să-i răspundă, văzu că se dezbrăcase de tot. Nelăsându-i timp nici măcar să roşească, Nathan dispăru prin cortina de apă în iazul de jos.

Sara îi împături hainele şi le puse lângă peretele de stâncă. Apoi îşi scoase rochia, pantofii, ciorapii şi jupoanele. Rămase doar cu cămaşa pe ea.

În sfârşit, se aşeză pe margine, lăsând apa să-i curgă peste picioare. Tocmai începea să se relaxeze, când Nathan o prinse de glezne şi o trase în apă. Senzaţia era prea delicioasă ca să protesteze.

Soarele lumina strălucitor, iar stropii de apă sclipeau pe umerii bronzaţi ai lui Nathan, căruia apa îi ajungea până la piept. Era atât de limpede, încât se vedea fundul lacului. Coapsele musculoase ale lui Nathan îi atraseră imediat atenţia. Îl cuprinse cu braţul, rezemându-şi obrazul pe umărul lui.

— Eşti foarte încrezătoare, şopti el. Stai pe picioarele tale. Să vedem dacă apa-ţi acoperă capul.

Sara se supuse. Apa îi ajungea până la gură, dar când îşi lăsă capul pe spate, putu respira fără greutate.

— E plăcut, nu-i aşa? îl întrebă.

Nathan încerca să se concentreze asupra lecţiei de înot pe care voia să i-o dea, dar trupul ei îl stânjenea. Cămaşa subţire i se mula pe sâni, şi nu voia altceva decât să facă dragoste cu ea, cât putea de dulce.

— În regulă, începu el pe un ton repezit. Primul lucru pe care-l ai de învăţat e cum să pluteşti.

Sara se întrebă de ce stătea încruntat, apoi renunţă să-l mai contrazică.

— Dacă aşa spui tu…

— Trebuie să-mi dai drumul, Sara.

Imediat se conformă, iar apa îi acoperi capul. Ieşi iar la suprafaţă, bolborosind. Nathan o ridică de talie, apoi îi ordonă să se întindă pe spate. Nu peste mult, Sara plutea fără ajutorul lui. Era mult mai mulţumită de ceea ce reuşise decât lăsa să se vadă.

— Mi-ajunge pentru o zi, anunţă ea.

Îl luă de braţ ca să-şi ţină echilibrul, apoi încercă să-l tragă înapoi spre margine.

Nathan o strânse în braţe. Cu mişcări blânde, îi dădu părul la o parte din faţă. Sânii ei moi i se frecau de piept. Sara nu-şi dădu seama de intenţiile soţului ei, până când cămaşa îi coborî la nivelul taliei. Deschise gura să protesteze, dar el o amuţi cu un sărut prelung, umed. Sunetul cascadei îi acoperi mârâitul gros, pătimaş.

— Te doresc.

— Eu te-am dorit întotdeauna, Nathan, şopti ea.

— Acum, Sara. Te doresc acum.

Îl privi cu ochi mari.

— Aici?

Nathan dădu din cap.

— Aici, răspunse el cu glas scăzut, răguşit. Aici şi acum, Sara. Nu vreau să mai aştept.

În timp ce-i vorbea, îi ridică picioarele în jurul mijlocului său. O săruta cu patimă, iar Sara nu mai putea nici măcar să vorbească. Îi înfipse în umeri unghiile şi scoase un mic oftat de plăcere, când Nathan începu s-o pătrundă. Se strânse în jurul lui. Fură cât pe ce să se înece. Nici unuia nu-i păsa. Iar după ce-şi aflară împlinirea, rămaseră amândoi secătuiţi de extazul prin care trecuseră.

Zăceau pe cornişa de piatră, prea vlăguiţi ca să se mai mişte.

Cu un mare efort, Nathan reuşi să se salte în coate. Când îi văzu expresia dusă, zâmbi.

— Dacă acum cădem în apă, o să ne-necăm.

Sara îi zâmbi printre lacrimi. Întinse mâna şi-i atinse buzele.

— N-ai lăsa niciodată să mi se întâmple ceva. Trebuie neapărat să pleci mâine?

Nathan începuse să se ridice, dar întrebarea ei îl opri.

— Da.

— Înţeleg.

Dumnezeule, ce trist îi suna tonul!

— Ce anume înţelegi?

Când Sara încercă să-şi întoarcă faţa, îi ridică bărbia.

— Sara?

Pentru că nu-l putea întreba de-a dreptul dacă pleca la pradă, preferă să nu spună nimic.

— O să-ţi fie dor de mine, nevastă?

Tandreţea din privirea lui era nemărginită.

— Da, Nathan, şopti ea. O să-mi fie tare dor.

— Atunci, vino cu mine.

Făcu ochii mari, uimită.

— M-ai… m-ai lăsa să vin cu tine? se bâlbâi ea. Dar asta înseamnă că nu te duci să… Am tras o concluzie pripită. Totul a rămas în urma ta.

— Sara, ce tot vorbeşti?

Îi trase capul în jos, să-l sărute.

— Mă bucur că mă iei cu tine, atâta tot, îi explică ea.

Apoi se ridică în capul oaselor, rezemându-se de trupul lui.

— Acum nu mai e nevoie să vin şi eu. Mi-e de-ajuns să ştiu că m-ai lua.

— Nu mai vorbi în doi peri! îi ordonă Nathan. Și dacă stau să mă gândesc, aş vrea să-mi explici ce s-a petrecut azi în capul tău. Erai supărată de ceva. Spune-mi de ce anume.

— Mă temeam că n-ai să-te mai întorci la mine, izbucni Sara.

Era o minciună, desigur, dar arogantul ei soț n-avea de unde să ştie. Ba chiar, părea foarte mulţumit de ceea ce auzea.

— Niciodată n-aş uita să mă întorc la tine, replică el. Dar mă refer la ceea ce-a fost înainte, Sara.

— Înainte de ce?

— Înainte de a şti că urma să plec după materiale. Încă de pe-atunci te purtai ciudat.

— Îmi părea rău că urma să mă despart de Nora. O să-mi lipsească, Nathan.

Nathan o privi crunt, încercând să ghicească dacă spunea adevărul sau nu.

Apoi Sara îi zâmbi, spunându-i că voia să intre din nou în apă.

— Încă nu ştiu chiar atât de bine să plutesc.

Își petrecură aproape toată după-amiaza la eleșteu. Merele şi le mâncară în timp ce coborau de pe munte.

Pielea delicată a Sarei începuse deja să se înroșească, iar faţa-i era învăpăiată ca asfințitul.

Nora îi întâmpină în uşa bucătăriei.

— Matthew, Jimbo şi cu mine am mâncat de cină, aşa că… Dumnezeule, Sara, eşti roşie ca o sfeclă! Vai, copilă, ce-ai să te mai chinuieşti la noapte! Ce-oi fi avut în cap?

— Nu m-am gândit la soare, răspunse Sara. Mă simţeam atât de

bine…

— Ce-aţi făcut, aţi înotat tot timpul?

— Nu, răspunse Nathan.

Când soţia lui îi aruncă o privire, zâmbi, apoi se corectă:

— Adică, da, am…

— Plutit! completă Sara. Vin imediat, mătuşă, mă duc doar să mă schimb şi să mă pieptăn. Nu trebuia să ne aştepţi, adăugă ea peste umăr, pornind grăbită spre scară.

Nathan o ajunse lângă treapta de jos. O întoarse încet cu faţa spre el, îi ridică bărbia şi sărută. Era un sărut prelung, stăruitor, care-o făcea să leşine. Nu-i stătea în fire să se arate atât de afectuos în faţa altora, şi niciodată n-o sărutase când nu voia să facă dragoste cu ea… sau să-i închidă gura. Întrucât arăta prea obosit ca să mai facă dragoste din nou, Sara nu putea trage decât o singură concluzie: Nathan se purta afectuos fiindcă aşa voia el.

Fu şi mai nedumerită când se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

— Credeam că ceea ce-am făcut toată după amiaza se numeşte „dragoste”, nevastă, dar dacă tu preferi să-i spui „plutit”, n-am nimic împotrivă.

Sara nu coborî la cină. După ce Nathan o ajutase să-şi scoată rochia, avusese senzaţia că se umfla toată, iar la gândul de a mai lua vreo haină peste pielea arsă de soare îi venea să ţipe.

Nora îi aduse o sticlă cu alifie verde. Sara făcu mari eforturi să se stăpânească, în timp ce Nathan îi aplica loţiunea cleioasă pe spate şi umeri. Noroc că n-o arsese soarele şi în faţă. Dormi pe burtă, iar când nu mai putu suporta frisoanele, dormi pe Nathan.

A doua zi, când o sărută la despărţire, Nathan nu făcu niciun comentariu grosolan. Parcă nici n-ar fi văzut masca de pastă verde care-i acoperea faţa.

Sara îşi petrecu următoarele două zile cu mătușa ei. Reverendul Pickering veni să le facă încă o vizită. De data asta, se purtă mult mai civilizat, iar Sara îi explică de ce vorbise atât de vulgar în prezenţa lui. Pickering zâmbi, uşurat de această mărturisire, iar atitudinea faţă de mătușa Nora îi deveni mult mai cordială.

În timpul vizitei, reverendul menţionă că în dimineaţa următoare pleca o corabie spre Anglia. Sara se duse imediat la biroul Norei şi scrise o epistolă pentru mama ei.

Îi povesti aventurile prin care trecuse, îi spuse cât de fericită era şi se lăudă că Nathan era mai bun, atent şi iubitor soţ. Reverendul Pickering luă cu el misiva, ca să i-o dea căpitanului navei.

A doua zi dimineaţa, când Nathan se întoarse, Sara fu atât de fericită să-l vadă încât izbucni în lacrimi.

Petrecură o zi liniştită împreună şi adormiră îmbrăţişaţi. Sarei nu-i

venea să creadă că era posibil să fie atât de fericită. Căsnicia cu Nathan era un adevărat paradis. Nimic nu le putea distruge dragostea. Nimic.

Ar fi vrut ca toată lumea să poată fi la fel de fericită şi, într-o seară, le spuse Norei şi lui Matthew acest lucru. Stăteau toţi trei în fotoliile de răchită de pe verandă, aşteptându-l pe Nathan să se întoarcă.

— Cred că Matthew şi cu mine ştim prea bine ce vrei să spui, răspunse Nora. Nu numai tinerii cunosc dragostea, iubito. Matthew, vrei un brandy?

— Îl aduc eu, se oferi Sara.

— Stai cuminte, o temperă Nora, pornind spre uşă. Încă mai ai arsuri. Ţine-i companie lui Matthew. Vin imediat.

Imediat ce uşa se închise în urma ei, Matthew şopti:

— E prea bună pentru mine, Sara, dar n-am să mă descurajez doar pentru atâta lucru. Imediat ce-mi pun treburile în ordine, mă voi întoarce să-mi trăiesc restul zilelor cu mătuşa ta. Ce zici de ăsta?

Sara bătu din palme.

— O, Matthew, găsesc că e o veste minunată! Trebuie să organizăm nunta înainte de a pleca spre Anglia. Nu vreau să lipsesc.

Matthew păru stânjenit.

— Păi, acuma, ştii, Sara, n-am vorbit tocmai despre o nuntă, nu-i aşa?

Imediat, Sara sări de pe scaun.

— Fă bine şi vorbeşte şi despre nuntă, Matthew, altfel nici n-ai să te mai întorci vreodată aici. O noapte de pasiune, mai treacă-meargă, domnule, dar dacă plănuieşti să-ţi trăieşti tot restul zilelor în păcat, asta-i cu totul altceva. Gândeşte-te la reputaţia Norei!

— Da' mă gândesc la reputaţia Norei, se apără Matthew. N-ar putea să se mărite cu mine. Nu s-ar cuveni. Nu-s destul de vrednic.

Se ridică şi rămase cu privirea spre mare. Sara se apropie şi-l împunse în burtă cu degetul.

— Ba eşti vrednic de mama dracului! Să nu cutezi să te înjoseşti în faţa mea, domnule!

— Sara, am dus o viaţă… cam pestriţă… se bâlbâi Matthew.

— Şi?

— Şi nu-s decât un marinar amărât.

Sara ridică din umeri.

— Primul soţ al Norei a fost grăjdar. Şi cred că era la fel de pestriţ cum te socoteşti tu. Nora a fost nespus de fericită cu Johnny al ei. Pesemne îi plac bărbaţii pestriţi. Mi-a mărturisit că ai o inimă bună şi sensibilă, Matthew. Ştiu că o iubeşti. Trebuie să te iubească şi ea, altfel nu te-ar fi primit în patul ei. Cum îi spuneam lui Nathan nu demult, asta ar rezolva multe probleme. Unchiul Henry n-ar mai

trimite pe nimeni după Nora, dacă ar şti că are cine s-o apere. Iar eu voi fi foarte mândră să te numesc „unchi”.

Matthew se simţea umilit de atâta încredere. Scoase un oftat fericit.

— În regulă, spuse el. Am s-o întreb pe Nora. Dar trebuie să-mi promiţi că ai să fii de acord dacă Nora spune nu. Ne-am înţeles?

Sara îşi aruncă braţele pe după gâtul lui şi-l cuprinse strâns.

— N-o să spună nu, şopti ea.

— Nevastă, ce dracu’ faci acolo? Matthew, ia-ţi imediat labele de pe ea!

Atât Sara cât şi Matthew ignorară ordinul răstit al lui Nathan.

Abia după ce-i dădu lui Matthew un sărut cast pe obraz, Sara se retrase.

Apoi veni spre Nathan, care stătea pe treapta de sus, şi-i zâmbi obraznic.

— Acum trebuie să ne ducem sus, bărbate. Matthew vrea să rămână singur cu Nora.

Fu nevoită să-l tragă cu forţa în casă. Nathan ţinea morţiş să afle de ce-o găsise cu braţele pe după gâtul marinarului.

— Am să-ţi explic totul când ajungem în dormitor.

Anunţul se făcu a doua zi dimineaţa. Nora acceptase să devină soţia lui Matthew. Sara ghici acest lucru imediat ce-i văzu zâmbetul radios.

Matthew spuse că trebuia să se întoarcă în Anglia pentru scurt timp, ca să-şi pună treburile în ordine şi să-şi vândă casa.

N-avea s-o ia pe Nora cu el, desigur, ca să nu-i pună viaţa în pericol.

Voia să se căsătorească înainte de plecare şi, de vreme ce Nathan era hotărât să ridice ancora într-o săptămână, nunta fu programată pentru duminica următoare.

Avu loc o ceremonie simplă. Sara plânse tot timpul, iar Nathan îşi petrecu aproape tot timpul ştergându-i lacrimile.

O găsea cea mai exasperantă femeie.

Era ridicol de sensibilă.

Era scandalos de inocentă.

Era… perfectă.

Capitolul 12

Nu numai un şarpe se târa prin paradisul Sarei, aşteptându-i întoarcerea în Anglia.

Dar drumul spre Londra se desfăşură fără evenimente. Ivan o luă pe Sara sub aripa lui şi încercă s-o înveţe cum să prepare o supă bună. Nu era în stare să priceapă şpilul de a folosi doar un vârf de cuţit de mirodenii, dar Ivan nu se îndura să-i spună adevărul. Şi nici ceilalţi oameni nu-i spuneau. O lăudau întruna, dar în clipa când se întorcea cu spatele, aruncau supa peste bord. Stomacul gol nu era nici pe departe la fel de important ca sentimentele Sarei.

Apoi, Sara vru să încerce şi cu biscuiţii. Cei din lădiţele de lemn erau plini cu gărgăriţe. Pe membrii echipajului nu-i deranjau insectele. Dădeau cu biscuiţii de podea ca să-i scuture de gângănii şi-i înfulecau fără să clipească.

Întrucât avea toate ingredientele necesare, Ivan o lăsă pe Sara să coacă o tavă. Lucră o dimineaţă întreagă. Oamenii se prefăcură că le plăceau, dar erau tari ca piatra şi nu îndrăzneau să muşte din ei, de frică să nu-şi rupă dinţii.

Matthew propuse să-i folosească drept ghiulele de tun. Nathan râse, dar Sara, care-l auzise întâmplător, se supără foc.

Seara, se răzbună gătind cea mai dezgustătoare cină preparată vreodată de o mână omenească. Marea invenţie fură castraveţii muraţi înmuiaţi în dulceaţă de fragi. Nathan abia reuşi să ajungă la parapet înainte de a vărsa tot ce mâncase.

Apoi, ajunseră la Londra.

Imediat, Nathan o duse pe Sara la biroul Emerald Shipping Company. Aştepta cu nerăbdare să i-l prezinte pe Colin.

Când ajunseră la câţiva metri de intrare, Nathan o trase pe Sara deoparte, se aplecă şi-i şopti:

— Când îl vezi pe Colin, să nu te referi la faptul că şchiopătează. E cam sensibil.

— Este şchiop? Ce-a păţit, bietul om?

— A muşcat din el un rechin.

— Dumnezeule mare! şopti Sara. Noroc că a rămas în viaţă.

— Într-adevăr. Şi acum, promite-mi că n-ai să spui nimic.

— De ce crezi că i-aş pomeni şchiopătatul? Ce fel de femeie crezi că sunt? Nathan, ştiu şi eu ce se cuvine şi ce nu. Ruşine să-ţi fie, că m-ai crezut în stare să suflu o vorbă.

— Când mi-ai văzut mie spatele, ai zbierat, îi reaminti el.

Da, trebuia să aducă vorba despre asta!

— Pentru numele lui Dumnezeu, a fost cu totul altceva.

— De ce?

Sara ridică din umeri.

— Fiindcă te iubesc.

Dumnezeule, cât îl exaspera! Şi cât îl bucura! Începea să se obişnuiască s-o tot audă spunându-i cât de mult îl iubea. Alungându-şi acest gând, continuă:

— Iar acum, că ştii despre piciorul lui Colin, n-ai să fii surprinsă şi prin urmare n-ai să spui nimic jenant pentru el, aşa e?

Chiar în timp ce dădea din cap a încuviinţare, Sara nu se lăsă până nu avu ultimul cuvânt:

— Doamne, cât poţi să mă jigneşti!

O sărută, ca să aibă linişte, însă chiar atunci apărură pe trotuar Jimbo şi Matthew, grăbiţi. La vederea lor, se opriră. Jimbo pufni dezgustat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, nu-i acum momentul să-ţi mozoleşti femeia. Avem atâtea treburi de rezolvat până când o să se-n-sereze.

Fără tragere de inimă, Nathan se îndepărtă de soţia lui. Imediat, Sara observă grupul de trecători care-i priveau. Aburii pasiunii se risipiră imediat.

— Uiţi unde te afli, îi şopti ea lui Nathan.

— Nu sunt singurul, replică el.

Trecu peste cuvintele lui.

— Urmează să-l cunosc pe asociatul tău de afaceri, şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu m-ai zăpăci aşa de cap.

Îi întoarse spatele fără a-i lăsa timp să se gândească la un răspuns potrivit. În timp ce-şi aranja părul pe umeri, le zâmbi lui Jimbo şi Matthew.

— Veniţi şi voi cu noi?

Cei doi dădură din capete. Sara îl luă pe Jimbo de braţ.

— Poţi să mă conduci, domnule, şi tu la fel, Matthew. Ard de nerăbdare să-l cunosc pe prietenul lui Nathan. Cred că e un om și jumătate, dacă-l suportă pe soţul meu. Mergem?

Nathan abia avu timp să se dea la o parte din faţa celor trei. Îi urmă încruntat, nemulţumit de autoritatea cu care soţia lui luase iniţiativa.

— Şi, să nu uit, o auzi el pe Sara continuând, orice s-ar întâmpla, vă rog să nu-i pomeniţi lui Colin nimic despre faptul că şchiopătează. E foarte sensibil faţă de subiectul ăsta, pot să vă asigur.

— Credeam că încă nu l-ai cunoscut, remarcă Jimbo.

— Nu, dar m-a prevenit Nathan. Soţul meu se dovedeşte foarte grijuliu când e vorba de prietenul lui. Dacă l-aş putea convinge să-mi arate şi mie aceeaşi consideraţie, ei bine, vă dau cuvântul meu că i-aş

fi foarte recunoscătoare.

— Nu mai tot încerca să mă provoci, replică Nathan, din spate. Îl dădu pe Jimbo la o parte, îşi înşfăcă soţia de mână şi o trase înainte.

Sara se simţi extrem de jignită, dar se hotărî să mai aştepte până să-l pună la punct.

Şi-n plus, ardea de nerăbdare să-i cunoască prietenul.

Colin stătea așezat la birou, sortând un munte de hârtii. Imediat ce Sara şi Nathan intrară, se ridică.

Prietenul lui Nathan era un bărbat foarte arătos, iar Sara îşi dădu seama fără întârziere că avea şi un caracter la fel de fermecător. Avea un zâmbet plăcut, sincer, şi o lucire drăcească în ochii săi ca alunele, deşi nu era nici pe departe la fel de chipeş ca Nathan. Colin nu avea nici statura, nici musculatura lui.

Ca să nu pară nepoliticoasă, privindu-l atât de lung, Sara făcu imediat o reverenţă formală.

— În sfârşit, am şi eu voie să cunosc mireasa, spuse Colin. De aproape eşti şi mai frumoasă, Lady Sara, decât de la distanţa de la care te-am văzut ultima oară.

După ce-i făcu acest compliment, Colin veni în faţa ei şi făcu o plecăciune galantă, apoi îi sărută mâna.

Sara era foarte impresionată de manierele lui. Nathan, mai puţin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Colin, nu e nevoie să te dai în spectacol. N-ai s-o impresionezi.

— Ba m-a şi impresionat! anunţă Sara.

— Şi pe mine mă impresionează, chicoti Jimbo. Nici pe Delfin nu l-am văzut vreodată să se poarte aşa de fandosit.

Îi dădu lui Matthew un ghiont în coaste.

— Tu ce zici?

— Nu pot să zic că da, replică Matthew.

Colin continua s-o ţină pe Sara de mână. N-o deranja. Pe Nathan, însă, da.

— Jos mâna, Colin, mormăi el.

— Nu înainte să faci prezentările cum se cuvine, ripostă prietenul său.

Îi făcu Sarei cu ochiul şi, când o văzu, roşind, aproape că izbucni în râs. Soţia lui Nathan nu era numai excepţional de frumoasă, ci şi absolut fermecătoare, îşi spuse Colin. Oare Nathan îşi dăduse seama ce noroc avea?

Tocmai se întorsese spre prietenul lui să-l întrebe, când se hotărî să afle singur.

— Ei?

Nathan oftă prelung. Se rezemă de pervazul ferestrei, încrucişându-şi braţele pe piept, şi spuse:

— Nevastă, el e Colin. Colin, ea-i nevastă-mea. Şi-acum dă-i

drumul, până nu-ţi pocesc mutra.

Sara fu copleşită de această ameninţare. Colin, în schimb, râse.

— Mă-ntreb de ce nu-ţi convine că-ţi ţin soţia de mână, murmură el tărăgănat.

Nu-i dădu drumul, rămânând cu privirea spre prietenul său. Nathan arăta extrem de stânjenit.

— Lui Nathan nu-i convine nimic, domnule, declară Sara cu un zâmbet.

— Nici tu nu-i convii?

Sara dădu din cap, înainte ca Nathan să-i poată ordona lui Colin să termine cu tachinări.

— A, ba da, îi convine foarte mult că mă are, răspunse ea pe cel mai firesc ton, încercând să-şi desprindă mâna, dar Colin o ţinea strâns. Domnule, intenţionat încerci să-l faci pe Nathan să se enerveze?

Încet, Colin dădu din cap.

— Atunci, cred că avem ceva în comun, continuă Sara. Şi eu îl enervez mereu.

Colin izbucni în râs, aruncându-şi capul pe spate. Sara nu găsea că remarca ei fusese atât de amuzantă, şi se întrebă dacă nu cumva râdea de altceva. În sfârşit, îi dădu drumul. Imediat, Sara îşi duse mâinile la spate, ca să şi le ferească de el. Nathan observă şi, pentru prima oară, zâmbi. Imediat, Colin îi strică tot cheful.

— La urma urmei, n-ai avut nevoie de niciun răgaz, îi spuse el. Mai bine mai devreme, decât mai târziu.

— Las-o moartă! se răsti Nathan, ştiind că prietenul său se referea la ceea ce-i spusese în trecut – că prefera să amâne cât mai mult posibil corvoada de a-şi lua mireasa în primire.

— Domnule, ne-am mai întâlnit? întrebă Sara. Ai spus că, de la distanţă…

Colin clătină din cap.

— Te-am văzut întâmplător, într-o după-amiază, dar din păcate nu mi s-a dat prilejul să-ţi fac cunoscută prezenţa mea. Eram într-o misiune, înţelegi, ca să determin dacă o anumită proprietate ar încăpea printr-o fereastră.

— Nu-mi vine deloc să râd, Colin, mormăi Nathan.

Zâmbetul lui Colin arăta că el, unul, se amuza copios.

— Lasă mă să dau la o parte hârtiile astea de pe scaun, Lady Sara, ca să stai jos şi să-mi povesteşti despre călătorie.

— Nu e o poveste prea plăcută, Delfinule, interveni Jimbo, rezemându-se de perete, cu privirea spre Sara. Numai de nenorociri am avut parte, nu-i aşa?

Delicat, Sara ridică din umeri.

— Eu am găsit-o o călătorie fermecătoare. Şi foarte lipsită de

evenimente, chiar. Jimbo, e nepoliticos să pufneşti când nu eşti de acord cu cineva.

— Lipsită de evenimente, Sara? se amestecă şi Matthew, zâmbindu-i lui Colin. Duşmanul ne-a pândit la tot pasul.

— Ce duşman ne-a pândit? întrebă Sara. A, vorbeşti de piraţii aceia oribili…

— Ăia au fost doar o mică nenorocire printre celelalte, remarcă Matthew.

Sara se întoarse spre Colin:

— Piraţii au atacat corabia, dar i-am alungat destul de repede. În rest, declar că a fost o călătorie foarte liniştită. Nu eşti de aceeaşi părere, Nathan?

— Nu.

Se încruntă la el, ca să-i arată cât o nemulţumea răspunsul lui grosolan.

— Ai uitat de umbrele, îi aminti Nathan.

Colin nu mai înţelegea nimic.

— Despre ce tot vorbiţi?

— Umbrelele Sarei ai fost cei mai periculoşi duşmani ai noştri, îi explică Matthew. Erau trei… sau patru? Nu mai ţin minte. De obicei, uit amintirile neplăcute. Îmi dau fiori.

— Îmi explică şi mie cineva? ceru Colin.

— N-are nicio importanţă, izbucni Sara. Lui Matthew îi arde de glumă doar, nu-i aşa, Matthew?

Îngrijorarea din privirea ei nu-i scăpă lui Nathan.

— Da, oftă el, glumea doar.

Colin nu mai insistă, când observă cât de uşurată arăta Sara. Se hotărî să aştepte până când rămânea singur cu Nathan, ca să afle povestea cu umbrelele.

Ridică teancul de hârtii de pe scaun şi se grăbi să le ducă în latura opusă a biroului.

După ce le puse pe dulap, reveni la locul lui, se aşeză şi-şi ridică picioarele pe marginea biroului.

Sara îl privi cu atenţie şi nu putu să nu observe că nu şchiopăta deloc.

— Nathan, Colin nu pare…

— Sara!

— Te rog să nu ridici tonul la mine în faţa asociatului tău!

— Ce nu par? întrebă Colin.

Sara se aşeză, îşi potrivi faldurile rochiei, apoi îi zâmbi. Cu coada ochiului, vedea că Nathan iar se încruntase.

— Nu pari să ai o fire ursuză, anunţă ea. Nu pot să înţeleg cum de tu şi Nathan puteţi fi atât de buni prieteni. După părerea mea, sunteţi foarte diferiţi, domnule, Da, da – foarte diferiţi!

Colin zâmbi.

— Eu sunt asociatul civilizat din firmă, spuse el. La asta te gândeai?

— Îndrăznesc să nu fiu de acord, desigur, căci aşa ceva ar însemna să-i fiu neloială soţului meu.

Făcu o pauză, zâmbindu-i lui Nathan, apoi adăugă:

— Dar observi că nici nu te contrazic.

Colin observa mai mult decât atât. Nathan nu-şi putea lua ochii de la soţia lui. Avea în ochi o lucire caldă pe care nu i-o mai văzuse niciodată.

— Nu e nevoie să-mi spui „domnule", îi zise el Sarei. Te rog să mă numeşti Colin, sau chiar Delfinul, cum îmi spun oamenii, dacă-ţi place.

În ochi i se ivi o lucire răutăcioasă şi aruncă o privire spre Nathan, înainte de a întreba:

— Şi eu cum aş putea să te numesc, Lady Sara, ca să nu sune prea formal? În fond, acum faci parte din firmă. Nathan îţi adresează vreun supranume deosebit pe care l-aş putea folosi şi eu?

Nathan găsi întrebarea ridicolă. Nu-i plăcea deloc cum se tot gudura Colin pe lângă soţia lui. Avea o încredere desăvârşită în el, desigur, dar lăsând asta la o parte, nu şi-ar fi permis niciodată să se ataşeze de ea atât de mult încât să devină gelos.

Şi, ciudat, totuşi se enerva.

— Îi zic „nevastă", Colin, declară el. Aşa că, mută-ţi gândul!

Colin se rezemă de spătar.

— Da, aşa se pare, murmură el tărăgănat. Păcat că nu i-ai găsit şi alte apelative.

— Ca de pildă? întrebă Sara.

— De pildă, iubito, scumpo, sau chiar…

— La naiba, Colin, îl întrerupse Nathan, ai de gând să încetezi cu jocul ăsta?

Sara îşi îndreptă umerii, încruntându-se. Nathan, crezând că o revoltase blasfemia, fu cât pe ce să-şi ceară iertare, dar se opri la timp.

— Nu, Colin, nu foloseşte niciodată cuvinte de alint, afirmă Sara.

Părea oripilată de-a binelea, Nathan îşi dădu ochii peste cap.

— Şi chiar dac-aş folosi, spuse el, fii sigur că tu n-ai putea, dracului! Parteneri sau nu, Colin, n-ai să-i spui nevesti-mii iubito!

— Păi de ce te-ar deranja? îl zădărî Colin, chipurile cu nevinovăţie.

Deci, asta urmărea, îşi spuse Nathan. Încerca să descopere cât de mult ţinea la Sara.

Clătină din cap, apoi se încruntă, ea să fie sigur că-l înţelegea.

— Nathan mi se adresează într-adevăr cu o formulă specială, interveni Sara. Şi ai permisiunea mea s-o foloseşti şi tu.

— Aşa? făcu Colin.

Văzu expresia surprinsă de pe chipul lui Nathan şi deveni cu atât mai curios.

— Şi ce formulă e?

— La naiba, Sara.

Lui Colin nu-i venea să creadă că auzise bine.

— Ai spus cumva…

— De obicei, Nathan mi se adresează cu: La Naiba, Sara. Nu-i aşa, dragule? Colin, îţi dau şi ţie voie…

Ca la un semnal, Nathan mormăi:

— La naiba, Sara, nu mă forţa. Am să…

Până şi el îşi dădu seama de hazul situaţiei şi râse alături de ceilalţi. Apoi, Matthew le aminti din nou că aveau treburi de rezolvat şi ar fi fost bine să înceapă.

Tachinările glumeţe luară sfârşit. Sara stătu tăcută, ascultându-l pe Colin cum îl punea pe Nathan la curent cu ultimele activităţi ale firmei. Zâmbi când Colin anunţă că mai încheiaseră încă cinci contracte de transport în India.

— Nathan, asta înseamnă că suntem…

— Nu, încă nu suntem bogaţi.

Sara făcu o mutră prăbuşită.

— Vom fi bogaţi când ai să…

— Îmi cunosc datoria! izbucni ea. Nu e nevoie să mi-o explici în faţa angajaţilor mei.

Nathan zâmbi. Colin clătină din cap.

— Eu n-am înţeles nimic, recunoscu el. Ce datorie ai de îndeplinit, care-o să ne îmbogăţească?

După felul cum o văzu roşind, deduse că era o chestiune de natură personală. Îşi aminti ce-i spusese Nathan despre comoara regelui, că n-avea să-i fie predată înainte ca Sara să-i dăruiască un moştenitor. Totuşi, văzând cât de stingherită arăta, se hotărî să abandoneze subiectul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Matthew, terminaţi cu vorbăria. Mă mănâncă picioarele să mă duc, Colin. Mai am şi eu nişte probleme personale de rezolvat, până la sfârşitul săptămânii.

— Pleci undeva? îl întrebă Colin.

— Of, cerule! interveni Sara. Matthew, nu i-ai spus lui Colin despre Nora!

— Cine-i Nora?

Sara se bucură să-i explice. Abia când termină, îşi dădu seama de toate amănuntele pe care i le dezvăluise.

— Mai mult de-atât nu-ţi pot spune, Colin, în legătură cu graba asta în care s-a făcut nunta, căci ar vătăma reputaţia mătuşii mele.

— Sara, i-ai spus deja totul, sublinie sec Nathan.

Sara tocmai începuse să explice de ce nu divulgase împrejurările

neobişnuite ale situaţiei prin care trecuse mătuşa ei, când pe partea cealaltă a străzii se opri o trăsură neagră, escortată de cinci călăreţi.

Colin recunoscu însemnul de pe uşă. Era blazonul de familie al Contelui de Winchester. Dădu din cap abia observat spre Nathan, apoi reveni cu atenţia la Sara.

Nathan se desprinse imediat de pervaz, le făcu un semn lui Jimbo şi Matthew, apoi ieşi din birou, cu aerul cei mai firesc.

Sara nu le dădu nicio atenţie. Era hotărâtă să-l convingă pe Colin că mătuşa ei era o femeie cuviincioasă şi în veci nu s-ar fi ataşat atât de pasional de Matthew dacă nu l-ar fi iubit din toată inima. Mai voia şi să-i promită să nu repete o vorbă din tot ce-i dezvăluise.

Imediat ce obţinu făgăduiala dorită, Sara vru să se uite ce făcea soţul ei. Colin o opri, punându-i altă întrebare:

— Sara, ce părere ai despre biroul nostru?

— Nu vreau să te jignesc, Colin, dar îl găsesc cam ponosit. Totuşi, ar putea să arate foarte atrăgător. Nu trebuie decât să zugrăvim și să adăugăm perdele. M-aş ocupa cu plăcere de această sarcină. Culoarea roz ar fi foarte frumoasă, nu crezi?

— Nu, răspunse el pe un ton atât de vesel, încât Sara nu se simţi deloc ofensată – dar se cam alarmă când Colin deschise sertarul din mijloc al biroului şi scoase un pistol. Rozul e o culoare pentru femei, continuă el. Noi suntem bărbaţi. Ne plac culorile închise, urâte.

Zâmbetul lui îi dădea de înţeles că glumea. Și-n plus, deşi nu-l cunoştea foarte bine, era sigură că nu avea s-o împuşte numai fiindcă nu-i plăcea culoarea propusă de ea. Nu l-ar fi lăsat Nathan.

Acest gând o făcu să se întrebe unde era soţul ei. Se ridică în picioare şi porni spre uşă. Îl zări pe Nathan stând între Jimbo şi Matthew, pe partea cealaltă a străzii. Cei trei blocau uşa unei trăsuri negre.

Sara nu putu vedea blazonul, care era acoperit de Jimbo.

— Cu cine vorbesc, oare? Ştii cumva, Colin?

— Vino înapoi şi stai jos, Sara. Aşteaptă până se întoarce Nathan.

Sara tocmai voia să se conformeze, când Jimbo îşi schimbă poziţia, astfel încât văzu blazonul.

— Dar e trăsura tatălui meu! exclamă ea surprinsă. Cum Dumnezeu a aflat atât de curând că ne-am întors la Londra?

Colin nu-i răspunse, căci Sara se repezise deja pe uşă afară. Vârî pistolul în buzunar şi o urmă grăbit.

În stradă, Sara ezită. Dintr-o dată, simţi un cleşte în stomac. O, Doamne, cât spera ca tatăl ei şi Nathan să se înţeleagă! Iar ceilalţi oameni cine erau?

— N-o căuta cu lumânarea, îşi spuse ea în şoaptă.

Trase adânc aer în piept, îşi adună fustele şi traversă grăbită strada, tocmai când tatăl ei cobora din trăsură.

Contele de Winchester era considerat de mulţi un gentleman distins. Avea încă un păr bogat, deşi în mare parte argintiu, şi un abdomen mai mult plat decât rotunjit. Era înalt de un metru şi şaptezeci şi cinci. Avea aceeaşi culoare căpruie a ochilor ca a Sarei, dar aceasta era singura lor asemănare. Nasul tatălui ei era mare cât un cioc de vultur. Când se încrunta sau îşi mijea ochii în soare, ca acum, aceştia îi dispăreau ca în două fante înguste. Buzele, când şi le strângea, deveneau subţiri ca o linie.

Sara nu se temea de tatăl ei, dar acesta o îngrijora, din simplul motiv că nu era deloc un om previzibil. Niciodată nu ştia la ce să se aştepte de la el. Îşi ascunse preocuparea şi se grăbi spre el, să-l îmbrăţişeze aşa cum se cuvenea. Nathan observă cât de rigid deveni contele sub atingerea Sarei.

— Sunt atât de surprinsă că te văd, tată! începu ea.

Făcu un pas şi-l luă pe Nathan de braţ.

— De unde-ai ştiut că suntem la Londra atât de repede după sosire? Cuferele noastre încă nici n-au fost debarcate de pe corabie.

Tatăl ei încetă să se mai uite urât la Nathan doar atât cât să-i răspundă:

— Mi-am pus oamenii să străjuiască portul de când ai plecat, Sara. Acum, vino cu mine. Te duc acasă, unde ţi-e locul.

Furia din glasul lui o alarmă. Instinctiv, se apropie şi mai mult de soţul ei.

— Acasă? Dar, tată, sunt măritată cu Nathan. Cu el trebuie să mă duc acasă. Desigur, îţi dai seama…

Încetă să mai explice, când uşa trăsurii se deschise şi coborî sora ei mai mare, Belinda.

Pe toţi sfinţii, tare rău îi mai părea s-o vadă! Belinda zâmbea. Nu era un semn bun. Singurele ocazii când Belinda părea să fie mulţumită erau acelea când se cocea vreun necaz. Numai atunci zâmbea.

Belinda se îngrăşase considerabil de ultima oară când o văzuse Sara. Rochia ei aurie era întinsă la cusături. Oricum avea oase masive şi o tendinţă spre îngrăşare, iar kilogramele în plus pe care le pusese i se aşezaseră pe mijloc. Arăta ca şi cum ar fi fost gravidă. În copilărie, Belinda fusese sora cea drăguţă. Bărbaţii din familie roiau în jurul ei. Avea un păr buclat, auriu ca soarele, gropiţe şi doi ochi albaştri adorabili. Crescând însă, gropiţele îi fuseseră înghiţite în obrajii prea rotunjiţi. Frumosul ei păr blond devenise de un castaniu searbăd. Răsfăţata familiei Winchester nu mai era centrul atenţiei. Ca reacţie, se consola cu mâncare.

Sara încercă să se concentreze asupra calităţilor surorii ei, când o salută.

— Belinda, cât mă bucur să te revăd!

Sora sa îl privea pe Nathan, cu neruşinare, în timp ce răspundea la

salut:

— Îmi pare bine că te-ai întors în sfârşit acasă, Sara.

— E şi mama cu voi?

Îi răspunse Contele de Winchester:

— Mama ta este acasă, unde-i este locul. Urcă-te în trăsură, fiica mea. Nu vreau neplăceri, dar sunt pregătit şi pentru aşa ceva. Ai să vii cu noi. Nimeni nu ştie că ai fost plecată cu marchizul, şi dacă…

— O, tată, îl întrerupse Belinda, doar ştii că nu-i adevărat. A aflat toată lumea. Gândeşte-te câte scrisori de compasiune am primit de la plecarea Sarei.

— Tăcere! strigă contele. Îndrăzneşti să mă contrazici?

Sara se mişca atât de repede, încât Nathan nu avu timp s-o oprească. O trase pe Belinda de lângă tatăl ei şi se postă între cei doi.

— Belinda n-a vrut să te contrazică, spuse ea.

Contele păru puţin mai îmbunat.

— Nu permit nicio insolenţă, mormăi el. Cât despre cei câţiva care au aflat într-adevăr despre conduita ta ruşinoasă, fiica mea, continuă el, încruntându-se spre Sara, au să-şi ţină gura. Dacă izbucneşte un scandal înainte de a rezolva situaţia, îi voi face faţă.

Sara era mai îngrijorată ca oricând. Când tatăl ei se purta atât de sigur pe sine, sigur se anunţa ceva rău.

— Ce scandal, tată? întrebă ea. Nathan şi cu mine n-am făcut nimic care să dea motiv de bârfă. Respectăm toate condiţiile stabilite în contract.

— Nu-mi mai pomeni de contractul acela, fiica mea. Şi acum, urcă-te-n trăsură până nu le ordon oamenilor mei să-şi scoată armele.

Durerea de stomac a Sarei se înteţi. Trebuia să-şi sfideze tatăl, şi niciodată n-o mai făcuse.

Încet, se retrase până ajunse din nou lângă Nathan.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, tată, dar nu pot veni cu tine. Locul meu e aici, lângă soţul meu.

Contele turba de furie. Faptul că fiica lui îl sfida de faţă cu martori era umilitor. Ridică mâna s-o pălmuiască. Nathan fu mai rapid. Îl apucă de încheietură şi începu să strângă. Tare. Voia să-i rupă osul în două.

Sara îl opri cu o simplă atingere. Simţind-o că tremura, se înfurie şi mai tare.

— Nu pleacă nicăieri, bătrâne, declară el încet, abia stăpânit.

Acest refuz era semnalul pe care-l aşteptau oamenii contelui. Îşi scoaseră pistoalele, îndreptându-le spre Nathan.

Sara scoase un ţipăt. Nu-i venea să creadă. Încercă să treacă în faţa lui Nathan ca să-l apere. Acesta n-o lăsă să se mişte. Strângând-o cu putere de umăr, lângă el, continuă să-i înfrunte tatăl.

Apoi zâmbi.

Sara nu ştia ce să mai creadă. Cu siguranţă, Nathan îşi dădea seama de gravitatea situaţiei.

— Nathanial? şopti ea, folosind acest nume ca să-l pună în gardă. N-ai pistol. Ei au. Te rog, ţine seama de sorţi, bărbate.

Nathan o privi, fără să mai zâmbească. Sara nu ştia că de fapt sorţii erau de partea lui. La vederea trăsurii, cel puţin opt oameni din echipaj veniseră în fugă. Stăteau aliniaţi în spatele Sarei, înarmaţi şi pregătiţi pentru luptă.

— Situaţia a scăpat de sub control, îi spuse ea contelui; era atât de tulburată, încât îi tremura vocea. Ordonă-le oamenilor să bage armele la loc, tată. N-o să rezolvaţi nimic făcându-i rău lui Nathan, sau mie.

— N-o să-i facă nimic! anunţă Colin. Dacă-ncearcă, îi găuresc fruntea.

Sara se întoarse spre el. Transformarea lui Colin era atât de uluitoare, încât îi tăie respiraţia. Părea relaxat şi zâmbea, dar răceala din ochii lui arăta clar că şi-ar fi pus ameninţarea în aplicare fără să stea o clipă pe gânduri.

Imediat, Contele le făcu semn oamenilor lui să-şi vâre armele la loc. Apoi, încercă altă tactică.

— Belinda, spune-i surorii tale despre mama voastră. Dacă tot refuză să vină acasă, mai bine să afle adevărul acum, spuse el, dându-i fiicei sale un mic ghiont în braţ, ca să înceapă.

Belinda, care venise lângă el, izbucni:

— Sara, trebuie neapărat să vii cu noi…

Aruncă o privire spre tatăl ei, îl văzu dând din cap, şi continuă:

— Mama e grav bolnavă. De-asta n-a venit şi ea aici.

— Îi e dor de tine, interveni contele. Deşi, după toate grijile pe care i le-ai pricinuit, nici nu pot să înţeleg de ce.

Sara clătină din cap.

— Nu e bolnavă, spuse ea. Asta-i doar o minciună ca să mă faceţi să-l părăsesc pe Nathan, nu?

— Niciodată nu m-aş folosi de mama ta în felul ăsta! mormăi indignat contele.

Îi dădu încă un ghiont Belindei. Nathan observă şi înţelese că repetaseră scena. Spera ca şi soţia lui să-şi dea seama.

Belinda făcu un pas înainte.

— Mama s-a îmbolnăvit imediat după plecarea ta, Sara. Nu ştia nimic, puteai să te îneci în mare, sau să fii omorâtă de… piraţi!

— Dar, Belinda, mama…

Sara se întrerupse. Nu era sigură dacă tatăl ei ştia că-i lăsase mamei sale un răvaş prin care-i spunea că pleca s-o ajute pe Nora să ajungă acasă. Se putea ca mama ei să fi ascuns scrisoarea de soţul său.

— Vreau să spun, i-am trimit o scrisoare lungă mamei, după ce Nathan şi cu mine am ajuns la destinaţie. Ar fi trebuit s-o primească

până acum.

Nathan fu surprins de această veste.

— Când i-ai scris?

— Când erai tu plecat să cumperi materiale.

— Da, am primit ambele scrisori, răspunse contele.

Sara vru să spună că trimise numai una, dar nu apucă. Tatăl ei continuă:

— Şi, desigur, m-am bucurat de toate informaţiile pe care mi le-ai dat. Totuşi, fiica mea, problema încă nu e rezolvată, şi din acest motiv trebuie să fim discreţi în continuare.

— Care informaţii? întrebă ea.

Tatăl ei clătină din cap.

— Nu face pe proasta cu mine, Sara.

Îşi îndreptă umerii, apoi se întoarse spre trăsură şi deschise larg uşa.

— Mama ta te aşteaptă.

Sara îl privi pe Nathan.

— Mă duci s-o văd pe mama? Sunt îngrijorată şi vreau să vorbesc cu ea.

— Mai târziu, replică Nathan.

Sara se întoarse spre tatăl ei.

— Te rog, spune-i mamei că vom veni s-o vizităm imediat ce Nathan îşi termină treburile aici.

Contele de Winchester plănuise să aştepte până reuşea s-o ia pe Sara de lângă marchiz, pentru a-şi pune planul în aplicare. Nu-i plăceau conflictele directe.

Prefera să aibă elementul surpriză de partea lui, şi era şi mai puţin periculos. Totuşi, când marchizul îi spuse că nu-i mai rămânea decât să-şi ia rămas-bun, furia îi explodă.

— Prinţul regent are toate informaţiile! strigă el. Nu mai e decât o chestiune de timp până va decide că aţi încălcat contractul. Aşteptaţi numai, şi-o să vedeţi!

— Ce naiba tot vorbeşti? întrebă Nathan. Ţi-ai pierdut minţile, dacă-ţi închipui că am încălcat vreo condiţie. Căsnicia nu va fi anulată. M-am culcat cu soţia mea. E prea târziu.

Chipul contelui se acoperi cu pete roşii. Sara nu-l mai văzuse niciodată atât de furios.

— Tată, te rog să te calmezi. O să ţi se facă rău.

— Sara, ştii cumva despre ce vorbeşte tatăl tău? o întrebă Nathan.

Clătină din cap.

Se întoarseră din nou spre conte.

— Asta-i o conversaţie privată, anunţă tatăl Sarei; le făcu oamenilor săi un semn cu capul. Aşteptaţi la colţ.

Apoi se întoarse din nou spre Nathan.

— Alungă-ţi oamenii, ordonă ei, dacă nu vrei să audă ce am de spus.

Nathan ridică din umeri.

— Pot să rămână aici.

— Tată, am să explic eu, cu plăcere, se oferi Belinda, zâmbind; după ce oamenii se îndepărtară, reveni spre Nathan: Sara ne-a scris. Înţelegi, n-am fi ştiut niciodată, dacă nu ne-ar fi spus ea.

— Ce n-aţi fi ştiut? întrebă Sara.

Belinda oftă ironic.

— Hai, Sara, nu mai face aşa pe nevinovata. Acum nu mai e nevoie.

Îl privi din nou pe Nathan, zâmbind.

— Ne-a spus despre tatăl tău. Acum ştim totul despre Contele de Wakersfield. Da, ştim!

— Nu! strigă Sara. Belinda de ce…

Sora ei n-o lăsă să continue.

— Fireşte, Sara nu ne-a scris decât esenţialul dar, o dată ce am aflat această informaţie… ei bine, tata i-a cerut unui prieten să facă nişte cercetări, şi a ieşit şi restul la iveală. Când tata o să termine, toată Londra va şti că tatăl soţului tău a fost un trădător.

Contele pufni dezgustat.

— Credeai că poţi ţine ascuns gunoiul ăsta? îl întrebă el pe Nathan. Dumnezeule, din vina tatălui tău, era să cadă guvernul. Machiavelli a fost un sfânt, în comparaţie cu el. Iar păcatele lui apasă acum pe umerii tăi, adăugă el dând din cap. Când termin, am să te distrug.

— Tată, încetează cu ameninţările astea! strigă Sara. Nu poţi vorbi serios.

Contele îi ignoră cererea. Privirea lui era aţintită asupra lui Nathan.

— Chiar crezi că prinţul regent îmi va sili fiica să-şi petreacă viaţa legată de un necredincios ca tine?

Nathan era atât de uimit, încât în suflet începea să-i clocotească o furie cum niciodată nu mai simţise. Cum aflase ticălosul despre tatăl lui? Şi, Dumnezeule, când avea să iasă totul la iveală, cum urma să reacţioneze, Jade, sora lui?

Tatăl Sarei păru să-i citească gândurile.

— Gândeşte-te la sora ta, continuă el. Lady Jade e măritată cu Contele de Cainewood, nu-i aşa? Ea şi soţul ei au devenit răsfăţaţi înaltei societăţi. Dar asta o să se schimbe curând, adăugă el, dispreţuitor. Sora ta va fi privită ca o leproasă, îți promit.

Sara era îngrozită. Cum aflase tatăl ei despre Contele de Wakersfield? Când Nora îi încredinţase acest secret, o asigurase că nimeni n-avea să afle vreodată. Dosarul Contelui de Wakersfield era închis în arhiva Departamentului de Război. Nimeni nu putea penetra

acel sanctuar.

Apoi, dintr-o dată, înţelese ce urmăreau tatăl şi sora ei. Voiau ca Nathan să creadă că-l trădase.

Imediat, clătină din cap. Nu, n-avea niciun sens. Cum ar fi putut ei ghici că aflase?

— Nu înţeleg de unde ştiţi despre tatăl lui Nathan, şopti ea, dar eu…

Belinda o întrerupse:

— Tu ne-ai spus. Nu mai e cazul să minţi. Imediat ce tata a citit scrisoarea aceea şocantă, a făcut ceea ce i-ai cerut tu, Sara. Pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să te bucuri. Foarte curând, vei fi liberă. Atunci, ai să te poţi mărita cu un gentleman demn de tine. Nu aşa ai spus, tată?

Contele de Winchester se grăbi să dea din cap.

— Dacă se anulează contractul, Ducele de Loughtonshire încă mai aşteaptă să te ia de soţie.

— Dar i-a jurat credinţă Belinda… şopti Sara.

— Te preferă pe tine, mormăi tatăl ei.

Durerea de stomac a Sarei era atât de acută, încât aproape o făcea să se încovoaie.

— De-asta minţi, Belinda? Nu vrei să te măriţi cu ducele, şi ai făcut un pact cu tata, nu-i aşa?

— Nu mint! ripostă Belinda. Ne-ai dat toate informaţiile de care aveam nevoie. Tata va cere ca toate pământurile moştenite de marchiz de la tatăl lui să fie confiscate. Iar când tata termină, adăugă ea sarcastic, marchizul va ajunge un sărăntoc.

Sara clătină din cap. Pe obraji îi şiroiau lacrimile. Era atât de umilită că familia ei se putea purta în modul acela sadic şi crud…

— O, Belinda, te rog, nu face asta.

Nathan nu scosese o vorbă. Când îşi retrase braţul de pe umerii Sarei, contele ghici că stratagema lui avusese rezultate. Îi venea să se umfle în pene. Auzise ce om căpos şi cinic era Marchizul de St. James, iar acum vedea că zvonurile erau adevărate.

Sara avea nevoie să-l audă pe soţul ei spunându-i că o credea. În expresia lui nu se putea citi nimic.

— Nathan? Crezi că i-am scris mamei mele despre păcatele tatălui tău?

Îi răspunse punându-i la rândul lui o întrebare:

— Ştiai despre tatăl meu?

Dumnezeu s-o apere, fu cât pe ce să-l mintă. Arăta atât de plictisit, de indiferent… Totuşi, glasul îi tremura de furie.

O condamna.

— Da. Ştiam despre tatăl tău, recunoscu ea. Mi-a spus Nora.

Nathan se îndepărtă cu un pas. Sara avu senzaţia că tocmai o

lovise.

— Nathan…? Doar nu crezi că te-am trădat. Nu se poate să crezi asta!

Colin interveni:

— De ce să nu creadă? Dovezile împotriva ta sunt destul de clare. Secretul a fost bine păzit, multă vreme. Apoi ai aflat tu, şi pe urmă…

— Deci mă crezi vinovată, Colin? îl întrerupse ea.

Colin ridică din umeri.

— Nu te cunosc destul de bine ca să judec dacă pot avea încredere în tine sau nu, răspunse el, brutal de sincer. Dar eşti o Winchester, adăugă, cu o privire semnificativă în direcţia tatălui ei.

Îl privi pe Nathan. Ştia prin ce chinuri trecea prietenul său, dar se îndoia că altcineva mai avea habar.

Durerea Sarei, însă, era vizibilă. Arăta distrusă, învinsă. Oare ar fi fost capabilă de o asemenea prefăcătorie?

— De ce nu-l întrebi din nou pe Nathan? propuse el, pe un ton mai blând.

Sara clătină din cap.

— Ar trebui ca de-acum să aibă destulă încredere în mine ca să ştie că nu l-aş trăda niciodată.

— Urcă-te-n trăsură, îi ordonă din nou tatăl ei.

Sara se răsuci spre el.

— Am fost o proastă în multe privinţe, tată, anunţă ea. Chiar am găsit scuze pentru conduita ta păcătoasă, dar Nora a avut dreptate, la urma urmei. Nu eşti cu nimic mai breaz decât fraţii tăi. Mă dezgusti. Ori de câte ori te nemulţumeşte ceva, îl laşi pe fratele tău, Henry, să te răzbune. Aşa, tu rămâi mereu cu mâinile curate, nu? O, Doamne, nu vreau să te mai văd niciodată!

Trase adânc aer în piept, apoi adăugă într-o şoaptă răguşită:

— Nu mai sunt fiica ta.

În continuare, se întoarse spre Belinda.

— Cât despre tine, sper s-ajungi să te târăşti în genunchi şi să-i ceri lui Dumnezeu iertare pentru toate minciunile pe care le-ai spus azi. Poți să-i spui mamei că-mi pare rău că nu se simte bine. Voi veni s-o vizitez când am să fiu sigură că niciunul din voi nu-i acasă.

După ce ţinu această cuvântare, Sara le întoarse spatele şi traversă strada. Colin încercă s-o prindă de braţ. Se smulse.

Toţi o urmăriră cu privirea, până ajunse la birou şi închise uşa în urma ei.

Contele de Winchester nu era gata să se dea bătut nici acum. Cearta se porni din nou şi mai dură câteva minute, până când Nathan făcu un pas înainte.

Atunci, tatăl Sarei încercă s-o ia spre birou. O strigă pe Sara cu un glas atât de bubuitor, încât i se umflară venele de pe gât. Nathan îi

tăie drumul.

Atitudinea lui era îndeajuns de amenințătoare.

Nimeni nu mai scoase o vorbă, până când trăsura Winchesterilor dădu colțul, cu călăreții după ea.

Atunci, toți începură să vorbească în același timp.

Jimbo și Matthew îi luau Sarei apărarea.

— S-ar putea să fi zis, spuse Matthew, da' numai la fel cum a zis și de Nora și mine. Fără să vrea, adică.

— Ba eu zic că n-a spus deloc, bombăni Jimbo, cu brațele încrucișate pe piept, uitându-se încruntat la Colin. N-ai ajutat-o cu nimic, Delfinule. Puteai să-l convingi pe băiat, dacă o apărai pe Sara.

— Ultima dată când am apărat o femeie, Nathan era să moară, răspunse Colin.

— Pe-atuncea era tânăr și prost, replică Matthew.

— Și încă mai e, declară Jimbo. Nu te miri deloc, nu? îl întrebă el pe Nathan. Cinic cum ești, cred că te-așteptai ca Sara noastră să te dezamăgească. Nu-i așa?

Nathan nu-i asculta. Rămăsese cu privirea spre colțul pe unde dispăruse trăsura. Clătinând din cap, se smulse din gânduri și se întoarse să plece.

— Unde te duci? strigă Matthew după el.

— Poate i-a venit mintea la cap, remarcă Jimbo, când Nathan porni spre birou. S-o fi ducând să-i ceară iertare Sarei. Nu i-ai văzut fața, Matthew? Mi s-a frânt inima, de chinurile care se citeau acolo.

— Nathan nu și-ar cere iertare, spuse Colin. Nu știe cum. Dar s-ar putea să se fi calmat destul pentru ca acum s-o asculte.

Sara nu avea idee că Jimbo și Matthew săriseră în apărarea ei. Credea că o condamna toată lumea.

Era atât de tulburată, încât se învârtea prin birou ca o panteră în cușcă. Își tot amintea expresia de pe chipul lui Nathan, când recunoscuse că știuse adevărul despre tatăl lui.

Credea că-l trădase. Niciodată nu se mai simțise atât de singură. Nu știa unde să se ducă, la cine să apeleze, ce să facă… Nu mai putea gândi.

Fantezia unei vieți trăite în paradis cu omul iubit se risipise.

Nathan n-o iubise niciodată. Era exact așa cum îi spuseseră rudele ei. Nu urmărea decât să pună mâna pe darul regelui.

Sara crezuse că toate acelea nu erau decât minciuni, ca s-o instige împotriva lui. Acum știa adevărul.

Doamne, ce proastă fusese!

Durerea era prea mare, prea insuportabilă, ca să mai poată judeca rațional.

Își aminti amenințarea aruncată de tatăl ei la adresa surorii lui

Nathan, Jade.

Deşi n-o cunoscuse niciodată, ştia că era de datoria ei s-o avertizeze.

Acest plan îi dăruia o misiune, un motiv de a acţiona. Nimeni nu observă când ieşi. Erau ocupaţi să strige unul la altul.

Se duse până la colţ şi, imediat ce n-o mai putură vedea, o luă la fugă. Se rătăci aproape imediat, dar continuă să fugă până când nu mai putu respira.

Dumnezeu se milostivi de ea, căci chiar atunci văzu un cupeu în mijlocul străzii, la câţiva paşi distanţă. Un pasager cobora din trăsură. În timp ce-şi căuta banii prin buzunare, Sara porni grăbită într-acolo.

Nu avea niciun şiling la ea, şi nu ştia nici adresa. Totuşi, nu-şi putea pierde vremea gândindu-se la bani, şi-şi spuse că birjarul trebuia să găsească singur destinaţia.

— La casa din oraş a Contelui de Cainewood, te rog! strigă ea.

Se urcă în trăsură şi se înghesui într-un colţ.

Se temea ca Nathan să nu-şi fi trimis vreun om pe urmele ei.

Vizitiul porni spre acel cartier de nădragi fandosiţi, cum îl numea el, dar totuşi trebui să ceară îndrumări de la un trecător, înainte de a găsi adresa.

Între timp, Sara se mai calmase. Inspira adânc şi se ruga să nu i se facă rău.

Nathan nu ştia că Sara nu-l aştepta în birou. Încerca să-şi alunge parţial mânia, înainte de a-i vorbi.

Nu voia s-o tulbure şi mai mult. Aşa să-l ajute Dumnezeu, nici nu-şi putea imagina cum fusese viaţa ei în compania unor rude atât de ticăloase.

Jimbo îl tot bătea la cap.

— N-o condamn c-a spus, replică Nathan. Îi înţeleg defectele. Nu m-am mirat. Şi acum, dacă încetaţi cu pisălogelile, mă duc să-i spun că am iertat-o. Gata, sunteţi mulţumiţi?

Jimbo dădu din cap. Nathan traversă strada și intră în birou.

Nu avu nevoie de mult timp ca să-şi dea seama că soția lui nu era acolo. Aruncă doar o privire şi în magazia din spate, ca să fie sigur.

ÎI cuprinse panica.

Ştia că nu plecase cu tatăl ei, iar asta însemna că o luase pe jos.

Gândul la ceea ce i se putea întâmpla unei femei neînsoţite în zona aceea a oraşului îl îngrozea.

Răgetul lui se auzi până în stradă. Trebuia s-o găsească.

Avea nevoie de el.

Capitolul 13

Sara plânse tot drumul până la destinaţie. Când birja se opri în faţa unei case de cărămidă, făcu un efort să se controleze. Cu o voce aproape normală, îi ceru vizitiului s-o aştepte.

— N-am să stau decât un minut, promise ea. După ce termin aici, mai trebuie să ajung încă într-un loc, şi am să plătesc de două ori mai mult dacă eşti atât de bun şi ai răbdare.

— Aştept cât o trebui, promise birjarul, ridicându-şi pălăria.

Sara urcă în grabă treptele şi bătu la uşă. Îi deschise un bărbat înalt şi arogant la înfăţişare, cu riduri adânci la colţurile ochilor.

— Vă pot ajuta cu ceva doamnă? se interesă valetul pe un ton trufaş, deşi lucirea din ochii lui negri indica o fire blândă.

— Trebuie s-o văd pe Lady Jade de îndată, domnule, răspunse Sara, aruncând o privire scurtă peste umăr ca să se asigure că n-o urmărea nimeni. Te rog să mă primeşti în casă.

Valetul abia avu timp să se dea la o parte. Sara se repezi pe lângă el, apoi îi ceru în şoaptă să închidă uşa şi să tragă zăvorul.

— Mă rog ca stăpâna dumitale să fie acasă, spuse ea. Nu ştiu ce-am să mă fac, dacă nu-i aici.

La acest gând, ochii i se umplură de lacrimi.

— Lady Jade e acasă azi, îi răspunse valetul.

— Slavă Domnului!

Un zâmbet îmblânzi expresia bătrânului.

— Da, doamnă, şi eu îi mulţumesc adesea lui Dumnezeu pentru că mi-a trimis-o. La să vedem, continuă el pe un ton mai repezit, pot să-i spun stăpânei mele cine o caută?

— Lady Sara! se repezi ea, apucându-l dintr-o dată de mână. Şi te rog să te grăbeşti, domnule, din clipă-n clipă mi se face tot mai frică.

Valetului i se trezise curiozitatea. Biata femeie părea hotărâtă să-i sfărâme oasele mâinii.

— Mă grăbesc cu plăcere, Lady Sara, anunţă el. Imediat ce-mi daţi drumul.

Până în acel moment nu-şi dăduse seama că-l ţinea de mână, şi se retrase imediat.

— Sunt foarte tulburată, domnule. Te rog să-mi ierţi îndrăzneala.

— Desigur, m'lady. Poate aveţi şi un nume de familie, întâmplător?

Spre marea consternare a servitorului, Sara izbucni în lacrimi.

— Am fost Lady Sara Winchester, dar am devenit Lady Sara St. James. Iar acum, mi se va schimba şi acest nume, se tângui ea. Mâine dimineaţă, nici măcar nu ştiu cine voi mai fi. O târfă, aş crede. Toţi

vor crede că am trăit în păcat – dar nu e aşa, domnule, n-am făcut una ca asta, şopti ea în încheiere. N-a fost niciun păcat la mijloc.

Se întrerupse ca să-şi şteargă lacrimile, cu o batistă primită de la valet.

— O, poţi să mă numeşti târfă încă de pe acum, ca să terminăm odată. Tot va trebui să mă obişnuiesc.

Sara îşi dădu seama că se făcea de râs, când îl văzu pe valet retrăgându-se încet. Probabil credea că primise în casa stăpânei sale o femeie cu minţile rătăcite.

Contele de Cainewood tocmai intrase în hol, din biblioteca aflată în spatele casei, când îl auzi pe Sterns, valetul, întrebând-o pe vizitatoare cum se numea. Răspunsul ei bizar îl făcu să se oprească.

Sara încercă să se strecoare pe lângă valet. Îi înapoie batista udată de lacrimi, spunându-i:

— N-ar fi trebuit să vin aici, acum îmi dau seama. Îi voi trimite un bilet stăpânei dumitale. Cu siguranţă, Lady Jade e prea ocupată ca să mă primească.

— Opreşte-o, Sterns! porunci contele.

— Cum doriţi, replică valetul.

Mâinile sale prinseră umerii Sarei.

— Şi acum, m'lord?

— Întoarce-o.

Nu fu nevoie s-o forţeze. Sara se întoarse de la sine.

— Sunteţi soţul lui Lady Jade? întrebă ea, la vederea bărbatului înalt şi chipeş care stătea rezemat de balustradă.

— Vi-l pot prezenta pe stăpânul meu, Contele de Cainewood? spuse pe un ton formal valetul.

Instinctiv, în virtutea anilor de obişnuinţă, Sara făcu o reverenţă. Dar valetul o făcu să se împiedice, totuşi, când adăugă:

— M'lord, pot să v-o prezint pe Lady Sara Târfă?

Sara fu cât pe ce să cadă în genunchi. Sterns o sprijini la timp.

— A fost doar o glumă, m'lady. Nu m-am putut abţine.

Soţul lui Jade se apropie. Îi zâmbea. Acest lucru o mai încurajă.

— Mă poţi numi Caine.

— Sunt soţia lui Nathan… bâigui ea.

O privi cu un zâmbet nespus de blând.

— Am ghicit, imediat ce am văzut cât de tulburată erai. Şi am mai auzit şi când ai spus că deveniseşi o St. James, adăugă el, văzându-i expresia mirată. Bine ai venit în familia noastră, Sara.

O luă de mână şi i-o strânse afectuos.

— Soţia mea arde de nerăbdare să te cunoască. Sterns, du-te şi adu-o pe Jade, vrei? Sara, vino cu mine în salon. În timp ce-o aşteptăm pe soţia mea, ne vom putea cunoaşte mai bine.

— Dar, domnule, nu e o vizită de curtoazie, protestă Sara. Când

veţi afla de ce am venit, amândoi veţi dori să mă daţi pe uşă afară.

— Îmi pare rău că ne crezi atât de neospitalieri, replică el, făcându-i cu ochiul, apoi o trase spre salon. Acum suntem rude, Sara. Spune-mi Caine, nu „domnule”.

— N-am să mai fac parte multă vreme din familie, şopti ea.

— Ei, ei, nu-ncepe iar să plângi. Nu poate fi chiar atât de rău. Deci, ai venit să ni-l pârăşti pe Nathan? Mă-ntreb, de asta ce-o mai fi făcut?

Zâmbetul lui arăta că o tachina doar. La auzul numelui soţului ei, pe Sara o podidiră iar lacrimile.

— N-a făcut nimic, răspunse ea, printre suspine. Şi-n plus, niciodată nu mi-aş pârî altcuiva soţul, dacă m-ar supăra. N-ar fi loial.

— Va să zică, loialitatea este chiar atât de importantă pentru tine?

Sara dădu din cap. Apoi se încruntă.

— Şi încrederea în soţ sau soţie, murmură ea. Unii o au, alţii n-o au.

Caine nu era sigur că înţelegea ce voia să spună.

— Tu o ai? o întrebă.

— N-o mai am nici eu, declară Sara. Mi-am învăţat lecţia. Dar n-am venit aici să vorbim despre Nathan. Căsnicia noastră va lua sfârşit curând. Mai bine înţelegeţi de la început acest lucru.

Cu preţul unui considerabil efort, Caine reuşi să-şi stăpânească zâmbetul. Va să zică, tot o neînţelegere conjugală era, la urma urmei.

— Nathan poate fi cam dificil, comentă el.

— Ba bine că nu, bărbate.

Caine şi Sara se întoarseră spre uşă, în timp ce Lady Jade intra în cameră.

Sara îşi spuse că sora lui Nathan era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Avea un par arămiu incredibil, ochii la fel de verzi ca ai lui Nathan, şi tenul ca de porţelan. Pe lângă ea, Sara se simţea aproape ruşinată.

Se strădui să lase în pace problema înfăţişării, rugându-se ca Jade să nu aibă aceeaşi fire irascibilă ca a fratelui ei.

— Am venit cu veşti proaste, începu ea.

— Ştim deja că eşti măritată cu Nathan, replică tărăgănat Caine. Veste mai proastă ca asta nici că se poate. Ai parte de toată compasiunea noastră.

— Vai, ce neloial eşti, răspunse Jade, cu un zâmbet indicând că remarca soţului ei n-o supărase totuşi deloc. Caine ţine mult la fratele meu, îi explică ea Sarei, numai că nu suportă să recunoască.

Se apropie şi o sărută pe obraz.

— Nu eşti deloc aşa cum m-am aşteptat, continuă ea. Şi mă bucur. Sunt atât de încântată că te cunosc în sfârşit, Sara! Dar Nathan, unde e? Vine şi el?

Sara clătină din cap. Trebuia să se aşeze. Se prăbuşi în cel mai

apropiat fotoliu.

— Nu vreau să-l mai văd niciodată, şopti ea. Decât ca să-i spun că nu vreau să-l mai văd niciodată, desigur. Of, nici nu ştiu cu ce să încep…

Jade şi Caine schimbară o privire, apoi Caine articulă mut cuvintele „probleme conjugale”. Jade dădu din cap, înainte de a se aşeza pe canapeaua de brocart, unde Caine i se alătură de îndată.

— Indiferent ce a făcut, Sara, sunt sigură că veţi putea rezolva problema spre mulţumirea amândurora, spuse Caine.

— Soţul meu şi cu mine ne certam tot timpul, la începutul căsniciei, adăugă Jade.

— Nu, iubito, ne certam înainte de a ne căsători, nu după, preciză Caine.

Jade tocmai se pregătea să-l contrazică, dar Sara izbucni:

— N-am venit să discut despre căsnicia mea. Nu, am… De ce nu sunt aşa cum vă aşteptaţi?

Jade zâmbi.

— Mă temeam să nu fii… reţinută. Multe doamne din societatea noastră tind să fie superficiale. Fac mari eforturi ca să se arate cât mai plictisite. Tu, în schimb, ai nişte reacţii înviorător de spontane.

— Cred că Nathan face crize, comentă Caine, pe negândite.

— Refuz să vorbesc despre Nathan, ripostă Sara. Am venit aici ca să vă previn. Trebuie să vă pregătiţi pentru scandal.

Caine se aplecă înainte.

— Care scandal?

— Ar fi mai bine să încep cu începutul, ca să înţelegeţi, şopti ea, împreunându-şi mâinile în poală. Întâmplător, ştiţi despre condiţiile stabilite în contractul de căsnicie dintre Nathan şi mine?

Amândoi clătinară din capete. Sara lăsă să-i scape un oftat prelung.

— Regele George, binecuvântate să-i fie minţile rătăcite, era hotărât să pună capăt ranchiunei dintre familiile St. James şi Winchester. A poruncit o căsătorie între Nathan şi mine, apoi a îndulcit oţetul punând deoparte o mare avere în aur şi o bucată de pământ aflată între moşiile de la ţară ale celor două familii. Discordia datează de pe la începuturile evului mediu, dar asta nu mai are nicio importanţă acum. De fapt, pământul e mult mai râvnit decât aurul, căci este mănos, iar râul de munte care curge drept prin mijloc udă ambele moşii. Proprietarul pământului l-ar putea ruina pe celălalt moşier, lăsându-l fără apă. Potrivit contractului, comoara îi revenea lui Nathan imediat ce mă lua de soţie. După ce-i voi dărui un moştenitor, vom primi şi pământul.

Caine o privi neîncrezător.

— Câţi ani aveai când s-a semnat contractul ăsta?

— Patru. A semnat tata în locul meu, desigur. Nathan avea

paisprezece ani.

— Dar e… ridicol! comentă Caine. Nu poate avea niciun temei legal.

— Regele l-a decretat legal şi obligatoriu. Episcopul era şi el de faţă, şi a binecuvântat căsătoria.

Sara nu-i putea privi pe Caine şi Jade. Partea cea mai uşoară a explicaţiei luase sfârşit, şi era timpul să ajungă la miezul problemei.

— Dacă încalc contractul, Nathan va primi totul. Iar dacă îl încalcă el, atunci toată averea îmi va reveni mie – sau, mai bine zis familiei mele. Regele ne-a jucat pe degete cu multă viclenie.

— Tu şi Nathan aţi fost pionii lui, nu-i aşa? întrebă Caine.

— Da, aşa cred şi eu. Totuşi, bănuiesc că motivele regelui au fost curate. Părea obsedat să-i împace pe toţi. Încerc să ţin minte că nu ne-a dorit decât binele.

Caine nu era de aceeaşi părere, dar îşi păstră opinia pentru sine.

— Te-am făcut să te abaţi de la subiect, spuse el. Te rog, explică mai departe, Sara. Îmi dau seama cât de mult te tulbură toate astea.

Sara dădu din cap.

— Nathan a venit să mă ia acum trei luni şi ceva. Am plecat cu corabia lui şi abia acum ne-am întors la Londra. Tatăl meu ne aştepta în port.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? întrebă Caine, văzând că nu continua.

— A vrut să vin acasă, cu el.

— Şi?

— Caine, interveni Jade, e clar că nu s-a dus cu tatăl ei. E aici, cu noi, pentru numele lui Dumnezeu. Sara, mie mi-e greu să înţeleg de ce voia tatăl tău să te întorci acasă. Doar ai încălca termenii contractului, nu? Nathan ar lua totul, şi nu cred că Winchesterii ar îngădui aşa ceva. Şi-n plus, presupun că Nathan şi cu tine aţi trăit împreună, ca soţ şi soţie. E prea târziu, nu-i aşa, pentru orice…

— Iubito, las-o pe Sara să ne explice, propuse Caine. Apoi, o vom întreba tot ce vrem să ştim.

— Tatăl meu a găsit o cale de a câştiga darul încălcând contractul, spuse Sara.

— Cum? se interesă Jade.

— A aflat despre tatăl vostru un lucru îngrozitor, răspunse Sara în şoaptă; îndrăzni să arunce o privire scurtă şi văzu o expresie alarmată în ochii lui Jade. Ştiai despre activităţile tatălui vostru?

Jade nu-i răspunse.

— E foarte dificil… urmă Sara.

Caine nu mai zâmbea.

— Ce anume a aflat tatăl tău?

— Că, în trecut, Contele de Wakersfield şi-a trădat ţara.

Câteva momente, nici soţul şi nici soţia nu spuseră nimic. Caine o cuprinse pe Jade cu braţul pe după umeri, într-o încercare de a o încuraja.

— Îmi pare rău că sunt nevoită să-ţi spun despre tatăl tău, continuă Sara în şoaptă. Dar trebuie să încerci să nu-l condamni. N-ai de unde să ştii ce împrejurări l-au împins pe calea pe care a luat-o.

Nu ştia ce să mai spună. Jade pălise şi părea gata să leşine. Şi Sara se simţea la fel.

— Era inevitabil să se afle, mai devreme sau mai târziu, spuse Caine.

— Deci, ştiaţi?

Jade dădu din cap.

— Nathan şi cu mine aflaserăm de mult despre tatăl nostru.

Se întoarse spre soţul ei.

— Te înşeli, Caine. Acest secret n-ar fi trebuit să iasă niciodată la iveală.

Apoi o privi din nou pe Sara.

— Cum a aflat tatăl tău?

— Da, cum? întări şi Caine. Dosarul era încuiat în arhivă. Mi s-au dat asigurări că nimeni nu va afla vreodată.

— Nathan crede că eu am aflat, şi că i-am scris familiei mele, cu vestea.

— Ştiai? întrebă Jade.

— Aceeaşi întrebare mi-a pus-o şi fratele tău, răspunse Sara, cu o nemăsurată tristeţe. N-a lipsit mult să-l mint, atât de înfricoşător se uita la mine.

— Dar ştiai? repetă cumnata ei. Şi dacă ştiai, Sara, cum ai aflat?

Sara îşi îndreptă umerii.

— Da, Jade, ştiam despre tatăl vostru. Totuşi, cum anume am aflat, nu pot să vă spun. Ar fi o trădare.

— Trădare, zici?

Jade ar fi sărit în picioare, dacă soţul ei n-ar fi ţinut-o pe scaun.

Se înroşise la faţă.

— Trădare a fost să-i spui familiei tale! Strigă ea. Cum ai putut face una ca asta, Sara? Cum ai putut?

Sara nici măcar nu încercă să se apere. Dacă propriul ei soţ n-o crezuse, cum ar fi putut-o crede sora lui?

Se ridică, făcând un efort s-o privească pe Jade.

— Am considerat că era de datoria mea să vin aici ca să vă previn, începu ea, fără nicio intonaţie. V-aș prezenta scuze din partea alor mei, dar m-am hotărât să-i reneg, şi oricum asta nu v-ar consola cu nimic. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat.

Şi porni spre uşă.

— Unde te duci acum? o întrebă Caine.

Încercă să se ridice, dar soţia lui îl trase de mână.

— Trebuie să mă asigur că mama mea e sănătoasă, răspunse Sara. Apoi, am să mă duc acasă.

Cu aceste cuvinte, deschise uşa şi ieşi.

— Atâta despre renegarea familiei, murmură Jade. Caine, las-o să plece. Nu vreau s-o mai văd niciodată. O, Doamne, trebuie să-l găsim pe Nathan! Cred că e îngrozitor de supărat din cauza acestei trădări.

Caine îşi privi încruntat soţia.

— Nu-mi vine să cred ce aud, spuse el. Dacă te referi la scandalul care-i gata să izbucnească, pe Nathan n-o să-l deranjeze cu nimic. Jade, bărbaţii din familia St. James se simt la largul lor în toiul dizgraţiei, ai uitat? Pentru numele lui Dumnezeu, chibzuieşte temeinic. Puţin îţi păsa de ceea ce credeau ceilalţi. De ce te-ai schimbat aşa, dintr-o dată?

— Nici acum nu-mi pasă de ceea ce cred ceilalţi, în afară de tine, bărbate. Mă refeream la trădarea Sarei. Mi-a trădat fratele, de-asta cred că Nathan suferă.

— Deci, o consideri vinovată, aşa e?

Această întrebare o puse pe gânduri. Vru să confirme, apoi dădu din cap.

— Nathan a judecat-o, spuse ea. Sara ne-a spus că el crede că l-a trădat.

— Nu, o contrazise Caine, a spus că a întrebat-o dacă ştia despre tatăl lui. Jade, n-ai de unde să ştii ce gândeşte, până nu-l întrebi. Fratele tău este unul dintre cei mai cinici oameni pe care i-am cunoscut vreodată dar, ce dracu', nevastă, de la tine mă aşteptam la mai mult.

Jade făcu ochii mari.

— O, Caine, am găsit-o vinovată, nu-i aşa? Presupuneam, doar… şi nici ea nu s-a apărat…

— De ce să se apere?

— Ne-a spus că se duce acasă. Pentru o femeie care susţine că tocmai şi-a renegat familia… Crezi că e nevinovată, nu-i aşa?

— Până acum, n-am tras decât o singură concluzie. Sara îl iubeşte pe Nathan. Ajunge să te uiţi la ea, ca să-ţi dai seama. De ce s-ar fi ostenit să vină pân-aici să ne prevină, iubito? Şi acum, dă-mi drumul, te rog. Mă duc după ea.

— Prea târziu, m'lord, anunţă Sterns din hol. Trăsura a plecat deja.

— De ce n-ai oprit-o? întrebă Caine, în timp ce se repezea spre uşă.

— Eram prea ocupat să trag cu urechea, recunoscu valetul şi nici nu ştiam că voiaţi s-o opresc.

Îşi privi stăpâna.

— Nu vă supăraţi, sper, că i-am dat cumnatei dumneavoastră câţiva şilingi, Lady Sara nu avea bani, şi trebuia să plătească birja

până la următoarea destinaţie.

Bătăile de la uşa din faţă îi întrerupseră. Înainte ca Sterns sau Caine să deschidă, uşa se dădu de perete şi Nathan intră val vârtej în antreu. Puţini oameni îl puteau intimida pe Sterns, dar Marchizul de St. James era unul dintre aceştia. Valetul se dădu la o parte imediat din calea lui.

Nathan salută scurt din cap, şi imediat întrebă:

— Unde-i sora mea?

— Mă bucur că te revăd, Nathan, replică tărăgănat Caine. Ce te aduce azi încoace? Ai venit să-ţi vezi fina? Olivia doarme, dar sunt sigur că răgetele tale o vor trezi cât ai bate din palme.

— N-am timp ce politeţuri, se răsti Nathan. Olivia e bine, da?

Ca un răspuns la această întrebare, de la etaj se auzi plânsul fetiţei. Sterns se încruntă spre marchiz, înainte de a porni pe scară.

— Văd eu de copil, anunţă el. O să vrea s-o legăn până adoarme iar.

Caine dădu din cap. Valetul le era mai mult ca o rudă decât ca un servitor, şi o creştea aproape numai el pe micuţa Olivia. Se înţelegeau extrem de bine, iar Caine nu era sigur care dintre ei îl domina mai mult pe celălalt.

Se întoarse să-l muştruluiască pe Nathan pentru că deranjase somnul fetiţei, dar când văzu expresia de pe chipul cumnatului său, se răzgândi. Nu-l mai văzuse niciodată aşa. Nathan părea speriat.

— Jade e în salon, îi spuse Caine.

Imediat ce Nathan intră, sora lui se ridică în picioare.

— O, Nathan, slavă Domnului că ai venit!

Merse până în faţa ei, şi-i ordonă:

— Stai jos!

Imediat, Jade se supuse.

Nathan îşi împreună mâinile la spate, spunând:

— Ţine-te să nu cazi. Winchesterii au aflat totul despre tatăl nostru, şi nu mai e mult până vei fi cu adevărat umilită. Ai priceput?

De cum o văzu dând din cap, se întoarse să plece.

— Aşteaptă! îl opri Jade. Nathan, trebuie să-ţi vorbesc.

— N-am timp! răspunse peste umăr fratele ei.

— Niciodată n-ai fost prea vorbăreţ, observă Caine. Unde te grăbeşti aşa?

— Trebuie să-mi găsesc soţia! răcni Nathan. A dispărut.

Ieşise deja pe uşă, când îi ajunseră la urechi cuvintele lui Caine:

— Fermecătoarea ta soţie tocmai a plecat de-aici.

— Sara a fost aici?

— Pentru Dumnezeu, Nathan, trebuie să urli de fiecare dată când deschizi gura? Vino înapoi în casă.

Vocea Oliviei, care se tânguia din nou, fu urmată de bufnitura unei

uşi trântite, la etaj. Era clar că Sterns le trimitea mesajul de a vorbi mai încet.

Nathan reveni în hol.

— Ce-a căutat nevastă-mea aici?

— Voia să ne vorbească.

— Şi de ce-ai lăsat-o să plece, omule? La naiba – unde s-a dus?

Caine îi făcu semn cumnatului său să intre în salon şi închise uşile înainte de a-i răspunde.

— Sara venise să ne avertizeze. Nu s-a exprimat la fel de direct ca tine, adăugă el, sec.

— Ţi-a spus unde se ducea?

Jade veni grăbită şi îl luă de mână. Dădu să răspundă, dar se opri, când Caine clătină din cap.

— O să-ţi spunem unde s-a dus Sara după ce te aşezi şi stai de vorbă cu noi, anunţă Caine. Una la mână, Nathan, ai să te porţi civilizat. E clar?

— N-am timp de fleacuri. Trebuie s-o găsesc pe Sara. Vrei neapărat să-ţi rup braţul ca să-mi dai informaţiile de care am nevoie?

— Sara e în siguranţă, răspunse Caine, adăugând în sinea lui: „doar dacă nu cumva lupii se mănâncă într-adevăr între ei”. O cuprinse pe Jade de umeri, conducând-o înapoi la canapea.

Observă că Nathan nu-i urma.

— Stai jos, ordonă el, pe un ton mult mai ferm. Am vreo două întrebări să-ţi pun, Nathan, şi n-am să-ţi spun unde s-a dus Sara, până nu aflu răspunsurile.

Nathan ştia că n-avea niciun rost să-l contrazică. Şi nici dacă-şi stâlcea în bătaie cumnatul n-ar fi rezolvat nimic. Caine n-ar fi făcut decât să-l bată şi el până la sânge, Ar fi pierdut timpul degeaba, iar la sfârşit Caine tot n-ar fi cedat.

Era doar unul dintre motivele pentru care Nathan îl admira pe soţul surorii lui.

— De ce naiba nu poţi să semeni mai mult cu Colin? întrebă el încruntat, aşezându-se. Jade, te-ai măritat cu cine nu trebuia. Frate-său e mult mai înţelegător.

Sora lui zâmbi.

— Nu m-am îndrăgostit de Colin, Nathan.

Apoi îşi privi soţul:

— Nu cred că l-am mai văzut vreodată pe Nathan atât de furios. Tu l-ai văzut?

— În regulă, mormăi Nathan. Întrebaţi-mă ce vreţi să ştiţi.

— Spune-mi cum au aflat Winchesterii despre tatăl nostru.

Nathan ridică din umeri.

— N-are nicio importanţă cum a ieşit adevărul la iveală.

— N-are pe dracu’! i-o reteză Caine.

— Crezi că Sara le-a spus rudelor ei?

— Probabil că da.

— De ce? întrebă Jade.

— De ce le-a spus, sau de ce cred eu că le-a spus? i-o întoarse Nathan.

— De ce crezi că le-a spus. Şi nu mă mai lua pe ocolite, Nathan. Văd bine că subiectul ăsta te stânjeneşte, dar n-am să mă las până nu aflu, aşa că n-ar strică să-mi răspunzi de-a dreptul.

— Sara e femeie, replică Nathan.

Îşi dădu seama ce prostie spusese aproape în acelaşi timp cu sora lui.

— Şi eu sunt femeie, ripostă Jade. Ce legătură are asta cu ceea ce discutam?

— Da, sigur că eşti femeie. Dar tu eşti altfel, Jade. Tu nu te porți ca o femeie.

Pe chipul lui Caine se citea exasperarea.

— Nathan, n-ai învăţat nimic despre femei, în tot timpul pe care l-ai petrecut cu Sara?

— Caine, n-o condamn, susţinu Nathan. Sunt încă puţin cam supărat pe ea, dar numai fiindcă nu vrea să recunoască faptul că le-a spus. N-ar fi trebuit să mă mintă. Totuşi, probabil că…

— Lasă-mă să ghicesc, îl întrerupse Caine. Probabil n-a avut încotro.

— Părerile tale despre femei au fost întotdeauna îngrozitoare, remarcă Jade. N-aveam idee că vei deveni atât de dezorientat.

Dându-şi seama că ridicase tonul, făcu un efort să se calmeze, întrebând:

— Fiindcă e o Winchester ai atât de puțină încredere în ea?

Caine pufni.

— Râde ciob de oală spartă! Dacă Nathan n-are încredere în soţia lui, pentru că e o Winchester, e clar că nici ea n-ar trebui să aibă încredere în el.

Nathan devenea tot mai stânjenit cu fiecare întrebare. Familia lui îl silea să reevalueze convingerile pe care le nutrise ani de zile.

— Sigur că Sara are încredere în mine, mormăi el. Aşa cum am mai spus, n-o condamn.

— Dacă mai spui o singură dată că probabil n-a avut încotro, cred c-am să te strâng de gât, Nathan, îl preveni Jade.

Nathan clătină din cap.

— Toate întrebările astea n-au niciun rost.

Dădu să se ridice, dar următoarea întrebare a lui Caine îl opri.

— Şi dacă e nevinovată? Nathan, îţi dai seama ce-ar însemna asta?

Mai mult tonul cumnatului său, decât întrebarea rostită, îi atrase lui Nathan atenţia.

— Ce sugerezi? îl întrebă.

— Sugerez că, dacă întâmplător te înşeli în privinţa Sarei, înseamnă că altcineva a pus mâna pe dosarul tatălui tău. Iar de aici reiese că acel cineva a ajuns în Departamentul de Război, a pătruns în sanctuarul interior şi a intrat în arhiva secretă. Se prea poate să avem de-a face cu alt trădător. În arhiva aia sunt ţinute cele mai bine păzite secrete ale Angliei. Nathan, şi dosarul tău e acolo, la fel ca al lui Colin, şi al meu. Toţi suntem în pericol.

— Te repezi să tragi concluzii pripite! declară Nathan.

— Nu, frate, tu ai tras concluzii pripite, murmură Jade. Caine, trebuie să aflaţi adevărul cât mai curând posibil.

— Al dracu'lui să fiu dacă n-am să-l aflu! anunţă Caine, privindu-l din nou pe Nathan. Sara ne-a spus că se duce acasă. Totuşi, a părut să se contrazică. A zis că vrea s-o vadă pe mama ei, şi apoi va merge acasă.

— Şi ne-a mai spus şi că şi-a renegat familia, completă Jade. Am avut sentimentul că remarca asta te-a inclus şi pe tine, Nathan.

Fratele ei pornise deja spre antreu.

— Dacă trebuie să fac bucăţi toată casa din oraş a Winchesterilor, de la acoperiş până-n temelii, pe cinstea mea c-am s-o fac! răcni el.

— Vin şi eu cu tine, se oferi Caine. S-ar putea să-ţi iasă în întâmpinare mai mulţi Winchesteri, nu doar câţiva.

— N-am nevoie de ajutorul tău, replică Nathan.

— Puţin îmi pasă dacă ai nevoie sau nu, că tot am să vin.

— La naiba, îmi pot purta luptele şi singur, fără să se amestece alţii.

Caine nu se lăsă.

— Am să te las să porţi singur lupta cea mare, frate, dar la Winchesteri vin şi eu.

Sterns tocmai începuse să coboare scara, când Nathan mugi:

— Despre ce naiba vorbeşti, Caine?

Vaietul disperat a fetiţei răsună până în hol. Fără să se oprească, Sterns se întoarse şi porni înapoi spre etaj.

— Care-i lupta cea mare? vru Nathan să ştie, în timp ce deschidea uşa din faţă ca să iasă.

Caine îl urmă îndeaproape.

— Lupta pentru a o recuceri pe Sara, răspunse el.

Nathan simţi un fior de îngrijorare. Şi-l alungă imediat.

— La naiba, Caine, vorbeşte mai încet. Îmi deranjezi fina.

Lui Caine îi veni dintr-o dată să-l strângă de gât.

— Nathan, sper ca Sara să te facă să suferi. Dacă există dreptate pe lumea asta, n-are să te ierte până n-ai să te târăşti în genunchi!

Nathan nu demolă reşedinţa familiei Winchester, dar sparse totuşi

vreo două uşi încuiate. În timp ce Caine stătea de gardă în hol, Nathan căută metodic prin toate camerele, de sus şi până jos. Norocul era de partea lui. Contele şi Belinda erau plecaţi, în căutarea Sarei, fără îndoială. Nu l-ar fi putut opri, desigur, dar ar fi fost posibil să-l deranjeze puţin.

Nici mama Sarei nu-l stânjeni. Femeia căruntă şi firavă stătea lângă şemineul din salon, aşteptând tăcută ca marchizul să-şi termine căutările.

Lady Victoria Winchester l-ar fi putut ajuta pe Nathan să câştige mult timp, spunându-i că Sara îi făcuse doar o scurtă vizită şi plecase deja, dar Marchizul de St. James o intimida atât de tare, încât îi pieriseră şi curajul, şi graiul.

Caine şi Nathan tocmai plecau, când mama Sarei strigă după ei:

— Sara a fost aici, dar a plecat acum douăzeci de minute!

Nathan uitase de prezenţa ei. Porni spre ea, dar se opri în mijlocul camerei, când femeia se chirci de frică.

— V-a spus unde se ducea? întrebă el încet.

Mai făcu un pas, apoi se opri din nou.

— Doamnă, nu vă fac niciun rău. Sunt îngrijorat pentru Sara, şi aş dori s-o găsesc cât mai curând posibil.

Blândeţea din glasul lui o ajută să se reculeagă.

— De ce vreţi s-o găsiţi? Mi-a spus că nu vă mai pasă de ea, domnule.

— Mie îmi spune de câteva săptămâni tocmai contrariul, replica el.

Mama Sarei clătină încet din cap, cu o tristeţe vizibilă. Semăna puţin cu sora ei, Nora, dar Nora avea o mare poftă de viaţă, pe când Victoria arăta ca o femeie speriată şi învinsă.

— De ce vreţi s-o găsiţi pe Sara?

— De ce? Fiindcă e soţia mea.

— E adevărat că vreţi să se întoarcă doar ca să puteţi primi darul regelui? Sara mea e hotărâtă să găsească o cale ca să puteţi avea şi pământul, şi comoara, domnule. Dar nu vrea nimic de la dumneavoastră.

Ochii bătrânei se umplură de lacrimi.

— L-aţi distrus inocenţa, m'lord. A avut atâta încredere în dumneavoastră, toţi anii aceştia… Amândoi am nedreptăţit-o pe Sara mea.

— Sara a avut întotdeauna numai vorbe bune de spus despre dumneavoastră, doamnă, răspunse Nathan. Nu consideră că aţi fi nedreptăţit-o.

— O numeam mica mea pacificatoare. Când a crescut, adeseori se lupta ea în locul meu. Mi-era mult mai uşor, înţelegi.

— Ba nu înţeleg nimic, răspunse Nathan. Cu cine se lupta?

— Gâlcevi de familie. Soţul meu, Winston, îl antrena adesea pe

fratele lui, Henry, în certurile noastre personale. Sara îmi ţinea partea, ca să egaleze sorţii.

Nathan clătină din cap.

Dintr-o dată, mama Sarei îşi îndreptă umerii, încruntată.

— Sara merită să-şi găsească liniştea şi bucuria. N-o să se aşeze la un loc, ca mine. Şi nici aici n-o să se mai întoarcă. E foarte dezamăgită de noi, toţi.

— Doamnă, trebuie s-o găsesc.

— Va să zică, sunteţi îngrijorat? Ţineţi la ea, măcar puţin?

Nathan dădu din cap.

— Sigur că sunt îngrijorat. Sara are nevoie de mine.

În sfârşit, Lady Victoria zâmbi.

— Poate că şi dumneavoastră aveţi nevoie de ea. Mi-a spus că se ducea acasă, adăugă. Cred că ia dumneavoastră voia să se întoarcă. A spus că mai are de rezolvat unele amănunte, înainte de a părăsi iar Londra.

— Nu părăseşte nicio Londră, declară aspru Nathan.

Caine se apropie.

— S-ar putea ca Sara să se fi dus la casa ta din oraş?

Cumnatul său îl privi încruntat.

— N-am nicio casă în oraş, nu mai ştii? A ars până-n temelii, graţie câtorva asociaţi de-ai tatălui meu.

Caine dădu din cap.

— La naiba, Nathan, unde s-o fi dus? Tu unde locuieşti?

Nathan se întoarse spre mama Sarei.

— Vă mulţumesc pentru ajutor. Am să vă trimit vorbă imediat ce o găsesc pe Sara.

Ochii femeii se umplură de lacrimi. Îl însoţi pe Nathan până la uşă.

— Sara mea vă iubeşte încă de când era mică. A, n-o recunoştea decât faţă de mine, desigur. Restul familiei şi-ar fi râs de ea. Mereu îi plăcea să viseze. Dumneavoastră eraţi cavalerul ei în armură imaculată.

— Care cu fiecare clipă se pătează tot mai mult, comentă Caine.

Nathan nu-l luă în seamă.

— Vă mulţumesc încă o dată, Lady Winchester.

Caine era uimit de tandreţea din glasul lui. Când îl văzu făcând o plecăciune formală în faţa bătrânei, îi urmă exemplul.

Amândoi ieşiseră pe uşă şi tocmai coborau treptele, când mama Sarei şopti pe urmele lor:

— Se numeşte Grant. Luther Grant.

Caine şi Nathan se răsuciră în loc.

— Ce-aţi spus? o întrebă Nathan.

— Omul care a aflat despre tatăl dumneavoastră, explică Lady Winchester. Numele lui este Luther Grant. Lucrează ca paznic, iar

soţul meu i-a plătit o sumă mare de bani ca să se uite prin dosare. Întâmplător am auzit toate astea, adăugă ea. O să vă fie de vreun folos?

Nathan amuţise. Caine dădu din cap.

— Vă mulţumim. Ne-aţi ajutat să câştigăm considerabil de mult timp, vă asigur.

— De ce ne-aţi spus? întrebă Nathan.

— Fiindcă n-a fost just. De data asta, Winston a mers prea departe. Pe soţul meu îl biruieşte lăcomia, şi nu se gândeşte ce efect pot avea planurile lui asupra altora. Nu pot lăsa ca Sara să tragă iar ponoasele de pe urma lui. Vă rog, să nu afle nimeni că v-am spus. Mi-ar crea mari probleme.

Şi închise uşa, înainte ca oricare dintre ei să răspundă.

— E îngrozită de soţul ei, şopti Caine. Mi se făcea rău, când vedeam ce tristeţe i se citea în ochi. Nicio femeie n-ar trebui să-şi trăiască viaţa aşa, în ghearele fricii.

Nathan dădu din cap. Dar nu se gândea la mama Sarei şi, când se întoarse spre Caine, nu-şi putu ascunde teama.

— Unde s-o caut acum, Caine? Unde s-o fi dus? Dumnezeule, dacă i se întâmplă ceva, nici nu ştiu ce-am să mă fac… M-am obişnuit s-o am cu mine.

Caine se întrebă dacă îndărătnicul său cumnat ştia că o iubea pe Sara.

— O s-o găsim, Nathan, îi promise el. Cred că mai întâi ar trebui să ne întoarcem în port. S-ar putea să aibă Colin ceva ştiri pentru noi.

Când ajunseră pe cheu, asfinţea.

Străzile erau cufundate în umbre portocalii, iar în biroul firmei Emerald Shipping Company ardeau lumânările.

Imediat ce Nathan şi Caine intrară, Colin sări de pe scaun atât de repede, încât un junghi de durere îi străbătu piciorul beteag.

— A găsit-o cineva pe Sara? îl întrebă Caine.

Colin dădu din cap.

— Ne-a găsit ea pe noi.

Avea fruntea îmbrobodită de transpiraţie şi respira adânc, încercând să-şi alunge durerea. Nathan îl aşteptă să se mai liniştească, apoi întrebă:

— Cum adică, ne-a găsit?

— S-a întors aici.

— Şi-atunci, unde naiba e acum? întrebă Caine.

— A cerut s-o ducă cineva acasă. Jimbo şi Matthew au plecat cu ea. Sara s-a întors pe” *Seahawk* ”.

Oftatul de uşurare al lui Caine răsună în toată încăperea.

— Deci, pentru ea, „*Seahawk*” e „acasă”, nu?

— E singura casă pe care am avut-o vreodată, mormăi Nathan ursuz, deşi începea să se simtă mai uşurat.

— Cred că asta înseamnă că Sara nu-ţi poartă pică, observă Caine, rezemându-se de birou. Păcat, remarcă el, zâmbindu-i fratelui său. Abia aşteptam să-l văd pe Nathan exersând.

— Ce să exerseze? întrebă Colin.

— Mersul în genunchi.

Capitolul 14

Nathan nu mai avea răbdare. Trebuia să ajungă la Sara. Trebuia să vadă cu ochii lui că nu păţise nimic. Fără o vorbă, ieşi din birou, pornind spre" Seahawk".

Avu surpriza să vadă că majoritatea echipajului era deja la bord. De obicei, oamenii îşi petreceau prima seară după acostare îmbătându-se în port până ajungeau să se ia la bătaie cu tot ce mişca. De cum îl văzură, săriră din hamace şi se adunară pe trepte. Uşa cabinei era descuiată. Când intră, Nathan o văzu pe Sara imediat. Dormea adânc, în mijlocul patului, cu perna strânsă la piept.

Încet, Nathan închise uşa, apoi se rezemă de ea. Mult timp stătu astfel privind-o cum dormea, până când în sfârşit panica i se risipi, iar respiraţia nu-i mai fu la fel de dureroasă.

Din când în când, Sara sughiţa uşor, iar Nathan îşi dădu seama că adormise plângând. Sunetul acela îl făcea să se simtă teribil de vinovat.

Se aplecă să se descalţe şi atinse involuntar hainele întinse la uscat. Una dintre cămăşile de mătase ale Sarei se desprinse. Nathan o prinse înainte de a atinge podeaua, şi abia atunci observă ce folosise soţia lui drept funie de rufe.

— Ţi-ai întins hainele la uscat pe biciul meu?

Nu voise să strige, dar îl luase pe nepregătite. Totuşi, răcnetul lui indignat n-o trezi. Sara murmură în somn, apoi se întoarse pe burtă.

Nathan avu nevoie de un minut ca să se calmeze. În sfârşit, putu chiar să vadă umorul situaţiei. Îşi scoase şi restul hainelor şi se întinse lângă Sara. Soţia lui nici măcar nu se clinti când o cuprinse cu braţul. Nu adormi decât la răsăritul soarelui. Se trezi peste câteva ore, cu o tresărire, apoi se întoarse spre soţia lui să şi-o ia iar în braţe.

Nu mai era acolo. Şi hainele ei dispăruseră. Nathan îşi luă pantalonii şi ieşi pe punte s-o caute. Mai întâi îl găsi pe Matthew.

— Unde-i Sara? îl întrebă el. Dumnezeule, nu cumva o fi coborât în cambuză?

Marinarul arătă spre cheu.

— Colin a plecat mai devreme cu nişte hârtii pe care trebuie să le semnezi. Sara şi Jimbo s-au dus cu el, la birou.

— De ce naiba nu m-ai trezit?

— Sara nu ne-a lăsat să te deranjăm, explică Matthew. A spus că dormeai dus.

— Câtă… consideraţie… mormăi Nathan. Mda, îi sunt foarte recunoscător.

Matthew clătină din cap.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, voia să te evite. După felul cum ne-am luat de ea cu rândul, ieri când s-a întors în port, toţi ne simţeam cam vinovaţi, aşa că azi am lăsat-o pe-a ei.

— Ce tot spui?

— Imediat ce a văzut-o coborând din birja aia, Jimbo a-nceput să-i ţină o predică despre pericolele de a umbla singură prin oraş.

— Şi?

— Pe urmă, a venit Colin la rând. După aia, şi Chester i-a făcut capu' mare… sau o fi fost Ivan? Nici nu mai ţiu minte? Pe cinstea mea, Nathan, toţi oamenii stăteau la coadă s-o certe, în viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva.

Imaginându-şi scena, Nathan nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Oamenii îi sunt loiali, spuse el.

Dădu să se întoarcă spre scară, hotărât să-şi aducă soţia înapoi. Dintr-o dată, se întoarse.

— Matthew? Cum se simţea Sara în dimineaţa asta?

Marinarul îl privi încruntat.

— Nu plângea, dacă asta te întrebi. Da' dacă vrei să ştii cum se purta, trebuie să-ţi spun că destul de jalnic.

— Asta ce naiba mai înseamnă?

— Că arăta învinsă, mormăi Matthew. L-ai zdrobit inima, băiete.

Dintr-o dată, Nathan şi-o imagină pe mama Sarei. Cu siguranţă, era o femeie înfrântă, iar Nathan ştia că soţul ei, Winston, era vinovat de a-i fi terfelit tot curajul.

Doamne fereşte, şi el era atât de rău? Acest gând îl îngrozea.

Matthew, care-i studia expresia, fu uimit să vadă o asemenea vulnerabilitate.

— Ce dracu' am să fac acum? bombăni Nathan.

— Păi, dacă i-ai frânt inima, trebuie să i-o dregi la loc.

Nathan clătină din cap.

— Mă îndoiesc c-o să creadă o vorbă din tot ce pot să-i spun. Şi, Doamne, cum s-o condamn?

Matthew clătină şi el din cap.

— Atât de puţină încredere ai în Sara noastră?

La auzul acestei întrebări, Nathan se încruntă la el.

— Ce vrei să spui?

— Te iubește de-o grămadă de ani, Nathan. Nu cred că-i poate trece aşa, dintr-o dată, orice blestemăţie i-ai fi făcut. Nu trebuie decât să-i spui că ai încredere în ea. Când calci în picioare o floare, o omori. Inima Sarei noastre e ca floarea aia, băiete. Ai rănit-o, nu încape îndoială. Mai bine găseşte o cale să-i arăţi că ţii la ea. Altfel, ai s-o pierzi de-a binelea. M-a întrebat dacă poate veni cu mine înapoi pe insula Norei.

— N-o să mă părăsească!

— Degeaba strigi, băiete. Te-aud foarte bine şi aşa.

Matthew făcu un efort să-şi ascundă zâmbetul.

— Mi-a spus că ţi-ar păsa dacă te-ar părăsi.

— Atunci, îşi dă seama că am început…

Dintr-o dată, Nathan se simţi încurcat ca un şcolar.

— … să ţin la ea.

Matthew pufni.

— Nu, n-a recunoscut asta, spuse el. Crede că vrei pământul şi comoara. A zis că ea e un bagaj în plus, care-a venit împreună cu darul regelui.

Într-adevăr, la început numai asta-l interesase, dar nu-i luase mult ca să-şi dea seama că Sara era mult mai importantă pentru el. Şi o pierdea. Îi zdrobise inima dar, aşa să-i ajute Dumnezeu, nu ştia cum să i-o dreagă. Avea nevoie de sfatul unui expert.

După ce-i ordonă lui Matthew să ia comanda navei pentru ziua aceea, se îmbrăcă şi coborî pe mal. Ştia că Sara era în siguranţă cu Jimbo şi Colin, aşa că se duse direct la sora lui acasă. Nu voia s-o vadă pe Sara până nu ştia exact ce să-i spună. Jade îi deschise uşa.

— Cum ai aflat aşa de repede? îşi întrebă ea fratele, când acesta năvăli pe-alături, în casă.

— Am de vorbit cu Caine.

Nathan se uită în salon, văzu că era gol, apoi se întoarse spre sora lui.

— Unde-i? La naiba, doar n-a plecat de-acasă, nu?

— Nu, e în cabinet, răspunse Jade. Nathan, niciodată nu te-am mai văzut în halul ăsta. Eşti îngrijorat pentru Sara? E bine, tocmai am instalat-o în camera de musafiri.

Până să-şi termine Jade explicaţia, Nathan ajunsese deja la jumătatea coridorului. Se întoarse spre ea:

— E aici? Cum…

— Colin a adus-o la noi. Nathan, te rog, vorbeşte mai încet. Olivia tocmai s-a culcat după-amiază, şi cred că dacă şi de data asta o trezeşti din somn, Sterns o să se ia după tine cu securea de tăiat lemne!

Aceste cuvinte îl făcură pe Nathan să zâmbească scurt.

— Scuză-mă, şopti el.

Porni înapoi spre cabinetul lui Caine. Jade strigă în urma lui:

— L-am cerut iertare Sarei pentru că m-am repezit cu neruşinare să trag o concluzie greşită. Tu ai făcut-o, Nathan?

— Te-ai repezit la o concluzie greşită?

— Da, se răsti Jade, alergând după el. Şi vreau să ştiu dacă şi tu i-ai prezentat scuzele pentru că ai crezut-o vinovată de trădare, frate. Te iubeşte, Nathan. Şi e hotărâtă să te părăsească.

— N-o las să plece nicăieri! urlă Nathan.

Caine auzi glasul bubuitor al cumnatului său. Se aşeză la birou, prefăcându-se absorbit de lectura ziarelor.

Nathan nu bătu la uşă. Dădu buzna înăuntru, apoi trânti uşa cu piciorul. Bufnitura fu urmată de un plânset ascuţit de copil.

— Am să-ţi vorbesc.

Caine împături ziarul, pe îndelete, aşteptând ca Nathan să se calmeze.

— Nu vrei nu brandy? îi oferi el. După cum arăţi, ţi-ar prinde bine.

Nathan refuză, rămânând în picioare. Caine se rezemă de spătar şi-şi privi cumnatul cum se învârtea prin cameră, până ajunse ia capătul răbdării.

— Spuneai că vrei să-mi vorbeşti? îl îndemnă el.

— Da.

Mai trecură cinci minute, apoi Caine încercă din nou.

— Zi odată, Nathan.

— Mi-e… greu.

— Atâta lucru am înţeles şi eu, răspunse cumnatul său.

Nathan dădu din cap şi se plimbă mai departe.

— La naiba, n-ai de gând să stai jos? Mă ia cu ameţeli numai privindu-te.

Dintr-o dată, Nathan se opri în faţa lui Caine, rigid. Părea gata să sară la bătaie.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Caine nu s-ar fi mirat să-l vadă prăbuşindu-se la pământ. Era cenuşiu la faţă şi părea chinuit de nişte dureri cumplite.

— În regulă, Nathan, am să te-ajut în orice fel pot. Spune-mi ce doreşti.

Nathan îi privi neîncrezător.

— Nici măcar nu ştii de ce am nevoie, şi-mi şi promiţi c-ai să mă ajuţi. De ce?

— Niciodată n-a trebuit să ceri nimănui nimic, aşa-i, Nathan?

— Nu.

— Ţi-e al dracului de greu, nu-i aşa?

Nathan ridică din umeri.

— Am învăţat să nu depind de alţii, dar în momentul ăsta nu-s în stare să judec drept.

— Ai mai învăţat şi să n-ai niciodată încredere în nimeni, aşa este?

— Adică?

— Sara spune că te aşteptai să te trădeze. E adevărat?

Din nou, Nathan săltă din umeri.

— Ascultă, continuă Caine, când m-am însurat cu sora ta, mi-ai devenit ca un frate. Sigur că am să te ajut. De-asta suntem rude.

Nathan se duse la fereastră şi rămase cu privirea afară, ţinându-şi

mâinile la spate.

— Cred că Sara şi-a pierdut o parte din încrederea în mine.

Lui Caine i se părea puţin spus.

— Atunci, ajut-o să şi-o regăsească, îi sugeră el.

— Cum?

— O iubeşti, Nathan?

— Ţin la ea. Am ajuns să-mi dau seama că nu mi-e duşmancă. E partenera mea, adăugă el pe un ton mai repezit. Îmi doreşte numai binele, aşa cum şi eu i-l doresc ei.

— Colin e partenerul tău, Nathan. Sara ţi-e soţie.

Când Nathan nu comentă, cumnatul său continuă să-l îmboldească.

— Vrei să-ţi trăieşti tot restul vieţii cu Sara?

Sau e doar o pacoste pe care trebuie s-o suporţi pentru a primi darul regelui?

— Nu-mi pot închipui viaţa fără ea, răspunse Nathan încet şi cu ardoare.

— Atunci, înseamnă că Sara e puţin mai mult decât o parteneră, nu-i aşa?

— Sigur că e, mormăi el. E soţia mea, pentru numele lui Dumnezeu. Partener mi-e Colin.

Cei doi tăcură un moment.

— N-aveam idee că… chestia asta cu „ţinutul la ea" poate deveni atât de iritantă. Am distrus totul, Caine. Am făcut praf încrederea Sarei în mine.

— Te iubeşte?

— Sigur că mă iubeşte, răspunse imediat Nathan. Sau, cel puţin, m-a iubit. Mi-o spunea aproape în fiecare zi.

Oftă prelung, apoi continuă:

— Matthew avea dreptate. În tot timpul ăsta, Sara mi-a dăruit dragostea ei, fără rezerve. E ca o floare, iar eu am călcat-o în picioare.

Caine încercă să-şi ascundă zâmbetul.

— Ca o floare, Nathan? Dumnezeule, rău te-a mai pălit! Ai devenit… elocvent.

— Se consideră o povară în plus pe care trebuie s-o suport ca să obţin pământul şi banii. La început, aşa a fost, dar acum totul s-a schimbat.

— Nathan, spune-i ce simţi, şi gata.

— Sara e atât de delicată… afirmă Nathan. Merită un bărbat mai bun ca mine, dar al dracului să fiu dac-am să-l las pe altul să se-atingă de ea. Eu am stricat totul, eu trebuie s-o dreg. L-am călcat în picioare…

Caine îl întrerupse:

— Ştiu, ştiu. I-ai călcat în picioare floarea.

— Inima, fir-ar să fie! bombăni Nathan. Să-ţi intre bine-n cap,

pentru Dumnezeu!

Întrucât Nathan nu se uita la el, Caine zâmbi.

— Şi ce ai să faci? îl întrebă.

Mai trecură încă cinci minute de tăcere. Apoi Nathan îşi îndreptă umerii, întorcându-se spre Caine.

— Am să-i refac încrederea în mine.

Caine nu găsi că i-ar fi folosit la ceva să-i amintească lui Nathan că acelaşi lucru i-l propusese şi el, cu nici zece minute în urmă.

— Bună idee, spuse el în schimb. Şi acum, explică-mi cum ai de gând să procedezi cu…

— Am să-i arăt, îl întrerupse Nathan. La naiba, cum de nu m-am gândit până acum?

— De vreme ce nu ştiu la ce te gândeşti, n-am cum să-ţi răspund.

— E atât de simplu, încât până şi un imbecil şi-ar fi putut da seama. Voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Ţi-am spus deja c-am să te ajut.

— Acum am nevoie de nişte sfaturi, Caine. Tu eşti expert în femei, adăugă el pe cel mai firesc ton.

Aceasta era o noutate pentru Caine, care tocmai se pregătea să-l întrebe cum ajunsese la o asemenea concluzie, dar cumnatul său i-o luă înainte:

— Jade nu s-ar fi aşezat niciodată la casa ei. Sora mea are foarte mult discernământ.

Caine începu să zâmbească, dar se încruntă când îl auzi pe Nathan adăugând într-o doară:

— Nu reuşesc să înţeleg nici acum. Trebuie să ai tu ceva ce numai ea ştie să… aprecieze just.

Nu apucă să răspundă la această împunsătură.

— Am nevoie să mă ajuţi în legătură cu Luther Grant, continuă Nathan.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nathan, ai de gând să nu mai tot sari de la un subiect la altul? Mi-ai cerut sfatul în privinţa femeilor, iar acum…

— Grant trebuie să ne vorbească, insistă Nathan.

Caine se rezemă de spătar.

— Oricum aveam de gând să pun mâna pe ticălosul ăsta, Nathan. O s-o păţească.

— S-ar putea să fi fugit.

— Vom afla destul de curând.

— Trebuie să recunoască rolul pe care l-a jucat în intriga asta, înainte de balul lui Farnmount. Dacă Grant a luat-o la picior, avem la dispoziţie doar două zile ca să-l prindem.

— Până atunci, o să-i obţinem mărturisirea iscălită, promise Câine. Dar de ce ai ales balul lui farnmount ca termen limită, Nathan?

— Pentru că toţi vor veni la Londra ca să participe, de-aia.

— Tu nu participi niciodată.

— Anul ăsta am s-o fac.

Caine dădu din cap.

— Ştii, Nathan, mie-mi place întotdeauna balul ăsta. E singurul unde vin prietenoasele tale neamuri din familia St. James.

— E singurul bal unde-i invită cineva, replică Nathan tărăgănat, zâmbind alene.

Caine încă nu înţelegea ce plănuia cumnatul său. Ştia că degeaba l-ar fi iscodit. Nathan avea să-i spună când era gata.

— Toţi se tem să se ducă la bal, de frică să nu i cadă victime unchiul tău Dunnford, remarcă el, adăugând cu un zâmbet: dar nu vor nici să piardă spectacolul. Dunnford oferă nişte fiasco-uri foarte interesante. Îmi aminteşte de Attila Hunul îmbrăcat elegant. Şi dacă stau să mă gândesc, şi tu îmi aminteşti de el, Nathan.

Cumnatul său abia dacă-l auzea. Îi stătea mintea la planurile lui. Mai trecură vreo două minute, până să spună:

— Vine şi prinţul regent, întotdeauna.

Pe neaşteptate, o lucire apăru în ochii lui Caine. Se aplecă înainte în scaun.

— Da, îi dădu el dreptate. Şi toţi Winchesterii, dacă stau să mă gândesc.

— Pe mine numai un Winchester mă interesează, replică Nathan. Winston.

— Crezi că atunci plănuieşte să dea drumul scandalului în legătură cu tatăl tău? Pe naiba, da! continuă Caine. Ce ocazie mai bună să găsească?

— Poţi aranja o întâlnire cu Sir Richards?

Vreau să-l pun la curent cu faptele, cât mai curând posibil.

— Directorul secţiei noastre de război ştie deja despre Grant. Azi-dimineaţă am vorbit cu el. Chiar acum ar trebui să discute cu ticălosul ăla.

— Doar dacă nu cumva s-a ascuns, mormăi Nathan.

— N-are cum să fi aflat că ştim despre el. Nu-ţi mai face griji cu Grant şi mai bine spune-mi ce ai de gând să faci.

Nathan dădu din cap, apoi începu să-i explice ce plănuia.

Când termină, Caine zâmbea.

— Dacă norocul e de partea noastră, ar trebui să putem aranja întâlnirea pentru mâine după-amiază, Nathan.

— Într-adevăr, răspunse cumnatul său, desprinzându-se de pervazul ferestrei. Iar acum, în legătură cu Sara. Cineva trebuie s-o ţină sub ochi până se termină toată povestea asta. Nu vreau ca Winchesterii să pună mâna pe ea până mă ocup eu de detalii. Dacă i se întâmplă ceva, Caine, nu ştiu ce-am să…

Nu mai continuă.

— Jimbo e la bucătărie, şterge rafturile de mâncare. A spus deja foarte clar că o apără pe Sara. N-o s-o lase să plece de aici. Şi Jade şi cu mine o vom supraveghea îndeaproape. Nu crezi c-ai să te întorci până diseară?

— Am să-ncerc, răspunse Nathan. Acum am de vorbit cu Colin. E firesc ca partenerul meu să aprobe şi el planul înainte de a merge mai departe.

— Cu riscul de a părea că nu pricep nimic, de ce trebuie să-şi dea Colin acordul în legătură cu Grant?

— Acum nu vorbesc despre Grant, replică Nathan. Despre Sara vorbesc. Dumnezeule, Caine, fii atent la ce-ţi spun!

Caine oftă prelung.

— Încerc.

— Mai am o favoare să-ți cer.

— Da?

— Mereu i te tot adresezi lui Jade cu drăgălăşeniile alea ridicole.

— Lui Jade îi place să audă drăgălăşeniile alea ridicole, mormăi Caine.

— Exact, dădu repede din cap Nathan. O să-i placă şi Sarei.

Caine îl privi neîncrezător.

— Vrei să-i spun Sarei aceleaşi vorbe de alint pe care le folosesc cu nevastă-mea?

— În niciun caz! se răsti cumnatu-său. Vreau să mi le scrii pe hârtii.

— De ce?

— Ca să le-nvăţ naibii şi eu! mugi Nathan. La naiba, n-o mai lungi şi scrie-mi-le pe hârtie, bine? Şi lasă-mi hârtia pe birou.

Caine nu îndrăzni să râdă.

Totuşi, zâmbi. Imaginea lui Nathan furând cu ochiul la notiţe în timp ce încerca să-i facă Sarei curte era foarte amuzantă.

— Bine, am să ţi le las pe birou, promise el, în timp ce Nathan îl privea încruntat. Ai să treci măcar să arunci o privire în cameră la Sara, înainte să te duci? îl întrebă, văzând că se ridica să plece.

Nathan clătină din cap.

— N-am nimic pregătit.

Lui Caine nu-i scăpă îngrijorarea din tonul lui.

— Nu sunt neapărat necesare şi cuvintele drăgăstoase, Nathan, ajunge doar să-i spui ce ai în inimă.

Cumnatul său nu răspunse la această sugestie. În sfârşit, Caine înţelese.

— Ţi-e frică să te confrunţi cu ea, nu-i aşa?

— Mi-e frică pe dracu'! răcni Nathan. Nu vreau decât să iasă totul bine.

Jade, care tocmai trecea pe lângă uşa bibliotecii, auzi râsul soţului ei. Se opri să asculte, dar nu înţelese nimic din frânturile de conversaţie pe care le auzea.

Nathan tocmai anunţase că, fie ploaie, fie vânt, avea să-şi dreagă floarea. Nu avea nevoie decât de timp ca să descopere cum.

Ce Dumnezeu voia să însemne asta? se întrebă Jade.

Capitolul 15

Sara îşi petrecuse după-amiaza în camera de oaspeţi, scriindu-i prinţului un răvaş prin care-i solicita o audienţă în după-amiaza următoare. Lipi plicul şi tocmai se pregătea să iasă pe coridor pentru a-i cere lui Sterns să trimită un mesager la Carlton House, când o interceptă Caine.

Venise s-o cheme la cină. Sara îi refuză foarte politicos invitaţia, insistând că nu-i era foame. La fel de politicos, Caine insistă să mănânce ceva. Nici nu vru să discute – i-o şi spuse, în timp ce o conducea pe culoar.

Jimbo aştepta în hol. Sara îi dădu plicul şi-i ceru să ducă scrisoarea. Caine întinse mâna peste capul ei şi culese scrisoarea din mâinile marinarului înainte ca acesta să accepte comisionul.

— O trimit eu, cu un servitor, explică el. Jimbo, condu-o pe Lady Sara în sufragerie. Vin şi eu într-un minut.

Imediat ce Jimbo şi Sara dădură colţul, Caine desfăcu plicul, citi scrisoarea şi o puse în buzunar. Mai aşteptă un minut, două, apoi intră în sufragerie.

Jimbo stătea lângă Sara, la masa cea lungă, iar Jade, direct în faţa ei. Caine se aşeză în capul mesei, apoi sună după servitori să înceapă.

— Deşi cred că e foarte nepoliticos din partea mea să remarc, am observat că scrisoarea îi era adresată prinţului nostru regent… începu Caine.

— Eu nici nu ştiu să mai locuiască şi altcineva la Carlton House, se amestecă şi Jimbo.

Caine se încruntă la el.

— Da, dar nu ştiam că Sara era în termeni personali cu prinţul.

— A, nu, nu suntem în termeni personali! se repezi ea să explice. Nici măcar nu-mi place…

Se opri la mijlocul explicaţiei şi roşi, coborându-şi privirea spre masă.

— Îmi cer iertare. Am obiceiul să mă reped şi să spun tot ce-mi trece prin minte, mărturisi ea. În ceea ce priveşte scrisoarea, am cerut o audienţă. Sper ca prinţul să mă primească mâine după-amiază.

— De ce? întrebă Jade. Sara, prinţul e în tabăra tatălui tău, cu siguranţă.

— Sper să te înşeli, Jade.

— Mă tem că părerea soţiei mele e corectă, Sara, spuse Caine. Când prinţul a anunţat că voia să divorţeze de soţia lui, Caroline, tatăl tău a fost unul dintre puţinii care l-au sprijinit.

— Dar prinţul nu va lăsa deoparte considerentele personale, ca să vină în ajutorul unei supuse credincioase?

Inocenţa ei era atât înduioşătoare, cât şi îngrijorătoare.

Caine nu voia s-o dezamăgească.

— Nu, spuse el, pentru el, propriile lui interese sunt mereu pe locul întâi. Îşi schimbă părerile la fel de des cum schimbă miniştrii, Sara. Nu trebuie să pui niciun preţ pe făgăduielile lui. Îmi pare rău dacă par neloial, dar sunt absolut sincer cu tine. Nu vreau să-ţi faci speranţe, numai ca să-ţi fie spulberate. Lasă-l pe Nathan să poarte lupta asta, Sara. Stai lângă el şi lasă-l să se ocupe de tatăl tău.

Sara clătină din cap.

— Ştii că am refuzat să învăţ să înot? izbucni ea. Credeam că n-am nevoie, înţelegi, fiindcă Nathan era dator să aibă grijă să nu mă înec. Eram hotărâtă să am grijă de toată lumea, numai de mine nu. Iar acum, îmi propui să-l las pe Nathan să lupte în locul meu. Nu e drept, Caine. Şi eu am greşit. Nu vreau să mă agăţ de nimeni. Ar trebui să am destulă putere să stau pe propriile mele picioare. Vreau să fiu puternică, fir-ar al dracului să fie!

Imediat ce-şi termină pătimaşa cuvântare, se înroşi în obraji.

— Vă rog să-mi scuzaţi limbajul de mahala, şopti ea.

Se lăsă o tăcere stânjenită, pe care o risipi Jimbo, cu vreo două istorisiri picante despre aventurile lui pe mare.

Tava cu desertul tocmai era luată de pe masă, când Jade întrebă:

— Încă n-ai văzut-o pe fetiţa noastră cea frumoasă?

Sara zâmbi.

— Am auzit-o, răspunse ea, dar încă n-am văzut-o. Sterns mi-a promis că diseară mă va lăsa s-o ţin în braţe.

— E aşa de drăgălaşă! spuse Jade. Tot timpul zâmbeşte. Şi e şi foarte inteligentă. Caine şi cu mine am observat imediat.

— Mare noroc pe Olivia, să aibă nişte părinţi aşa de iubitori.

— Şi Nathan va fi un tată minunat, afirmă Jade.

Sara nu comentă.

— Nu eşti de acord, bărbate?

— Dacă învaţă vreodată să vorbească mai încet, da?

Jade îi dădu un picior pe sub masă, în timp ce continua să-i zâmbească Sarei.

— Nathan are atâtea calităţi! declară ea.

Sara nu voia să vorbească despre Nathan, dar considera că ar fi fost nepoliticos să nu participe la conversaţie.

— Aşa? Şi care să fie calităţile acelea?

Jade deschise gura să răspundă, apoi se opri, de parcă ar fi uitat subiectul. Se întoarse spre Caine.

— Explică-i Sarei ce calităţi are Nathan.

— Mai bine explică-i-le tu, răspunse Caine, luând încă un biscuit

dulce.

Aceste cuvinte îl făcură să primească încă un picior pe sub masă.

Îşi privi încruntat soţia, apoi spuse:

— Nathan e demn de încredere.

— O fi el demn de încredere, dar n-are încredere în nimeni altcineva, asta-i sigur, răspunse Sara, începând să-şi împăturească şervetul.

— Băiatul ăsta are curaj, interveni şi Jimbo, zâmbind încântat ca aducea şi el contribuţia.

— E remarcabil de… ordonat, adăugă Jade, întrebându-se dacă o nimerise bine.

Sara nu spunea nimic. Hotărând că o luaseră pe o cale greşită, Caine acoperi mâna lui Jade cu a lui, făcându-i cu ochiul, conspirativ.

— Cred că Nathan e cel mai încăpăţânat om pe care l-am cunoscut vreodată.

— S-ar putea să fie puţin cam încăpăţânat, replică imediat Sara, dar acesta nu e un păcat, cu siguranţă.

Se întoarse spre Jade.

— Fratele tău îmi aminteşte de o statuie sculptată foarte frumos. Pe din afară e atât de chipeş, atât de perfect, dar pe dinăuntru, are o inimă rece ca marmura.

Jade zâmbi.

— Eu nu l-am considerat niciodată pe Nathan frumos.

— Nici Sara n-are cum să-l considere frumos, răspunse Caine, strângând mâna soţiei sale, înainte de a adăuga: Nathan e un ticălos urât ca noaptea, cum ştie toată lumea. Are spatele plin de cicatrice, pentru numele lui Dumnezeu.

Sara scoase un ţipăt, iar Caine abia îşi stăpâni râsul. În sfârşit, o făcuse să nu-şi mai ascundă emoţiile.

— O femeie i-a însemnat spatele! strigă ea. Şi aceeaşi femeie i-a rănit şi inima.

Îşi aruncă şervetul pe masă şi se ridică.

— Nathan nu e urât, domnule. E incredibil de chipeş. Găsesc că e îngrozitor ca propriul lui cumnat să-l insulte aşa. Iar acum, dacă mă scuzaţi, aş dori să mă duc sus.

Jimbo se încruntă la Caine pentru că o supărase pe Sara, apoi o luă la fugă după ea, ca să se asigure că se ducea într-adevăr la etaj.

— Caine, ai necăjit-o atât de tare, încât trebuie să-ţi prezinţi scuzele, îi spuse Jade soţului ei.

Chiar atunci, Jimbo năvăli înapoi în sufragerie.

— Sara s-a dus s-o vadă pe gâgâlicea aia mică, spuse el. La spuneţi-mi, de ce mi-aţi luat scrisoarea din mâini? Nu credeaţi s-am s-o trimit cu-adevărat, nu?

— Scrisoarea e la mine în buzunar, răspunse Caine. Am luat-o

fiindcă voiam s-o citesc.

— Caine, dar asta e inadmi… Şi ce scria? se interesă Jade.

— Ceea ce ne-a spus şi Sara că scrisese. Cere o audienţă ca să discute despre contract.

— Presupun că băiatul ăsta a ticluit vreun plan, interveni Jimbo.

— Într-adevăr, răspunse Caine.

— Ce-a vrut Sara să spună când a zis că o femeie a rănit spatele lui Nathan, şi cine i-a băgat în cap aiureala aiureala asta? L-a ars focul, când a rămas blocat în închisoare.

— Dar nu din vina lui Ariah fusese închis?

— Ba da, recunoscu Jimbo. Au trecut atâţia ani de-atunci, încât mă îndoiesc că lui Nathan îi mai pasă. A ieşit din asta călit, după părerea mea, şi n-am plecat de pe insulă fără o pradă bogată pe care s-o împărţim între noi.

Caine se ridică în picioare.

— Eu am de rezolvat câteva amănunte. N-am să mă întorc până târziu, Jade. Sir Richards şi cu mine avem de discutat nişte afaceri mărunte.

— De ce trebuie să discuţi cu directorul departamentului de război? întrebă Jade, neputându-şi ascunde teama. Caine, nu cumva ai început iar să lucrezi în secret pentru guvern, fără ca mai întâi să discuţi cu mine? Doar mi-ai promis…

— Taci, iubito, o linişti Caine. Îl ajut pe Nathan să rezolve o mică problemă, atâta tot. M-am retras şi nu doresc deloc să mă întorc la jocurile alea de capă şi spadă.

Jade fu mai uşurată. Caine se aplecă s-o sărute.

— Te iubesc, şopti el, înainte de a porni spre uşă.

— O clipă, îl opri Jade. Încă nu mi-ai explicat de ce ai provocat-o intenţionat pe Sara. Caine, ştim deja că-l iubeşte. E de ajuns să te uiţi la faţa ei, ca să-ţi dai seama.

— Da, ştim că-l iubeşte, spuse Caine. Voiam doar să-i amintesc, continuă el, cu un zâmbet drăcesc. Şi acum, dacă mă scuzaţi, tocmai mi-au venit în minte încă vreo câteva vorbe de alint şi vreau să le scriu pe hârtie până nu plec.

Şi ieşi, lăsându-i pe Jimbo şi Jade să se uite după el nedumeriţi.

Caine bătu la uşă, smulgând-o pe Sara din gânduri.

— Sara, avem o mică problemă de rezolvat.

— Unde ne ducem? întrebă ea.

Începu să-şi pună mănuşile albe, apoi se opri.

— N-ar trebui să ies din casă… S-ar putea să-mi sosească răspunsul de la prinţul regent.

— Trebuie să vii cu mine, îi ordonă Caine. N-am timp de explicaţii, Sara. Nathan vrea să vă întâlniţi la departamentul de război într-o

jumătate de oră.

— De ce?

— O să-ţi explice el.

— Cine va mai fi acolo? Şi de ce trebuie să ne întâlnim la departamentul de război?

Caine se pricepea de minune să ocolească răspunsurile. Jade aştepta în hol, cu Olivia în braţe.

— O să iasă totul perfect, îi spuse ea Sarei.

Fetiţa râgâi zgomotos, făcându-i pe toţi să zâmbească. Apoi Caine îşi sărută soţia de rămas-bun şi o conduse pe Sara afară.

— Între timp, am să poruncesc să-ţi calce rochiile şi să le pună în dulap, mai anunţă Jade.

— Nu e nevoie, răspunse Sara, am să mai stau doar o singură noapte.

Se aşeză în trăsură, faţă-n faţă cu cumnatul ei. Caine încercă să lege o conversaţie, dar renunţă repede, văzând că-i răspundea doar cu da şi nu, în şoaptă.

Departamentul de Război era situat într-o clădire înaltă şi urâtă, de piatră cenuşie. Pe scări se simţea miros de mucegai. Caine o conduse pe Sara până la etajul doi.

— Întâlnirea va avea loc în cabinetul lui Sir Richards. O să-ţi placă, Sara. E un om cumsecade.

— Nu mă îndoiesc, răspunse ea, doar ca să fie politicoasă. Dar cine este, Caine, şi de ce a vrut să ne întâlnim?

— Richards e directorul departamentului.

Deschise uşa unei încăperi mari, făcându-i Sarei semn să intre.

Un bărbat scund şi burtos stătea în picioare în spatele unui birou. Avea păr cărunt rar, nas coroiat şi obraji rumeni. Imediat ce ridică privirea dinspre hârtia pe care o ţinea în mână, porni spre cei doi.

— Iată-vă, îi întâmpină el, cu un zâmbet. Suntem gata. Lady Sara, ce plăcere să vă cunosc!

Făcu o plecăciune formală, apoi îl luă mâna într-a lui.

— Trebuie să fiţi o lady nemaipomenită, dacă l-aţi capturat pe Nathan al nostru.

— Nu l-a capturat, Sir Richards, interveni Caine, zâmbind şi el. Nathan a capturat-o.

— Mă tem că greşiţi amândoi, şopti Sara. Regele George ne-a capturat pe amândoi. Nathan n-a avut niciun cuvânt de spus, dar aş dori să găsesc o cale de a…

Caine n-o lăsă să mai continue.

— Da, da, o întrerupse el, ai vrea să-l găseşti pe Nathan, nu-i aşa? Unde e? îl întrebă pe director.

— Aşteaptă hârtiile, le explică Sir Richards. Va reveni, într-un minut. Asistentul meu e foarte rapid. Nu-ţi face griji, draga mea, totul

va fi absolut legal.

Sara nu înţelegea despre ce vorbea directorul, dar nici nu voia să pară complet neştiutoare.

— Nu sunt deloc sigură ce caut aici, recunoscu ea. Mi s-a spus…

Se opri când uşa laterală se deschise şi intră Nathan. Nu-şi mai aminti ce voise să spună, iar când durerea din piept îi mai slăbi, îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia.

Nathan nu-i dădu nicio atenţie, îndreptându-se direct spre birou, unde puse două hârtii deasupra unui teanc. Apoi se duse la canapeaua de sub fereastră şi se opri acolo, în picioare, cu privirea spre Sara.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră un tânăr îmbrăcat în uniformă neagră.

— Sir Richards, caleaşca prinţului regent, e jos, în faţă, anunţă el.

Sara îl auzi, dar nu-şi putea lua privirea de la Nathan. Acesta nu părea deloc surprins că prinţul venise. Continua doar s-o privească.

Sir Richards şi Caine discutau ceva, absorbiţi.

Sara porni spre soţul ei, iar în faţa lui se opri, la un pas distanţă.

Nathan o cuprinse cu braţul de umăr şi se aplecă să-i şoptească la ureche:

— O să ai încredere în mine, nevastă. Înţelegi ce-ţi spun?

Fu atât de uimită de această poruncă, încât nu putu răspunde. Dintr-o dată, Nathan o apucă de bărbie, silind-o să ridice privirea spre el.

— Mă iubeşti, fir-ar să fie!

Nu putea să nege, aşa că nu spuse nimic nici acum.

O mai privi un minut.

— Şi ştii de ce mă iubeşti?

— Nu, răspunse ea la fel de încet. Pe toţi sfinţii, Nathan, n-am nici cea mai vagă idee de ce te iubesc.

Furia din vocea ei nu păru să-l irite câtuşi de puţin.

— Mă iubeşti, Sara, fiindcă sunt tot ceea ce ţi-ai putut dori vreodată de la un soţ.

Din colţul ochiului ei se prelinse o lacrimă. Nathan i-o prinse cu degetul mare.

— Îndrăzneşti să-ţi baţi joc de mine, aruncându-mi în faţă propriile mele cuvinte. N-am uitat că tocmai vorbele astea ţi le-am spus când am pornit spre insula Norei. Dragostea poate fi distrusă. E fragilă, şi…

Se întrerupse, când Nathan clătină din cap.

— Nu eşti deloc fragilă, îi spuse el. Iar dragostea ta nu poate fi distrusă.

Îi mângâie uşor obrazul cu degetele.

— Asta am ajuns să preţuiesc cel mai mult, Sara. Nu-mi băteam joc de tine.

— Nu contează, şopti ea. Ştiu că tu nu mă iubeşti. M-am împăcat

cu gândul, Nathan. Te rog, nu mai fi aşa de preocupat. Nu-ţi găsesc nicio vină. Nu ţi s-a dat de ales.

Nathan nu mai suporta să vadă cum se chinuia. Doamne, cât ar fi vrut să fie singuri, ca s-o poată lua în braţe şi să-i arate cât de mult o iubea! Dar mai întâi trebuia să i-o dovedească.

— Vom discuta despre asta mai târziu, anunţă el. Pentru moment, un singur lucru am să-ţi cer, Sara. Să nu-ndrăzneşti să mă dezamăgeşti.

Nu înţelese la ce se referea. Nathan se întoarse spre uşă, pe unde tocmai intrase prinţul regent. Imediat, Sara se îndepărtă de soţul ei, înclină capul şi aşteptă cu răbdare ca prinţul să i se adreseze. Prinţul regent era un bărbat de statură mijlocie, oacheş şi plăcut la chip. Aroganţa îi stătea pe umeri ca o mantie.

Fiecare dintre bărbaţi făcu câte o plecăciune în faţa lui, iar când îi veni şi ei rândul. Sara îl salută cu o reverenţă adâncă.

— Întotdeauna este o plăcere să te văd, Lady Sara.

— Vă mulţumesc, my lord, răspunse ea. Şi vă mai mulţumesc şi pentru că mi-aţi acordat această audienţă.

Prinţul o privi nedumerit, clar dădu din cap şi se duse în spatele biroului lui Sir Richards. Cei doi bărbaţi care-l însoţeau se postară în spatele lui, ca două santinele.

Caine se temea ca Sara să nu se mai refere la scrisoarea pe care i-o trimisese prinţului, aşa că veni agale până lângă ea.

— Sara, nu i-am trimis prinţului mesajul tău. E tot la mine în buzunar.

Sir Richards discuta cu prinţul şi, de vreme ce niciunul dintre ei nu le dădea vreo atenţie, Sara şopti la rândul ei:

— De ce n-ai trimis scrisoarea? Ai uitat?

— Nu, n-am uitat, răspunse Caine. Dar ar fi încurcat planurile lui Nathan.

— Deci, Nathan a cerut întâlnirea asta?

Caine dădu din cap.

— Sir Richards a făcut şi el o cerere, adăugă. Mai bine stai jos, Sara. O să fie destul de spinos. Roagă-te să iasă bine.

Nathan stătea rezemat de perete, privind-o, aşteptându-i reacţia. Sara aruncă o privire spre fotoliul de lângă ea, apoi se întoarse şi veni spre Nathan.

— Sunt gata să începem, anunţă prinţul.

Sir Richards îi făcu semn străjerului de la intrare. Omul deschise uşa, şi în birou se repezi tatăl Sarei.

Imediat ce-l văzu, Sara se trase instinctiv mai aproape de soţul ei. Nathan o cuprinse cu braţul de talie, strâns.

Contele de Winchester făcu o plecăciune în faţa prinţului, apoi îi zări şi pe ceilalţi şi se încruntă.

Tocmai se pregătea să ceară să fie daţi afară, căci avea de discutat o problemă confidenţială, dar prinţul i-o luă înainte:

— Stai jos, Winston. Abia aştept să rezolvăm chestiunea asta.

Imediat, contele se aşeză pe unul dintre scaunele din faţa prinţului.

— Aţi examinat probele pe care vi le-am trimis?

— Da, răspunse prinţul. Winston, l-ai cunoscut pe stimatul nostru director al operaţiunilor de război?

Winston se întoarse spre Sir Richards şi dădu scurt din cap.

— Ne-am întâlnit de vreo două ori. Pot să întreb de ce e aici? Nu văd ce legătură are problema asta cu departamentul lui. E vorba de încălcarea unui contract, şi nimic mai mult.

— Dimpotrivă, interveni Sir Richards, pe un ton dulce şi rece ca îngheţata. Atât prinţul cât şi eu suntem foarte curioşi să aflăm cum aţi aflat acele informaţii despre Contele de Wakersfield. Sunteţi atât de bun să ne explicaţi?

— Trebuie să protejez persoana care mi le-a dezvăluit, declară Winston.

O privi un moment pe Sara, semnificativ, apoi se întoarse din nou spre prinţ.

— Nu este important cum le-am primit, my lord. Cu siguranţă, după ce aţi citit faptele, v-aţi dat seama că fiica mea nu-şi poate trăi viaţa cu fiul unui trădător. Ar ajunge o proscrisă. Tatăl marchizului nu a acţionat cu bună credinţă nici faţă de rege, nici faţă de familia Winchester, când a semnat contractul prin care fiul lui era unit cu fiica mea. Prin urmare, cer ca Sara să fie eliberată de acest legământ ridicol și ca darul să-i fie predat ei, ca o compensaţie pentru jena şi umilinţa pe care a trebuit să le sufere.

— Mă tem că va trebui să insist să ne spuneţi cine v-a dat informaţiile despre tatăl lui Nathan, repetă Sir Richards.

Winston se întoarse spre prinţ, aşteptându-i sprijinul.

— Aş prefera să nu răspund la această întrebare.

— Cred că trebuie să răspunzi, replică prinţul.

Umerii lui Winston se înmuiară.

— Fiica mea, bolborosi el. Sara ne-a scris. Ea ne-a dat informaţiile.

Sara nu scoase o vorbă. Nathan o strânse uşor, într-o încercare stângace de a o încuraja. Nu protestă deloc.

„Nu-l dezamăgi," îşi zise ea. Asta-i ceruse. Încercă să se concentreze asupra discuţiei, dar îi tot revenea în minte porunca şoptită de Nathan.

Tatăl ei venea cu tot felul de explicaţii privind motivele pentru care fiica lui ar fi fost dispusă să destăinuiască acele informaţii incriminatoare despre tatăl lui Nathan. Sara se săturase de atâtea minciuni.

Prinţul îi distrase atenţia, făcându-i semn unuia dintre oamenii

care stăteau în spatele lui.

Păzitorul se duse imediat la uşa laterală şi o deschise.

Intră un om scund şi slab, care-şi ţinea în mâini boneta neagră.

Sara nu-l cunoştea. Era clar, însă, că tatăl ei îl recunoscuse. Nu-şi putea ascunde surprinderea.

— Cine-i acest om care ne deranjează discuţia? întrebă el.

Jalnica sa încercare de a scăpa basma curată nu avu niciun efect.

— E Luther Grant, răspunse tărăgănat Sir Richards. Cred că l-ai cunoscut, Winchester. Luther a lucrat ca ajutor în departamentul nostru. Părea atât de demn de încredere, încât i s-a dat în sarcină arhiva. Singura lui datorie era aceea de a ţine în siguranţă secretele Angliei.

Apoi, tonul directorului deveni tăios.

— De-acum încolo, Luther va păzi zidurile închisorii Newgate. Din propria lui celulă.

— Jocul s-a sfârşit, interveni Caine. Grant ne-a spus că l-ai plătit ca să se uite în dosarul lui Nathan. Iar când acolo n-a găsit nimic compromiţător, s-a uitat în cel al tatălui lui Nathan.

Pe chipul lui Winston nu se citea decât dispreţ.

— Cui îi pasă cum au ieşit la iveală informaţiile? mormăi el. Nu contează decât faptul că…

— A, ba nouă ne pasă, îl întrerupse Sir Richards, Ai comis un act de trădare.

— Asta nu se pedepseşte cu spânzurătoarea? întrebă prinţul.

Winston tremura de furie.

— N-am fost niciodată necredincios coroanei! anunţă el, privindu-l pe prinţul regent. Când toţi ceilalţi politicieni din oraşul ăsta vă ridiculizau, eu v-am stat alături, ferm! Dumnezeule, v-am luat apărarea chiar şi când aţi vrut să scăpaţi de soţia dumneavoastră. Aşa-mi răsplătiţi loialitatea?

Prinţul se înroşise la faţă. Era clar că nu i plăcea să i se aducă aminte cât de nepopular fusese, nici despre încercarea de a se debarasa de nevastă. Îl privi pe Winston încruntat, clătinând din cap:

— Cum îţi permiţi să-i vorbeşti prinţului dumitale regent cu atâta insolenţă?

Winston îşi dădu seama că mersese prea departe.

— Vă rog să mă scuzaţi, my lord, îngăimă el, dar încerc cu disperare să-mi apăr fiica. Marchizul de St. James nu e destul de bun pentru ea.

Prinţul trase adânc aer în piept. Era tot roşu la faţă, dar glasul i se mai calmase când răspunse:

— Nu sunt de acord cu dumneata. Niciodată n-am manifestat un interes prea activ faţă de departamentul de război, căci mă plictiseşte enorm, dar o dată ce am citit faptele despre tatăl lui Nathan i-am cerut

lui Sir Richards să-mi dea şi dosarul fiului. Nathan nu e răspunzător pentru păcatele tatălui său. Niciun om n-ar trebui să fie.

Ridicând glasul cu o octavă, adăugă:

— Altfel, şi supuşii mei m-ar putea condamna pentru slăbiciunile tatălui meu, nu-i aşa?

— Nu vă fac responsabil pentru boala tatălui dumneavoastră, îl asigură Winston.

Prinţul dădu din cap.

— Chiar aşa, mormăi el. Şi nici eu nu-l fac pe Nathan responsabil pentru greşelile comise de tatăl lui. Nu, marchizul nu are nicio vină, repetă el pe un ton obosit. Însă chiar dacă ar avea, şi-a dovedit cu prisosinţă loialitatea prin toate faptele curajoase pe care le-a săvârşit în folosul Angliei. Dacă toate secretele ar putea fi dezvăluite, Nathan ar merita titlul de cavaler pentru eroismul lui. Şi, că tot am ajuns aici, am aflat că şi Contelui de Cainewood i s-ar cuveni acelaşi tratament. Lectura dosarului mi-a ocupat aproape toată seara, Winston, iar acum, că ştiu toate faptele, pot spune că mă simt onorat să stau în aceeaşi încăpere cu aceşti doi oameni loiali şi distinşi.

Un minut, nimeni nu scoase o vorbă. Nathan o simţea pe Sara tremurând.

Observă că se uita la tatăl ei şi ar fi vrut să-i spună în şoaptă că totul urma să fie bine, că niciodată n-avea s-o mai poată speria. Prinţul vorbi din nou.

— Sir Richards refuză să dea publicităţii informaţiile, şi am hotărât ca în această privinţă să-i recunosc înţelepciunea. E de-ajuns să spun că aceşti oameni se bucură de recunoştinţa mea. Iar acum, am un târg să vă propun.

Se întoarse spre director.

— Dacă Winston ne asigură că nu va scoate o vorbă despre tatăl Iui Nathan, sugerez să nu-l închidem.

Sir Richards se prefăcu că medita la această propunere.

— Eu aş prefera să-l văd spânzurat. Totuşi, decizia vă revine dumneavoastră. Eu nu vă sunt decât un umil slujitor.

Prinţul dădu din cap. Îl privi din nou pe Winston.

— Ştiu că anumite persoane din casa dumitale sunt la curent cu informaţiile despre tatăl lui Nathan. Va fi de datoria dumitale să te asiguri că vor tăcea. Răspunzi de apărarea lui Nathan împotriva oricărui asemenea scandal, căci dacă-mi ajunge la ureche cel mai mic zvon, vei fi acuzat de trădare. E clar?

Winston dădu din cap. Era atât de furios, încât abia mai putea să vorbească. Repulsia prinţului era vizibilă. Contele de Winchester ştia că n-avea să mai primească nicio funcţie importantă pe viitor. Imediat ce prinţul se dezicea de el, toţi ceilalţi aveau să-i urmeze exemplul.

Sara simţea turbarea tatălui ei. I se contractă gâtlejul şi se temu să

nu i se facă rău.

— Pot să beau un pahar cu apă, te rog? îi ceru ea lui Nathan, în şoaptă.

Imediat, Nathan se duse să-i aducă de băut. Caine se ridică şi el şi-l scoase pe Luther Grant pe uşa laterală.

Winston se întoarse spre Sir Richards.

— Aş putea contesta toate astea. E vorba de cuvântul lui Grant faţă de al meu, totuşi.

Directorul clătină din cap.

— Mai avem şi alte dovezi, minţi el.

Contele de Winchester se ridică. Era clar că-l crezuse.

— Înţeleg, bombăni el. Cum aţi aflat despre Luther? îl întrebă pe prinţ.

— Ne-a spus soţia dumitale, răspunse prinţul. A venit în ajutorul fiicei ei, Winston, în timp ce dumneata încercai s-o distrugi. Pleacă, Winston. Mi se face rău când te văd.

Contele de Winchester făcu o plecăciune în faţa prinţului, îşi privi fiica o fracţiune de secundă, apoi ieşi din birou.

Sara nu mai văzuse niciodată chipul tatălui ei atât de negru de furie. O cuprinse teama. Ştia că mama ei avea să-i suporte curând efectele mâniei.

Dumnezeule mare, trebuia să ajungă la ea înaintea lui.

— Vreţi să mă scuzaţi, vă rog? strigă ea, repezindu-se spre uşă.

Prinţul abia dăduse din cap, când uşa se închise în urma ei.

— Credeţi că i s-a făcut rău? întrebă Sir Richards.

— Nu văd de ce i-ar fi, răspunse prinţul. Richards, adăugă el pe un ton mai blând, ştiu cum diverşii şefi de departamente şuşotesc dispreţuitor pe seama mea. Am şi eu spioni, care să mă informeze. Mai ştiu şi că niciodată n-ai scos o vorba rea despre mine. Deşi am fost judecat pe nedrept ca un conducător care se răzgândeşte oricând îi vine la socoteală, îţi spun acum că nu e aşa. N-am să mă răzgândesc în privinţa lui Winston, te asigur.

Sir Richards îl însoţi până la uşă.

— Vă daţi seama, my lord, că l-am minţit pe Winston când i-am spus că avem şi alte probe împotriva lui. Într-adevăr, e vorba doar de cuvântul lui Grant, faţă de al său, şi dacă ar fi să forţeze problema…

Prinţul zâmbi.

— N-o să forţeze nimic, îl asigură el pe director.

Nathan intră pe uşa laterală, cu un pahar în mână, urmat de Caine.

Prinţul tocmai plecase.

— Unde-i Sara? întrebă el.

— S-a dus până la spălător, răspunse Sir Richards.

Întorcându-se la birou, se prăbuşi pe scaun.

— Pe toţi sfinţii, ce uşor a mers! Nu puteam fi sigur de reacţia

prinţului regent. De data asta, a nimerit-o bine, nu?

— Şi va rămâne de părerea asta? întrebă Caine. Sau, de mâine-ncolo, Winston va reveni în tabăra lui?

Directorul ridică din umeri.

— Mă rog să nu se răzgândească, şi presimt c-o să se ţină de cuvânt.

Caine se rezemă de marginea biroului.

— Eu tot nu pot să cred că l-ai lăsat să citească dosarele, Richards.

— Atunci, nu crede, răspunse directorul, zâmbind. L-am prezentat doar un scurt sumar al unora dintre cele mai mărunte fapte săvârşite. Nu te mai încrunta aşa, Caine. Şi tu, Nathan, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai tot învârti cu paharul ăla în mână. Faci numai apă pe covor.

— Unde întârzie Sara aşa de mult?

— Cred că nu se simţea prea bine. Mai las-o în pace câteva minute.

Nathan oftă. Se duse să umple iar paharul cu apă, în timp ce Sir Richards îl punea pe Caine la curent cu activităţile din cadrul departamentului.

Încercă să aibă răbdare, dar când trecură încă zece minute fără ca Sara să se fi întors în birou, se hotărî să se ducă după ea.

— Unde naiba-i spălătorul ăla? S-ar putea ca Sara să aibă nevoie de mine.

Sir Richards îl îndrumă spre etajul de deasupra.

— Hârtiile sunt gata pentru semnat? întrebă Caine, în timp ce Nathan se întorcea să iasă.

— Sunt pe birou, răspunse Nathan peste umăr. După ce pun mâna pe Sara şi-o aduc înapoi, terminăm totul.

— Ce romantic el comentă Caine.

— De fapt, ceea ce se pregăteşte să facă pentru soţia lui îmi dovedeşte că are într-adevăr un suflet romantic. Cine s-ar fi aşteptat ca Nathan să se îndrăgostească?

Caine zâmbi.

— Cine s-ar fi aştepta să se îndrăgostească o femeie de el? Sara îl iubeşte la fel de mult ca şi el pe ea. Nathan e hotărât s-o ia de la început.

— Sara nu-i la spălător! strigă Nathan din uşă. La dracu', Richards, unde-ai trimis-o, pentru numele lui Dumnezeu, afară pe stradă?

Caine se ridică.

— Nathan, s-ar putea să avem o problemă… spuse el, cu glasul îngroşat de îngrijorare. Sir Richards, ce spunea prinţul despre mama Sarei?

Directorul îşi împingea deja scaunul ca să se ridice.

Nu înţelegea clar despre ce pericol putea fi vorba, dar îi simţea mirosul în aer.

— Winston a întrebat cine ne spusese despre Grant. Prinţul i-a răspuns că de la soţia lui aflase numele.

Nathan şi Caine o şi luaseră la goană spre uşă.

— Winston n-ar îndrăzni să se-atingă de soţia sau de fiica lui, bombăni Sir Richards, pornind după cei doi. Credeţi că acolo s-a dus Sara, nu-i aşa? Charles, mai strigă el peste umăr, adu trăsura!

Nathan ajunse la parter, urmat îndeaproape de Caine, când Sir Richards dădea colţul palierului de deasupra.

— Nathan, doar nu-l crezi pe Winston capabil să-i facă vreun rău soţiei sau fiicei lui!

Deschizând uşa de perete şi alergând în stradă, Nathan strigă peste umăr:

— Nu, Winston nu s-ar atinge de ele! Ar lăsa pedeapsa în seama lui frate-său! Aşa lucrează ticălosul ăsta. La dracu', Caine, Sara a plecat cu trăsura ta! Dumnezeule, trebuie s-ajungem la ea înaintea lui Henry.

O birjă gonea pe stradă. Nathan nu mai aşteptă trăsura directorului. Alergă în faţa cupeului, se pregăti şi înhăţă căpestrele cailor.

Se opinti cu umărul în coastele celui mai apropiat cal. Caine împinse şi el, iar trăsura se opri scârţâind din toate încheieturile.

Vizitiul fu aruncat de pe capră şi începu să strige. Muşteriul, un tânăr blond cu ochelari şi ochii mijiţi, scoase capul pe fereastră să vadă ce se întâmpla, tocmai când Nathan deschidea uşa. Până să se dezmeticească, tânărul se pomeni aruncat pe caldarâm.

Caine începu să-i strige îndrumări birjarului, în timp ce Sir Richards îl ajuta pe client să se ridice. Directorul era plin de solicitudine, până-şi dădu seama că risca să rămână pe loc. Atunci îl împinse pe tânăr iar la pământ şi sări în birjă înainte ca uşa să se închidă.

Nimeni nu scoase o vorbă pe drumul spre casa din oraş a familiei Winchester. Nathan, tremura de frică. Pentru prima dată în viaţa lui, se revolta împotriva izolării pe care şi-o impusese întotdeauna. Avea nevoie de Sara şi, Doamne sfinte, dacă i se întâmpla ceva înainte de a-i putea dovedi că era vrednic de ea, că o putea iubi la fel de mult cum merita să fie iubită, nu se credea în stare să mai continue.

În răstimpul acelor minute lungi şi insuportabile, Nathan învăţă cum să se roage. Se simţea la fel de nepriceput ca un ateu, nu-şi mai amintea nici măcar o singură rugăciune din copilărie, aşa că până la urmă cerşi doar îndurarea lui Dumnezeu.

Câtă nevoie avea de ea…

Drumul până la reşedinţa mamei sale fu la fel de traumatic şi pentru Sara. Nu era în panică, ştiind că avea destul timp ca să ajungă ea cea dintâi la mama ei. Tatăl ei trebuia să treacă pe-acasă pe la

unchiul Henry, făcând un ocol de cel puţin douăzeci de minute, la care se adăugau încă cincisprezece minute, cel puţin, ca să-şi întărite fratele. Dacă Henry era chinuit de mahmureala lui zilnică, mai avea nevoie de timp şi ca să-şi limpezească minţile şi să se îmbrace.

O mai mângâia, în chip ciudat, şi gândul că Nathan avea nevoie de timp ca să descopere că nu era la spălător. Ştia că, apoi, urma să vină după ea.

„Nu mă dezamăgi," îi reveni în minte porunca şoptită de el. Încercă imediat să se înfurie. Cum îndrăznea să creadă că l-ar fi dezamăgit? Cum îndrăznea…

Nu se putea înfuria cu adevărat, căci în adâncul inimii nu era deloc sigură că avea dreptul să fie indignată. Îl dezamăgise? Nu, în niciun caz. Adevărul era unul, şi simplu: Nathan n-o iubea.

O tratase cu consideraţie, trebuia să recunoască atâta lucru. Era şi un amant blând. Se purtase cu ea răbdător, delicat, şi niciodată n-o speriase de-a binelea. Nici măcar o dată.

Dar n-o iubea.

N-o învăţase să se apere, pentru că nu voia să se deranjeze cu corvoada de a-i purta de grijă. Nu voia să i se întâmple nimic rău.

Era un om bun.

Sara izbucni în lacrimi. De ce nu putea s-o iubească?

„Nu mă dezamăgi." Dacă n-o iubea, de ce-i păsa dacă-l dezamăgea sau nu?

Era atât de absorbită în gânduri, încât nu-şi dădu seama că trăsura se oprise până când vizitiul lui Caine îi strigă că ajunseseră la destinaţie.

Îi ceru să aştepte şi urcă grăbită treptele.

Valetul, un om angajat recent de tatăl ei, îi spuse că atât mama cât şi sora ei erau plecate în după-amiaza aceea. Sara nu-l crezu. Intră pe lângă el şi urcă grăbită scara până la etaj, ca să vadă cu ochii ei.

Jignit, valetul pufni şi se retrase în partea din spate a casei. Dormitoarele erau pustii. Sara fu mai întâi uşurată, apoi îşi dădu seama că trebuia să şi găsească mama înaintea celor din familia Winchester. Răsfoi invitaţiile de pe masa de scris, dar niciuna nu conţinea indicii despre programul din acea după-amiază.

Se hotărî să coboare la parter şi să ia servitorii la întrebări. Tocmai ajunsese pe palier, când uşa de la intrare se deschise. Sara crezu că era mama ei, care se întorcea acasă, şi începu să coboare treptele. Se opri la jumătatea scării, când în antreu pătrunse ţanţoş unchiul Henry.

O văzu de îndată. Strâmbătura de pe chipul lui făcu să i se întoarcă stomacul pe dos.

— Tata s-a dus direct la tine, nu-i aşa? strigă Sara, cu dispreţ. Ştiam eu. Te aşteaptă la White's, nu?

Ochii unchiului ei se îngustară ca două fante.

— Maică-tii ar trebui să i se taie limba că şi-a dat în vileag bărbatul. Nu-i treaba ta, Sara. Dă-te la o parte. Am o vorbă cu maică-ta.

Sara clătină din cap.

— N-am să te las să-i vorbeşti! strigă ea. Nici acum, şi nici mâine – niciodată! Dacă trebuie s-o silesc, am s-o fac, dar va pleca din Londra. O vizită plăcută la sora ei ar fi cea mai nimerită. S-ar putea chiar să-şi dea seama că nu vrea să se mai întoarcă niciodată aici. Dumnezeule, cât aş vrea să fie aşa! Mama merită puţină bucurie în viaţa ei, şi voi avea grijă să şi-o găsească!

Henry închise uşa în urma lui, cu piciorul. Ştia că n-ar fi fost prudent s-o lovească pe Sara, căci îşi amintea cum îl ameninţase soţul ei când intrase în tavernă, ca să-şi ia mireasa.

— Întoarce-te la nemernicul cu care eşti măritată! strigă el. Victoria, vino-aici! Am să-ţi spun vreo două vorbe.

— Mama nu-i acasă. Şi acum, ieşi afară! Mi se face greaţă numai când te văd.

Henry porni să urce scara.

Se opri când văzu suportul de umbrele, de alamă, din colţ. Era prea furios ca să se mai gândească la consecinţe.

Fetişcana avea nevoie de o lecţie. Doar o lovitură zdravănă, ca să-i bage minţile-n cap.

Întinse mâna spre bastonul cu măciulie de fildeş. Doar o lovitură…

Capitolul 16

Fu cât pe ce să-l ucidă, naibii. Zbieretele torturate se auzeau până-n stradă. Trăsura încă nu se oprise complet, când Nathan sări jos şi o luă la fugă pe trepte.

Acele urlete îngrozitoare îl făceau să înnebunească de teamă pentru Sara lui – o asemenea teamă, încât nici nu observă că era un glas de bărbat. Dădu buzna pe uşă, smulgând-o din ţâţâni şi trântind-o în capul lui Henry Winchester. Tăblia grea de lemn îi înăbuşi răcnetele?

Nathan nu era deloc pregătit pentru priveliştea care-l aştepta. Se opri locului, uluit. Caine şi Sir Richards, venind din urmă, se ciocniră de el. Toţi trei îşi regăsiră echilibrul, privind spre ceea ce-l făcuse pe Nathan să încremenească.

Henry Winchester zăcea ghemuit în mijlocul holului, ţinându-se cu ambele mâini de locul dintre picioare.

Se zvârcolea în chinuri, iar Sir Richards şi Caine observară imediat sângele care-i curgea din nas.

Nathan o privea fix pe Sara. Soţia lui stătea la baza scării. Părea absolut calmă, desăvârşit de frumoasă şi complet nevătămată.

Nu păţise nimic. Ticălosul nu apucase s-o atace. Da, era teafără. Nathan îşi tot repeta în minte acest lucru, încercând să se calmeze.

Nu reuşi. Îi tremurau mâinile. Trebuia s-o audă pe ea spunându-i că nu păţise nimic, ca să poată respira normal din nou.

— Sara?

Îi rostise numele într-o şoaptă atât de răguşită, încât se îndoi că-l auzise peste tot tărăboiul pe care-l făcea unchiul Henry. Încercă din nou:

— Sara? Eşti bine? Nu ţi-a făcut… nimic, aşa-i?

Disperarea din glasul soţului ei fu cât pe ce s-o doboare. Ochii i se umplură de lacrimi, şi-şi dădu seama că şi ai lui Nathan erau la fel de împăienjeniţi. O durea inima la vederea expresiei de pe chipul lui. Arăta atât de… speriat, atât de vulnerabil… de iubitor…

Dumnezeule mare, o iubea! Se vedea cât de colo.

„Mă iubeşti!” îi veni ei să strige. N-o făcu, desigur, căci mai erau şi alţii de faţă. Dar o iubea. Nu putea vorbi, iar zâmbetul nu i se mai şterge de pe buze.

Porni spre soţul ei, apoi îşi aminti de ceilalţi. Întorcându-se spre Caine şi Sir Richards, îi salută cu o reverenţă ireproşabilă.

Caine zâmbi. Sir Richards începu să se încline, politicos, dar se opri şi întrebă autoritar:

— Dar ce s-a întâmplat aici?

— La naiba, Sara, vorbeşte! murmură gâtuit Nathan, în acelaşi timp. N-ai păţit nimic?

Sara se întoarse spre soţul ei:

— Nu, Nathan, n-am nimic. Îţi mulţumesc că te interesezi.

Apoi îşi privi unchiul.

— Unchiul Henry a avut un mic accident, anunţă ea.

Directorul se lăsă într-un genunchi şi ridică un rest al uşii de pe pieptul lui Henry.

— Am dedus şi eu atâta lucru, draga mea, îi spuse el Sarei.

Aruncă ţandăra de lemn într-o parte, apoi se încruntă spre Henry.

— Pentru numele îndurătului Dumnezeu, omule, termină cu smiorcăiala. Mai mare ruşinea! Te-a doborât uşa când a dat Nathan buzna, sau erai deja pe jos? Vorbeşte, Winchester. Nu disting o vorbă din toate bolboroselile astea.

Caine înţelesese deja. Sara îşi freca dosul mâinii drepte, care pesemne o ustura, iar Henry îşi ţinea mâinile încleştate sub pântec.

— Unchiul Henry a suferit accidentul înainte de a cădea uşa peste el, explică Sara, incredibil de voioasă, zâmbindu-i lui Nathan.

Directorul zâmbi şi el.

— Te rog, astâmpără-mi curiozitatea şi povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Sara nu prea voia să-i explice. Dacă afla ce făcuse, Sir Richards ar fi fost oripilat de comportamentul ei, atât de nepotrivit pentru o lady.

Nathan, însă, nu. El avea să fie mândru de ea. Sara abia aştepta să rămână singuri, ca să-i spună toate detaliile – lovitură cu lovitură.

— Unchiul Henry s-a împiedicat de un baston, spuse ea, neputându-şi stăpâni zâmbetul.

În sfârşit, Nathan se trezi din stupoare şi privi în jur. Sara tocmai ajunsese lângă el, când o luă de mână şi-i privi atent petele roşii de pe dosul palmei drepte.

Din gâtlej îi răsună acel mârâit gros pe care Sara îl găsea tot mai adorabil. Îl cuprinse de talie, strângându-l cu putere.

— N-am păţit nimic, Nathan, îi şopti ea. N-ai de ce să-ţi mai faci griji.

Îşi rezemă obrazul de pieptul lui. Bătăile inimii sale îi arătau că vorbele ei liniştitoare nu-l potoliseră deloc. Totuşi, Nathan reuşi să vorbească pe un ton de un calm înşelător, când o întrebă:

— Bastonul era la tine sau la el?

— Când a pornit pe scară, spre mine, era la el. Îl luase din suportul de umbrele.

Nathan îşi imagină scena în minte. Încercă să-i desprindă braţele din jurul lui.

— Nathan? Acum s-a terminat. Nu m-a lovit.

— A încercat?

Parcă s-ar fi ţinut de o statuie, atât de rigid devenise. Sara oftă uşor, apoi răspunse:

— Da, dar nu l-am lăsat. Mi-am amintit instrucţiunile tale şi am egalat sorţii, aşa cum m-ai învăţat tu. În plus, mai aveam şi elementul surpriză de partea mea. Unchiul Henry nu este deloc obişnuit ca femeile să se apere. Când a căzut pe spate, era… uimit.

— Caine? la-o pe Sara afară şi aşteaptă-mă. Richards, du-te şi tu cu ei.

Toţi trei îi spuseră" nu" în acelaşi timp. Caine n-avea chef de complicaţiile debarasării de un cadavru. Sara nu voia ca Nathan să fie trimis la galere. Lui Richards nu-i ardea de făcut hârţoage.

Când terminară cu argumentele, Nathan încă mai era ţeapăn de furie.

— La naiba, Sara, dacă m-ai lăsa doar să…

— Nu, Nathan.

Nathan oftă prelung, iar Sara ştiu că învinsese.

— Nathan, nu putem pleca până nu mă conving că mama e în siguranţă, îi şopti ea. Dar vreau să vin cu tine acasă. Cum ai să rezolvi problema asta?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

— Voiam să zic, Nathan, cum rezolvăm problema asta?

Caine propuse o soluţie simplă:

— Ştii, Nathan, Henry pare să aibă nevoie de cât mai multă odihnă. Poate că o călătorie pe mare, până în colonii, ar fi ideală pentru sănătatea lui.

Imediat, Nathan se lumină la faţă.

— Ocupă-te tu, Caine.

— Am să i-l dau în primire lui Colin şi-l las pe el să aranjeze detaliile, răspunse Caine.

Îl ridică pe Henry de ceafă.

— Câteva frânghii şi-un căluş sunt toate bagajele de care are nevoie.

Sir Richards dădu din cap a încuviinţare.

— Voi aştepta eu aici până se întoarce mama ta, Sara. Am să-i explic că unchiului tău i-a venit dintr-o dată cheful să plece într-o lungă călătorie. Şi pe tatăl tău am să-l aştept. Vreau să schimb câteva cuvinte şi cu el. Ce-ar fi ca acum tu şi Nathan s-o întindeţi? Luaţi trăsura mea şi spuneţi-i vizitiului să se întoarcă după mine mai târziu.

Henry Winchester îşi revenise îndeajuns ca să se repeadă spre uşă, îndoit de şale. Caine îi dădu un brânci spre cumnatul său.

Nathan nu lăsă să-i scape ocazia. Trânti un dos de pumn în burta lui Henry. Lovitura îl trimise pe unchiul Sarei la podea, să se mai zvârcolească puţin.

— Te simţi mai bine, Nathan? întrebă Caine.

— Enorm!

— Ce facem cu hârtiile pe care le-ai pregătit? se interesă Sir Richards.

— Aduceţi-le diseară la balul lui farnmount. O să ne retragem pentru câteva minute în biblioteca lui Lester. Sara şi cu mine ar trebui să ajungem acolo pe la nouă.

— Va trebui să mă întorc la birou să le iau, spuse directorul. Stabileşte întâlnirea pentru ora zece, Nathan, ca să fim mai siguri.

— Pot să întreb şi eu despre ce discutaţi? interveni Sara.

— Nu.

Răspunsul repezit al soţului ei o irită.

— Nu vreau să ies din casă diseară, anunţă ea. Am ceva foarte important de discutat cu tine.

Nathan clătină din cap.

— Va trebui să ai încredere în mine, femeie, mormăi el, în timp ce o trăgea pe uşă afară.

Sara scoase o exclamaţie de indignare:

— Ce tupeu ai, să-mi spui…

Se întrerupse când Nathan o ridică în braţe şi o puse în trăsură. Expresia lui era mohorâtă, şi observă că şi mâinile îi tremurau.

N-o lăsă să stea lângă el, ci se aşeză în faţa ei, întinzându-şi picioarele lungi astfel încât o imobiliză între ele.

Imediat ce trăsura porni, se întoarse şi începu să se uite pe fereastră.

— Nathan?

— Da?

— Acum… suferi efectele?

— Nu.

Era dezamăgită, căci sperase că simţea nevoia să-şi descarce frustrarea la fel ca ea.

Amintirea felului cum o ajutase soţul ei să scape de tensiune o făcu să se înroşească.

— Bărbaţii nu rămân cu efecte după ce se luptă?

— Unii, da. N-ar fi trebuit să-l lovesc pe Henry în faţa ta, adăugă el, refuzând în continuare s-o privească.

— De ce?

— Eşti soţia mea. Nu trebuie să fii martoră la… violenţe. Pe viitor, am să mă abţin de la…

— Nathan, îl întrerupse Sara, nu m-a deranjat. Sincer. Vor exista momente când o să se mai întâmple. Mă opun violenţei, adăugă ea grăbită, dar voi recunoaşte că sunt momente când un pumn zdravăn e cel mai potrivit lucru. Poate fi foarte înviorător.

Nathan clătină din cap.

— Nu m-ai lăsat să-i omor pe piraţi, mai ţii mine?

— Te-am lăsat să-i baţi.

Ridică din umeri, apoi oftă prelung.

— Eşti o lady. Eşti delicată şi feminină, şi când sunt cu tine, mă voi purta ca un gentleman. Aşa o să fie, Sara. Nu mă contrazice.

— Cu mine te-ai purtat întotdeauna ca un gentleman, şopti ea.

— M-am purtat pe dracu'! Am să mă schimb, Sara. Şi acum, lasă vorba. Încerc să gândesc.

— Nathan? Ai fost îngrijorat pentru mine?

— La naiba, da, am fost îngrijorat! răcni el.

Sara îşi stăpâni zâmbetul.

— Tare aş mai vrea să mă săruţi.

Nici măcar n-o privi când răspunse:

— Nu.

— De ce?

— Trebuie să fie aşa cum se cuvine, Sara.

Ce Dumnezeu voia să spună cu asta?

— Întotdeauna se cuvine să mă săruţi.

— Dacă te sărut, am să distrug totul.

— Vorbeşti fără sens.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu Henry! îi ordonă el.

Sara oftă uşor.

— L-am lovit… acolo.

Un zâmbet descreţi fruntea lui Nathan.

— Mai ţii minte cum se dă un pumn ca lumea?

Sara se hotărî să nu-i răspundă până nu se uita la ea. Trecu un timp, şi în sfârşit Nathan cedă.

— Ştiam eu că vei fi mândru de mine, îi şopti Sara, zâmbind. Totuşi, majoritatea gentlemenilor ar fi fost îngroziţi.

O trase brutal pe genunchii lui, strecurându-şi degetele în părul ei.

— Eu nu sunt majoritatea gentlemenilor, spuse el, înainte de a-şi lăsa gura peste a ei.

Trăsura se opri, dar numai Sara îşi dădu seama de acest lucru. Nathan îşi pierduse complet controlul. Cu chin cu vai, o luă de mână şi o trase până în casă. Jade zâmbi când îi văzu urcând val vârtej scările.

Când ajunseră la etaj, Nathan se mai calmase. Îi deschise uşa dormitorului. Sara îşi ducea deja mâinile la spate, ca să-şi descheie nasturii rochiei, în drum spre pat. Se opri când auzi uşa trântindu-se.

Când se întoarse, văzu că era singură. Nathan plecase. Scoase un ţipăt indignat, deschise uşa şi o luă la fugă pe culoar.

Jade îi ieşi în întâmpinare pe palierul scării.

— Nathan tocmai a plecat. M-a rugat să-ţi spun să fii gata la opt. A mai propus şi să-ţi împrumut o rochie, de vreme ce cufărul tău e încă

pe „Seahawk”.

— Cum a putut să-ţi spună toate astea şi să şi plece deja?

Jade zâmbi.

— Fratele meu alerga de parcă l-ar fi mânat toţi dracii. Şi-a terminat instrucțiunile afară, pe peron. O să ne reîntâlnim mai târziu, Sara. Trebuie că are nişte treburi de rezolvat – cel puţin, asta cred că a adăugat când a sărit în trăsura lui Caine şi şi-a luat tălpăşiţa.

Sara clătină din cap.

— Fratele tău e lipsit de orice consideraţie, grosolan, arogant, încăpăţânat…

— Şi îl iubeşti.

Umerii i se înmuiară.

— Da, îl iubesc. Şi cred că s-ar putea să mă iubească şi el pe mine, murmură ea. Poate că încă nu-şi dă seama, sau îi e doar puţin frică. Of, nici nu mai ştiu… Da, sigur că mă iubeşte. Cum ai putea crede că nu?

— Nu te contrazic, Sara. Şi eu cred că Nathan te iubeşte, adăugă Jade, dând din cap. Ba chiar, mi se pare evident. E atât de… zguduit. Dintotdeauna a fost taciturn dar acum nici nu mai înţelegi nimic când bodogăne.

Ochii Sarei se umplură de lacrimi.

— Vreau să-mi spună că mă iubeşte, şopti ea.

Plină de compasiune, Jade o bătu pe dosul mâinii şi o conduse în dormitor.

— Ştii că sunt tot ceea ce şi-ar putea dori vreodată Nathan de la o soţie? Nicio femeie nu l-ar putea iubi atât de mult ca mine. Te rog, nu mă considera inferioară. Nu sunt. Sunt doar foarte diferită de tine, Jade.

Sora lui Nathan se întoarse dinspre dulap, privind-o pe Sara neîncrezătoare.

— De ce-ai crede că te-aş considera vreodată inferioară?

Sara încercă să-i explice, bâlbâindu-se, cum o comparaseră mereu oamenii de pe” Seahawk” cu Jade, şi cum mereu ieşise în pierdere.

— Şi pe urmă au atacat piraţii, şi m-am putut reabilita în ochii lor.

— Nici nu mă mir, îi dădu Jade dreptate.

— Am şi curaj. Nu mă laud, Jade. Nathan m-a convins că sunt foarte curajoasă.

— Şi amândouă le suntem foarte loiale soţilor noştri, confirmă Jade, întorcându-se spre dulap pentru a căuta în continuare o rochie potrivită.

— Lui Nathan îi place să port numai rochii cu guler înalt, spuse Sara.

— Asta spune ceva, nu?

— De obicei, încerc să-i fac pe plac.

Jade nu îndrăzni s-o lase să-i vadă expresia. Furia din vocea cumnatei sale făcea s-o umfle râsul. Biata fată iar se ambala.

— Poate că tocmai asta e problema, Jade. Am fost prea docilă. Mereu îi spun lui Nathan cât de mult îl iubesc. Şi ştii ce-mi răspunde de fiecare dată?

Nu-i lăsă timp să ghicească.

— Mormăie. Jur pe Dumnezeu că asta face! Ei bine, de-acum s-a terminat – mulţumită ţie!

— Nu mai mormăie?

— Nu mai sunt docilă. Găseşte-mi cea mai decoltată rochie pe care o ai în garderobă.

La asta, Jade izbucni în râs.

— Nathan o să facă o criză.

— Sper! răspunse Sara.

Cinci minute mai târziu, Sara ţinea în braţe o rochie de culoarea ivoriului.

— Am purtat-o numai o dată, în casă, aşa că n-a văzut-o nimeni. Caine nu m-a lăsat să mă îmbrac cu ea şi în lume.

Sarei îi plăcea la nebunie rochia. Îi mulţumi lui Jade de mai multe ori, apoi dădu să iasă. Dintr-o dată, se opri şi se întoarse în loc.

— Pot să te întreb ceva?

— Acum suntem surori, Sara. Mă poţi întreba orice.

— Tu plângi vreodată?

Jade nu se aşteptase la o asemenea întrebare.

— Da, răspunse ea. Tot timpul, de fapt.

— Nathan te-a văzut vreodată plângând?

— Nici nu ştiu dacă m-a văzut sau nu.

După expresia prăbuşită a Sarei, Jade îşi dădu seama că nu era răspunsul pe care-l sperase.

— Ei, dacă stau să mă gândesc… da, m-a văzut plângând. Nu atât de des ca soţul meu, desigur.

— O, îţi mulţumesc că mi-ai făcut această confidenţă. N-ai idee ce fericită sunt!

Sara zâmbea radios. Jade era mulţumită, deşi în sinea ei recunoştea că nu prea ştia de ce era Sara atât de încântată.

Două ore mai târziu, Jade şi Caine aşteptau cu răbdare în hol ca Sara să-şi facă apariţia. Jimbo se plimba încoace şi-ncolo prin faţa uşii de la intrare.

— Să n-o scăpaţi din ochi până nu apare Nathan s-o ia în primire! ordonă el pentru a cincea oară.

Când apăru pe scară, Sara le atrase atenţia tuturor.

Jimbo fluieră încet.

— Nathan o să vadă roşu când o să-i arunce o privire Sarei.

Jade şi Caine erau de acord. Sara arăta magnific. Avea părul

desfăcut, iar buclele sale moi se unduiau în jurul umerilor la tot pasul.

Rochia era extrem de decoltată, sfârşindu-se într-un V adânc între sâni. Era cea mai provocatoare rochie pe care o văzuse Caine în viaţa lui. Şi n-o uitase.

— Credeam că am rupt drăcovenia asta când te-am ajutat să te dezbraci, şopti el.

Soţia lui roşi.

— Da, erai cam grăbit, dar n-ai rupt-o.

— Nathan o s-o facă, şopti iar Caine.

— Deci, crezi că-i va plăcea?

— Pe dracu' să-i placă!

— Perfect.

— Jade, scumpo, eu nu sunt atât de sigur că e o idee prea bună. Toţi bărbaţii prezenţi la bal vor pofti la Sara. Pe Nathan au să-l apuce pandaliile.

— Exact.

Sara ajunse în hol şi făcu o reverenţă.

— Nu e nevoie să fii formală cu noi, îi spuse Caine.

— Nici nu eram, zâmbi ea. Mă asiguram doar că n-am să cad din rochie când va trebui să mă înclin.

— Dar când bărbatu-tău o să te strângă de gât? întrebă Jimbo. Atunci rochia va fi destul de rezistentă, ce zici?

— Mă duc să-i găsesc o manta, spuse Caine.

— Prostii, obiectă Jade, e prea cald pentru mantale.

Discuţia continuă şi pe drum.

Ducele şi Ducesa de farnmount locuiau doar la o milă distanţă de Londra. Casa lor avea un diametru gigantic, cu peluze impresionante încercuind terasele. Servitori angajaţi anume ţineau făclii de-a lungul aleii, luminând drumul.

— Se zvoneşte că prinţul a încercat să cumpere reşedinţa lui farnmount, spuse Caine. N-o să se lase păgubaş, desigur.

— Da, îi dădu Jade dreptate, deşi abia dacă era atentă la comentariile soţului ei; o privea pe Sara. Pari cam roşie la faţă. Te simţi bine?

— Se simte perfect, răspunse Caine.

Dar Sara numai perfect nu se simţea. O frământau grijile.

— Winchesterii vor fi aici în seara asta! izbucni ea dintr-o dată. Niciunul dintre ei n-ar îndrăzni să-i ofenseze pe duce şi ducesă. Totuşi, nu înţeleg de ce e asta singura petrecere la care vine familia St. James.

Caine zâmbi.

— E singura la care sunt invitaţi, îi explică el.

— Sunt îngrijorată pentru Nathan, continuă Sara. Jimbo, aş vrea să poţi veni şi tu înăuntru. Caine s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul tău.

— Băiatul nu va păţi nimic, răspunse Jimbo, bătând-o pe mână. Nu te mai agita.

Nimeni nu mai scoase o vorbă până când trăsura se opri în faţa casei. Jimbo sări jos, apoi se întoarse s-o ajute pe Sara.

— Am să stau lângă trăsură. Când v-aţi săturat, ieşiţi în faţa uşii, şi-am să vă văd.

— Sara va sta cu noi până soseşte Nathan, spuse Caine.

Sara dădu din cap. Trase adânc aer în piept, îşi ridică poalele rochiei şi urcă treptele.

Sala de bal se afla la ultimul etaj – al patrulea. Scara care urca până acolo era plină de lumânări aprinse şi flori proaspăt culese.

Un lacheu stătea lângă intrarea în sala de bal. Caine îi dădu invitaţia, apoi aşteptă să sune din clopoţel.

— Contele de Cainewood şi soţia lui, Lady Jade! anunţă valetul cu glas răsunător.

Apoi veni rândul Sarei. Îi dădu servitorului invitaţia primită de la Caine şi aşteptă să fie prezentată.

— Lady Sara St. James!

Parcă ar strigat" foc!". Un murmur scăzut începu în mijlocul mulţimii, iar când toţi ajunseră să şuşotească, sunetul devenise puternic ca un vuiet de cutremur.

Sara îşi ţinu capul sus, măsurând mulţimea cu privirea. Apoi Caine o luă de o mână, iar Jade de cealaltă.

— Sara dragă, ai observat că toţi Winchesterii s-au adunat în dreapta sălii, iar cei din neamul St. James sunt cu toţii la stânga? Cine-i vede, ar putea crede că cele doua familii nu se înţeleg foarte bine… remarcă Jade.

Sara zâmbi. Cumnata ei păruse atât de perplexă!

— Se vorbeşte că nu se prea simpatizează, răspunse şi ea, ironic.

— Cred c-o să pornim pe la mijloc, ca să nu părem părtinitori, anunţă Caine, conducându-le în josul treptelor.

— Nathan încă n-a venit? întrebă Jade. Sara, zâmbeşte încontinuu. Toţi cască gura la tine. Din pricina rochiei, cred. În seara asta, arăţi absolut senzaţional.

Următoarea oră fu un adevărat calvar. Era prezent şi tatăl Sarei. Când aceasta se uita spre Winchesteri, toţi cei de-acolo îi întorceau spatele.

Dunnford, conducătorul clanului St. James, scoase un pufnet sonor, apoi se apropie de soţia nepotului său.

Era un bărbat masiv, cu umeri laţi şi trup musculos. Avea părul cărunt, rar şi tuns scurt ca al unui nobil de pe vremuri, o barbă stufoasă, şi arăta stânjenit în costumul negru formal, cu cravată scrobită.

Caine îl găsea mai drăguţ decât nevastă-sa.

— Ce-avem noi aici? mugi Dunnford, oprindu-se drept în fața Sarei. Să fie asta femeia lui Nathan?

— Ştii prea bine cine e, răspunse Caine. Lady Sara, l-ai cunoscut pe Dunnford St. James?

Sara făcu o reverenţă formală.

— E o mare plăcere pentru mine.

Dunnford o privi uimit.

— Îţi arde de glumă?

— Poftim?

— E manierată, Dunnford. Surprinzător lucru, pentru o St. James, nu?

În ochi bătrânului se ivi o licărire.

— Abia a intrat în neamul St. James. Va trebui să-şi dovedească vrednicia, până s-o primesc şi eu.

Sara făcu un pas spre Dunnford.

— Cum să mi-o dovedesc? îl întrebă. Să-l împuşc pe unul dintre fraţii dumitale?

Dunnford intră şi el în joc:

— Ei, depinde pe care. Tom ar merge oricând.

— Pentru Dumnezeu, Dunnford, Sara te tachina doar.

— Şi eu, care mă bucuram degeaba… mormăi Dunnford.

Caine clătină din cap.

— Se referea la ocazia aia când l-ai împuşcat tu pe frate-tău, îi explică el.

Dunnford îşi scărpină barba, cu un rânjet diavolesc.

— Deci ai auzit de acea mică neînţelegere, da? Tom nu-mi poartă pică, adăugă el. Păcat. O discordie straşnică însufleţeşte familia.

Înainte de a răspunde cineva, Dunnford mârâi gros:

— Şi bărbat-tu unde-i? Am o vorbă cu el.

— Trebuie să apară din clipă-n clipă, răspunse Caine.

— Dar soţia dumitale unde e? se interesă Sara. Aş dori s-o cunosc.

— La ce s-o cunoşti? replică Dunnford. Cred că-i în sufragerie, să vadă de mâncarea mea.

— Pe mine nu mă saluţi? îşi întrebă Jade unchiul. Parcă nici n-aş fi aici. Încă mai eşti supărat pentru că i-am dăruit lui Caine o fiică, nu un fiu?

— Iar eşti borţoasă? întrebă Dunnford.

Jade clătină din cap.

— Atunci nu mai vorbesc cu tine până nu m-aleg c-un nepot.

Se întoarse spre Caine.

— Te culci cu ea ca lumea?

— Cu fiecare ocazie.

Sara se înroşi de jenă. Observă că Jade abia îşi stăpânea zâmbetul. În clipa următoare, Dunnford se întoarse spre ea şi, dintr-o dată, îi

apucă şoldurile în mâinile lui mari.

— Ce faci?! întrebă Caine în şoaptă, încercând să-i dea mâinile la o parte.

Sara era prea uluită ca să reacţioneze. Îi privea mâinile, mută de mirare.

— Îi iau măsurile, anunţă Dunnford. Nu pare destul de lată-n şolduri ca să aducă un plod pe lume. Rochia ar putea fi înşelătoare, adăugă el, dând din cap. Da da, s-ar putea să fii destul de lăţăreaţă.

Acum îi privea pieptul. Imediat, Sara îşi acoperi decolteul cu mâinile. Altceva n-avea de gând să-l lase să-i mai măsoare.

— Văd că ai destul de unde să dai de mâncare ţâncului. Gata, ai rămas grea?

N-ar fi putut să se înroşească şi mai mult în obraji. Făcu un pas înainte.

— Poartă-te cuviincios! şopti ea. Dacă mai pui mâna pe mine, domnule, am să te lovesc. Eşti complet lipsit de bune maniere?

Când Dunnford răspunse că da. Sara mai făcu un pas spre el. Caine era uimit de îndrăzneala ei. Şi mai uimitor fu faptul că Dunnford se retrase.

— Aş dori o ceaşcă de punci, unchiule Dunnford, spuse pe neaşteptate Sara. S-ar cuveni să mi-o aduci dumneata.

Dunnford ridică din umeri, iar Sara oftă.

— Cred că aş putea să i-o cer unui Winchester, continuă ea.

— Mai-nainte te-ar scuipa în faţă, declară Dunnford. Te abaţi către partea noastră din familie, nu-i aşa?

Sara dădu din cap. Dunnford rânji iar.

— Atunci, ţi-aduc cu plăcere de băut. Să-i spui lui Nathan că am de vorbit cu el.

Sara observă că ceilalţi oaspeţi se fereau din calea lui, şi înţelese că semăna foarte mult la fire cu Nathan.

— Marchizul de St. James!

Anunţul atrase atenţia tuturor. Sarei începu să-i bată inima cu putere la vederea soţului ei. Instinctiv, porni spre el.

Caine îi dădu un uşor ghiont lui Jade.

— Du-te şi stai jos, şopti el. S-ar putea să iasă vreun bucluc.

Jade dădu din cap, ştiind că soţul ei era preocupat să-i apere fratele. Apoi îl zări şi pe Colin intrând.

Umflătura hainei lui sugera că venise înarmat, pentru orice eventualitate.

Nathan îşi scosese din mers vestonul, dar când ajunse la Sara, păru să nu-şi mai aducă aminte ce să facă cu el.

— Sara?

— Da, Nathan?

— Te iubesc, Sara.

Îi ceru să i-o mai spună o dată. Avea ochii plini de lacrimi.

— Nu trebuia să spun asta… nu încă… mormăi el. Te iubesc.

Expresia ei nu se schimbă. A lui, da. Părea gata să-i vină rău.

Sarei i se făcu milă de el.

— Ştiu că mă iubeşti, Nathan. Mi-a luat mult timp până să-mi dau seama, dar acum ştiu. Mă iubeşti de mult, nu-i aşa?

Uşurarea lui fu vizibilă.

— De ce nu mi-ai spus că ştiai? o întrebă în şoapta. La naiba. Sara, a fost un adevărat iad pentru mine.

Spectatorii erau fascinaţi. Cei doi care se priveau în ochi cu atâta dragoste formau un cuplu nespus de romantic. Femeile se ştergeau la ochi cu batistele soţilor.

Nathan uitase complet de ceilalţi. Încerca disperat să-şi ducă planul la îndeplinire, ca s-o poată lua pe Sara acasă.

— Trebuie să coborâm în bibliotecă, anunţă el. Vreau să semnezi o hârtie prin care te eliberezi de contract.

— De ce?

— Şi eu am să anulez contractul. N-am nevoie de moştenire. Am primit deja cel mai preţios dar din toate, şopti el. Pe tine…

Şi cu un zâmbet plin de tandreţe, adăugă:

— Eşti tot ce mi-aş putea dori vreodată.

Sara începu să plângă. Nathan nu se mai putu stăpâni şi o luă în braţe, sărutând-o. Îl sărută şi ea.

Dinspre femeile din jur se auzi un oftat colectiv.

— Te cred că mă iubeşti, Nathan, spuse Sara, când soţul ei îi dădu drumul, vrând s-o ducă spre bibliotecă. Nu e nevoie să renunţi la darul regelui doar ca să mi-o dovedeşti.

— Ba da, replică el. Vreau să-ţi arăt cât de mult te iubesc. E singura cale de a te face să mă crezi. Mi-ai dăruit dragostea ta atât de multă vreme, iar eu nu ţi-am dat în schimb decât necazuri. Trebuie să-mi ispăşesc vina, Sara. Trebuie să fac asta.

Sara clătină din cap.

— Ba nu trebuie. Nathan, îmi vei arăta că ai încredere în mine şi în iubirea mea nerenunţând la moştenire. Ai aşteptat atâţia ani averea asta, iar acum o vei păstra.

— Sunt hotărât, nevastă.

— Răzgândeşte-te.

— Ba nu.

— Ba da.

După expresia lui îndârjită, îşi dădu seama că era hotărât să facă un sacrificiu nobil pentru ea. Sara era la fel de hotărâtă să nu-l lase.

— Și dacă eu nu semnez nicio hârtie?

— Dacă nu semnezi hârtia, Sara, atunci familia ta poate lua darul regelui. Eu nu-l vreau.

— Nici nu mă gândesc.

— Sara…!

Nathan nu-şi dădea seama că începuseră să strige. Sara observase. Se întoarse spre familia St. James, în căutarea capului acesteia.

— Unchiule Dunnford! îl strigă ea. Nathan vrea să renunţe la darul regelui!

— Of, la dracu', Sara, de ce ai făcut asta?

Întorcându-se, îi zâmbi soţului ei. Apoi izbucni în râs. Dumnezeule, deja devenise o St. James!

Nathan nu mai părea pe cale să-i vină rău.

Îi privea încruntat pieptul. Apoi îi puse haina lui pe umeri.

— Dacă mai porţi o singură dată rochia asta, o smulg de pe tine, şopti ei. La naiba, uite-i că vin!

Bărbaţii din familia St. James porniseră înainte ca o trupă la bătălie.

— Te iubesc, Nathan. Adu-ţi aminte să nu-ţi ţii degetul mare sub celelalte. N-ar fi bine să ţi-l rupi.

Nathan înălţă o sprânceană. Drept răspuns, Sara îi făcu încet, senzual, cu ochiul. O apucă de reverele propriei lui haine, o sărută apăsat, apoi o împinse în spatele lui. Fără îndoială, era o noapte de neuitat. Ducele şi Ducesa de farnmount, amândoi trecuţi de şaizeci de ani, nu mai puteau de încântare. Mica lor petrecere avea să prilejuiască destule comentarii pentru ca toată lumea din departamentul bârfelor să aibă multă vreme de lucru.

Sara îi văzu pe cei doi bătrâni stând pe treapta de sus. Fiecare ţinea în mână câte o cupă cu vin, iar când primul pumn fu aplicat Ducele de farnmount începu să dirijeze orchestra într-un vals. La drept vorbind, Sarei îi plăcură mult mai mult urmările. Imediat ce încăierarea se sfârşi, Nathan o scoase din conac, în noapte. Nu voia să-şi piardă vremea ducând-o la corabie, aşa că porni cu ea spre casa lui Caine şi a lui Jade. Ardea de nerăbdare s-o atingă. Şi ea era la fel de nerăbdătoare. Făcură dragoste cu patimă şi cu nespusă iubire.

— Am ajuns să mă bazez pe dragostea ta, îi spuse Nathan la sfârşit, sărutând-o. A devenit ancora mea. E singura certitudine pe care o am, şi a trebuit să treacă atât de mult timp ca să-mi dau seama…

— De cât timp vei avea nevoie ca să ai deplină încredere în mine? îl întrebă ea.

— Deja am deplină încredere.

— Atunci, ai să-mi povesteşti despre trecutul, tău?

Nathan o privi cam îngrijorat.

— Cândva… se învoi el într-un târziu.

— Începe acum.

— N-ar face decât să te tulbure, iubito. Am avut o viaţă destul de tenebroasă. Am şi făcut unele lucruri pe care le-ai putea găsi...

tulburătoare. Cred c-ar fi mai bine să ţi le spun pe rând.

Sara începu să râdă. Încă se mai temea de ea! O, ştia că-i câştigase încrederea, ştia că o iubea, dar totul era atât de nou pentru Nathan, încât avea nevoie de timp ca să se dezbare de toate pavezele. Ea, desigur, nu avea asemenea greutăţi. Îl iubea de şi mai multă vreme.

Nathan suflă în lumânare şi-şi sărută soţia pe ureche.

— Te iubesc, Sara.

— Şi eu te iubesc. Pagan.

Sfârşit